

Giới thiệu Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)

Tác phẩm: Thích em như thế, Cứ thế thích em (tên gốc: 如此喜欢你)

Thể loại: Hiện đại, Showbiz, Sủng, HE,...

Editor: Julia Nguyễn

Số chương: 67 chương

Sau một đêm nổi tiếng, Trương Sơ Tâm cô đã bị phóng viên ép hỏi rằng: "Trương tiểu thư, trên mạng đều nói rằng cô được đại gia bao nuôi, xin hỏi cô có suy nghĩ gì về việc này?"

Trương Sơ Tâm "Tôi không có gì để nói"

Phóng viên: "Vậy là cô thừa nhận có việc này?"

.....

Vào ban đêm, Trương Sơ Tâm cam chịu bị tin tức đại gia bao nuôi trên mạng che trời lấp đất.

Vào một ngày nào đó, tại lễ trao giải, người bao nuôi cô rút cuộc cũng xuất hiện.

Phóng viên 1: "A! Đó không phải Thẩm tiên sinh sao?"

Phóng viên 2 cầm micro chạy như bay: "Thẩm tiên sinh, hôm nay là khách quý tới đây trao giải?"

Thẩm Chi Nhiên chỉ nhàn nhạt trả lời: "Vợ tôi bị đói bụng nên tôi đến đón cô ấy đi ăn"

"Tất cả phóng viên đồng loạt hỏi: "Thẩm tiên sinh anh có vợ sao?"

Đúng lúc, Trương Sơ Tâm cầm cúp từ bên trong đi ra, Thẩm Chi Nhiên nhướn mày cười, "Đây là vợ của tôi."

Phóng viên:!!!

Tóm tắt bằng một câu: Nữ diễn viên bị đại gia bao dưỡng đồng thời đoạt mất trái tim của nam thần!

Toàn bộ câu chuyện đều là ngọt ngọt ngọt! Ngọt đến ngấy luôn nha! Thật sự cầu có ngược a!

Nữ diễn viên vs Nam thần tình anh.

Em muốn gì, anh đều có thể cho em, bao gồm cả sinh mệnh của anh. Bởi vì, anh thích em như thế

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Diễn viên tuyển 18 mà cho mình là người nổi tiếng sao?

Đêm, dưới 10 độ C.

Trương Sơ Tâm mặc một chiếc áo lông vũ thật dày, run bần bật đứng chờ diễn ở sân thể dục. Hôm nay cô đã phải chờ từ 10 giờ đến rạng sáng, trang điểm một lần lại một lần, nhưng vẫn không nghe thấy đạo diễn kêu tên cô. Đại Lãnh về đêm, thật sự lạnh đến mức chịu không nổi, Trương Sơ Tâm muốn tìm một chỗ để sưởi ấm cũng không có.

Mặc dù thường xuyên phải ở bên ngoài quay phim nhưng cô không có đủ tiền mua nổi một chiếc xe bảo mẫu*.

[*Xe bảo mẫu: là xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh]

Người đại diện Tống Hi tìm mua một ít quà vặt ở quầy tạp hóa rồi mang 1 ly nước ấm tới cho Trương Sơ Tâm, đau lòng: "Uống một chút đi, thân thể chị không tốt, đừng để bị cảm"

"Cám ơn em nha." Trương Sơ Tâm nhận lấy ly nước, vuốt ấm bàn tay mình, sau đó nâng mắt nhìn Tống Hi, lại thấy cô gắt gao cau mày, quan sát đôi diễn viên nam nữ cách đó không xa.

"Cảnh hôn này, bọn họ đã quay bao lâu?" Tống Hi nhìn chăm chăm nam nữ chính đang không ngừng ôm hôn nhau, khó có thể tin mà hỏi 1 câu.

Trương Sơ Tâm liếc môi dưới rồi nói, "Ừm, chắc khoảng 3 tiếng."

"....."

"Mẹ nó!" Tống Hi không nhìn được, tức giận mắng "Có nhất thiết phải làm thế không?!! Mẹ nó đúng là làm người khác tức điên lên mà!"

Trương Sơ Tâm bị cô làm cho sợ hãi, vội vàng che miệng Tống Hi lại, "Em nhỏ giọng chút, để người nghe thấy, chúng ta đều không xong đâu."

Tống Hi tức giận đến dậm chân, "Không được! Em phải đi hỏi đạo diễn, không thể bị chộc tức như vậy! Chúng ta đều ở chỗ này chờ một ngày, quay hay không quay cũng phải đến nói một lời chắc chắn!" Tống Hi nói, liền nổi giận đùng đùng mà quay người chạy đi. Cô chạy nhanh tới nỗi, Trương Sơ Tâm kéo cũng chưa giữ chặt, cuối cùng cũng đi theo sau.

Nhưng mà, còn chưa đi đến, liền nghe thấy Tống Hi đột nhiên rống to lên

"Cái gì? Kêu chúng tôi rời đoàn phim? Tôn đạo diễn! Chúng ta chính là ký hợp đồng giấy trắng mực đen, Sơ Tâm trong bộ phim này Nữ 2! Từ khi khởi quay tới nay, cô ấy cần trọng làm việc, không có một ngày đến trễ, mỗi cảnh diễn cô ấy đều cố gắng bảo toàn chất lượng! Mấy ngày hôm trước sử dụng dây thép mà bị thương ở eo, Sơ Tâm sợ trẻ tiền độ của đoàn phim nên đến bệnh viện cũng không chịu đi, hôm nay chỉ vì cảnh quay 10 phút, lại phải chịu gió lạnh đợi suốt một ngày! Cô ấy không có làm sai điều gì, vậy thì dựa vào cái gì mà bắt cô ấy phải rời đoàn phim?!"

Tống Hi gần như không chịu nổi, nói đến câu cuối, thanh âm đã có chút phát run.

"Thôi đi, đủ rồi!" Tôn đạo diễn đứng dậy, tức giận đến xì khói, đối mặt với Tống Hi mắng xối xả, "Các người cho rằng các người là ai? Bao biến thì mau biến đi, ở đây nói nhiều vậy làm gì?!"

Tống Hi cũng phát hỏa:

"Hôm nay ông không cho chúng tôi một lời giải thích thì đừng mơ tưởng chúng tôi sẽ rời đi! Tôi sẽ kiện!"

Tôn đạo diễn nhìn chăm chăm Tống Hi, đột nhiên cười lạnh một tiếng, khinh thường

"A! Chỉ bằng mấy người mà dám kiện tôi? Tôi không sợ mà nói thật cho mấy người biết, vai diễn này đã được đầu tư cho người khác rồi, các người còn không mau rời đi, đôi phương cũng không phải nhân vật các người có thể chộc đến! Chộc giận người ta, chỉ cần bị nói mấy câu thôi, mấy người đã không thể ngóc đầu rồi! Mau cút đi! Đừng ở chỗ này làm chậm trễ thời gian, dám đòi kiện, một diễn viên tuyến 18*, còn đem chính mình làm người tai to mặt lớn."

[*Diễn viên tuyến 18: Diễn viên không nổi tiếng, theo mình hiểu là vậy]

Ông ta không kiên nhẫn mà nói xong, không hề để ý tới Tống Hi, trở lại ngồi ghế thượng, cầm loa hùng hổ quát, "Mọi người vào vị trí của mình, tiếp tục quay!"

"Không phải, mấy người làm như vậy thật sự thật quá đáng....."

"Hi Hi, đi thôi, đừng nói nữa." Tống Hi còn muốn tiếp tục cãi cọ, Trương Sơ Tâm lôi kéo cô, lắc đầu, "Đừng nói nữa, vô dụng thôi."

.....

Trên đường về nhà Tống Hi ngồi ở xe taxi, khóc đến đôi mắt đều sưng lên. Ngược lại Trương Sơ Tâm lại không hề có cảm xúc. Lăn lộn trong showbiz mấy năm nay, chuyện như hôm nay xảy ra cũng không phải lần đầu tiên, thật lòng mà nói, cô đã cảm thấy vô vọng. Ngoại trừ cảm giác mệt mỏi ra, cô không cảm giác được sự thương tâm quá lớn.

Tống Hi khóc đến oa oa, "Sơ Tâm, em thật đau lòng cho chị, cực cực khổ khổ quay phim lâu như vậy, nửa đêm không ngủ được đều ở lại nghiên cứu kịch bản, còn đem chính mình bị thương, kết quả ông ta nói thay đổi người liền thay đổi người, thật sự thật quá đáng!"

Tống Hi vừa mới tốt nghiệp đại học, làm người đại diện không bao lâu, nhiều chuyện còn chưa quen. Trương Sơ Tâm chính là nghệ sĩ đầu tiên cô biết, hai người quan hệ thân thiết như chị em, nghĩ đến Sơ Tâm vì bộ phim này phải chịu thiệt, cô vô cùng đau lòng, nước mắt nước mũi cũng chảy ra dầm dìa.

Trương Sơ Tâm thấy Tống Hi khóc đến như vậy thương tâm, thở dài ôm cô, "Được rồi, em so với chị thì thế nào, còn không phải là bị đòi 1 vai diễn sao, tiếp theo tìm bộ phim khác là được rồi, chị chính là đánh cũng không chịu khuất phục."

Tống Hi hừ mũi, "Chị không buồn sao?"

"Chị buồn được chưa? Nhưng buồn thì có thể thay đổi cái gì? Nếu không thể thay đổi, nỗ lực mà đi tiếp thu đi, chỉ cần chị vẫn còn sống, sẽ không sợ không có cơm ăn."

Tổng Hi nghe Trương Sơ Tâm nói, một hồi lâu rồi cuộc mới dần dần ngừng khóc.

Xe taxi dừng lại ở trước cửa cảnh hoa viên.

Trương Sơ Tâm lại ôm Tổng Hi, "Chị về nha, em cũng đừng quá thương tâm, không phải việc gì to tát, đừng để trong lòng."

Tổng Hi gật đầu, đôi mắt vẫn còn đỏ, "Em biết rồi." Nghĩ nghĩ một hồi, lại nói: "Thú thật như vậy cũng tốt, eo của chị vốn dĩ bị thương nghiêm trọng, vừa lúc thừa dịp thời gian này nghỉ ngơi một chút. Như vậy đi, ngày mai em đưa chị tới bệnh viện kiểm tra một chút, xem phần eo có làm sao không, thế nào?"

"Được, ngày mai chị gọi cho em"

"Ừ, mai gặp!"

Trương Sơ Tâm xuống xe, thấy chiếc xe đi xa, mới quay đầu lại, chậm rãi đi vào tiểu khu.

Cô đỡ lấy cái eo, đi rất chậm. Hôm đó vì dùng dây thép treo, không cẩn thận bị thương, đau mất nửa tháng, từ lúc đó đến giờ vẫn không có chuyển biến gì.

Mấy năm nay cô đóng phim, cũng không có tên tuổi trong giới giải trí, nhưng lại khiến cho bản thân bị thương.

Có đôi khi ngẫm lại, cũng cảm thấy không cam lòng. Trong showbiz, không có chỗ dựa, không có chống lưng, lại không muốn dùng quy tắc ngầm, muốn nổi tiếng, muốn kiếm tiền, quả thực so lên trời còn khó, cho dù có kỹ thuật diễn tốt, hơn mấy cô tiểu hoa đán gì đó nhưng không có ai để có thể dựa vào, sợ rằng cô cũng khó có cơ hội tỏa sáng.

Nghĩ đến chuyện này, tâm tình vẫn có chút trầm trọng. Hiện tại thì cô thật sự rất thiếu tiền.

Trương Sơ Tâm đứng trong thang máy, nhìn số tầng không ngừng thay đổi, hít sâu một hơi. Không quan tâm nữa, cô về nhà ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy là một ngày mới không còn ưu phiền rồi.

"Đình ——" Cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Trương Sơ Tâm đi ra khỏi thang máy, rẽ sang phía bên phải lại thấy trước cửa nhà cô có một người đàn ông mặc tây trang, đi giày da, cao cao đại đại.

Thẩm Chi Niên nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, vừa thấy Trương Sơ Tâm đang bước tới, đôi mắt đen nhánh càng thêm thâm thúy vài phần.

5 năm, cô vẫn là không hề thay đổi, vẫn vô cùng xinh đẹp. Chỉ là..... Mặt mày không còn vui vẻ giống trước đây.

Anh nhàn nhạt dựa vào cửa, nâng mắt, nhìn Trương Sơ Tâm bằng ánh mắt thật sâu, nặng nề "Trương Sơ Tâm, đã lâu không gặp."

"Thắm..... Thẩm Chi Niên..... Anh..... Anh tới nơi này làm cái gì?"

Trương Sơ Tâm không thể tin được anh lại xuất hiện ở nơi này. Cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng, sau 5 năm cô lại nhìn thấy anh.

Người cũ gặp lại, nhưng mà, giờ phút này lại không biết nên nói cái gì.

Thẩm Chi Niên nhét tay vào túi quần, hơi hơi nhướn mày, nhìn cô, hỏi:

"Trương Sơ Tâm, cô gần đây rất thiếu tiền có phải hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trương Sơ Tâm, chúng ta kết hôn đi!

Trương Sơ Tâm ngăn người nhìn Thẩm Chi Niên, không hiểu tại sao anh lại nhắc tới vấn đề này, hơi nhú mày hỏi: "Anh có ý gì?"

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng nhếch miệng, ngón tay thon dài gõ gõ lên cửa, "Vào nhà rồi nói, thế nào?"

Trương Sơ Tâm sững sốt, nhìn Thẩm Chi Niên bằng ánh mắt cảnh giác.

Thẩm Chi Niên cười khê: "Như thế nào? Cô còn sợ tôi làm điều gì mờ ám với cô?"

Trương Sơ Tâm nhấp nhấp môi, nhỏ giọng nói: "Cũng không thể ngoại trừ khả năng này a."

"Chắc. Trương Sơ Tâm, thật sự mà nói thì tôi phải đề phòng cô mới đúng? Nhớ rõ năm ấy, cô còn bỏ thuốc vào nước uống của tôi....."

"Anh im miệng!Đừng nói nữa!" Trương Sơ Tâm nghe anh nhắc tới năm đó cô mặt dày bỏ thuốc anh, chỉ để gạo nấu thành com, nhất thời mặt đỏ lên một mảng, liền nhanh chóng đi tới bên Thẩm Chi Niên nhón chân, vội vàng che miệng anh lại.

Trương Sơ Tâm không chú ý, ngã vào người Thẩm Chi Niên, giờ phút này, thân thể cơ hồ dán vào người anh.

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhướn mi, cười như không cười mà nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm bị Thẩm Chi Niên cười như không cười, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, buông tay, rồi nhanh nhanh chóng chóng lùi sau một bước.

Thẩm Chi Niên mang theo ý cười, lướt qua ngực cô, "Rất mềm."

Trương Sơ Tâm sùng sốt, "Cái gì?"

Thẩm Chi Niên nhếch môi cười khế, trong mắt càng thêm vài phần ái muội.

Trương Sơ Tâm đột nhiên phục hồi tỉnh thần lại, mở to hai mắt nhìn, "Thẩm Chi Niên! Anh lưu manh!"

Thẩm Chi Niên cười cười, "So với cô, tôi còn kém xa."

Trương Sơ Tâm "....."

Phòng khách.

Trương Sơ Tâm rót cho Thẩm Chi Niên một chén nước, "Nói đi, anh tới tìm tôi, cuối cùng là có chuyện gì?"

Cô đưa chén nước cho anh, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở cạnh sofa.

Thẩm Chi Niên nhìn cô ngồi trên ghế, khóe mắt giật giật, chỉ vào, "Cô đi nhà trẻ trốn à?"

"Cái gì cơ?" Trương Sơ Tâm vẻ mặt không hiểu nhìn anh.

Thẩm Chi Niên: "Ghế."

"....." Trương Sơ Tâm trừng mắt, "Tôi mua nó ở trên mạng đấy!"

"Cô mua ghế dành cho trẻ con?"

"....."

Trương Sơ Tâm hít một hơi thật sâu, găt gao cắn răng, bình tĩnh nói: "Cứ coi như là tôi mua nhầm đi, được chưa?!! Thẩm Chi Niên, anh xem đã mấy giờ rồi, anh có chuyện gì có thể nhanh lên, hiện giờ tôi rất buồn ngủ!"

Mấy năm không gặp, người đàn ông này như thế nào trở nên kỳ lạ như vậy?!! Vô nghĩa còn nhiều hơn trước?!

"Cô gấp cái gì?" Thẩm Chi Niên đột nhiên từ trên sofa đứng lên, "Tôi đi toilet đã."

"....."

Chờ Thẩm Chi Niên từ toilet ra, Trương Sơ Tâm đã gục trên bàn trà, sắp ngủ rồi, thấy anh đã xong, liền dụi dụi đôi mắt, "Anh mau nói đi, tôi hôm nay đã đứng ở bên ngoài một ngày, rất mệt a."

Thẩm Chi Niên nghe thấy lời này, mày găt gao mà nhúu lại, "Làm gì đứng lâu như vậy?"

"Đóng phim." Trương Sơ Tâm thuận miệng vừa nói, lại tiếp tục: "Hả, anh đừng quan tâm đến chuyện này làm gì, mau nói chuyện của anh đi."

Thẩm Chi Niên lần nữa ngồi xuống sofa, một hồi lâu, mới nghiêm túc nhìn cô

"Trương Sơ Tâm, em cùng tôi kết hôn đi."

Những lời này, giống như sét đánh giữa trời quang, Trương Sơ Tâm đờ người. Cô đột nhiên mở to mắt, cảm giác buồn ngủ khi nãy dường như không còn, không thể tin nổi, một hồi lâu mới khó khăn nói "Thẩm Chi Niên, anh đến đây đùa gì thế? Hơn nửa đêm rồi đấy, đừng dọa người."

Thẩm Chi Niên nhăn mày, không cao hứng, trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm,

"Em cho rằng tôi rảnh đến như vậy, nửa đêm chạy tới cùng em nói đùa?"

Trương Sơ Tâm ghen hòng. Qua một thời gian lâu, mới bình tĩnh một chút, cô nhìn Thẩm Chi Niên, mặt mũi "Thẩm Chi Niên, thật sự, đừng làm loạn nữa, một chút tôi cũng không đùa giỡn với anh đâu."

Năm đó, anh nói vĩnh viễn đều không thể thích cô, hiện tại lại chạy tới nói cái gì kết hôn..... Thật là quá buồn cười.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, nói: "Tôi không đùa em. Trương Sơ Tâm, em không phải còn công một đồng nợ sao? Cha em không phải còn ở bệnh viện chờ em kiểm tiền cho ông chữa bệnh? Em cùng tôi kết hôn, việc nợ nần, tiền thuốc men của cha em, toàn bộ đều do tôi chi trả. Thế nào? Em suy xét một chút?"

Trương Sơ Tâm gất gao cau mày, càng thêm không hiểu, "Anh vì cái gì muốn làm như vậy?"

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, thật lâu sau, mới đáp một câu, "Tôi bị mẹ ép kết hôn, nhất thời tìm không thấy người thích hợp."

"Cho nên anh tìm tôi?" Trương Sơ Tâm nghe thấy anh nói, đột nhiên có chút buồn cười, "Anh tìm lầm người rồi, Thẩm Chi Niên, tôi mặc dù thiếu tiền, cũng sẽ không kết hôn giả với anh, mau đi đi!" Trương Sơ Tâm từ trên ghế đứng lên, bộ dạng muốn tiễn khách.

Thẩm Chi Niên ngồi ở trên sofa không nhúc nhích, nâng con mắt nhìn Trương Sơ Tâm, "Em không phải thích tôi sao?"

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó có chút không thể nói lý mà cười một tiếng, tự giễu: "Không sai, trước kia tôi thích anh, thích anh suốt sáu năm, theo đuổi suốt sáu năm, từ cao trung đến đại học, cả tuổi thanh xuân của tôi đều chỉ có bóng dáng anh. Đáng tiếc, anh chưa từng để tôi vào mắt, anh từng nói rằng, cho dù tôi có theo đuổi anh 10 năm, anh cũng sẽ không thích tôi dù chỉ 1 giây, cuối cùng vẫn là tôi quyết định từ bỏ."

Cô nói, trong lòng nhói đau một chút, ngừng vài giây, mới lại tiếp tục, "Thẩm Chi Niên, tôi đã sớm không thích anh."

"Phải không." Không phải hỏi lại cũng không phải nghi ngờ, chính là như vậy thuận miệng nói ra, Thẩm Chi Niên từ sofa đứng lên, nhìn Trương Sơ Tâm, "Em suy nghĩ một chút, không cần nhanh như vậy trả lời tôi."

"Không cần suy nghĩ! Tôi không thích anh! Cũng sẽ không cùng anh kết hôn! Thẩm tiên sinh, mong anh rời đi cho."

Trương Sơ Tâm từ chối anh, nhớ tới năm đó Thẩm Chi Niên cự tuyệt Trương Sơ Tâm thế nào. Trong lòng anh chua xót mà cười một chút, thật là số phận thay đổi a.

Dưới chung cư, Thẩm Chi Niên đứng ở ven đường, dựa vào cửa xe hút thuốc.

5 năm trước, anh là 1 tiểu tử nghèo, có tư cách gì đi thích cô? Làm cô phải đi theo anh chịu khổ. Anh vô cùng lý tưởng. Hướng chi..... Cha cô lúc ấy.....

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Anh ấy thích mình sao?

Ngày hôm sau, Trương Sơ Tâm không có đi bệnh viện kiểm tra mà hẹn bạn thân Mỹ Mỹ đi uống cà phê.

Cà phê đặt trên bàn, Mỹ Mỹ nghe thấy Trương Sơ Tâm nói xong, đột nhiên sắc nước, phun ra "Cậu cậu cậu..... Cậu vừa rồi nói cái gì? Thẩm..... Thẩm Chi Niên bảo cậu cùng hắn kết hôn?"

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, bị Mỹ Mỹ làm giật mình, "Cậu từ từ! Từ từ a!" Cô thoát nhìn rất kích động, cầm di động vội vàng lướt lướt ngón tay trên màn hình.

"Cậu đang làm gì thế?" Trương Sơ Tâm tò mò.

"Cho cậu xem thông tin của Thẩm Chi Niên!" Mỹ Mỹ nói xong, liền đưa điện thoại cho Trương Sơ Tâm xem, "Thẩm Chi Niên, Tổng giám đốc của tập đoàn X.N, anh ta đứng thứ 5 trong bảng xếp hạng những người giàu nhất thế giới!"

Trương Sơ Tâm nhàn nhạt lướt qua, "Mình biết."

Mỹ Mỹ mở to hai mắt, "Cậu biết? Cậu biết còn không nhanh đáp ứng! Cậu biết Thẩm Chi Niên có nhiều tiền sao? Tuy rằng X.N là tập đoàn mới xuất hiện trong 1-2 năm trở lại đây, nhưng Thẩm Chi Niên dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có thể trong vòng 1 thời gian ngắn đem công ty kinh doanh đến trình độ này, thật sự là một người tài năng a! Cậu đi theo hắn, đời này đều không cần phải lo lắng gì nữa! Đáp ứng đi, đáp ứng đi mau mau đồng ý với hắn!"

Mỹ Mỹ kích động mà nói, giống như hận không thể lập tức đem Trương Sơ Tâm tới Cục Dân Chính lãnh chứng.

Trương Sơ Tâm gất gao hạ mày, "Mình như thế nào đều nhớ rõ, cậu trước kia trước kia còn khuyên mình, thích ai cũng không được thích Thẩm Chi Niên."

Mỹ Mỹ thẳng thắn, thành khẩn

"Anh ta khi đó chỉ là một người đàn ông nghèo, cậu là thiên kim tiểu thư không bao giờ chịu khổ, đi theo anh ta có thể có ngày sống yên bình sao? Huống chi, Thẩm Chi Niên lại luôn lạnh lùng với cậu, cậu theo đuổi anh ta sáu năm, thi vào cùng trường học, vứt bỏ những nguyện vọng, ước mơ ban đầu của cậu, cuối cùng kết quả thế nào? Cậu thật lòng với anh ta, cuối cùng đổi lại anh ta chỉ nói 1 câu, vĩnh viễn không bao giờ thích cậu! Sơ Tâm, lúc ấy mình thấy như vậy không xứng đáng với cậu a."

Trương Sơ Tâm rũ mắt. Đúng vậy, cô thích anh sáu năm, đuổi theo anh sáu năm, vốn dĩ cô muốn làm bác sĩ nhưng vì có thể học cùng trường với anh, cô từ bỏ đại học Y, cùng Thẩm Chi Niên học quản lí kinh doanh.

Bọn họ được phân học cùng 1 lớp, cô cho rằng gần anh sẽ càng thuận lợi theo đuổi, cô cho rằng nỗ lực một chút, một ngày nào đó có thể khiến anh rung động, cô lại tiếp tục theo đuổi anh 3 năm đại học, đến cuối cùng, Thẩm Chi Niên rút cuộc cũng chỉ nói 1 câu tàn nhẫn:

"Không thích chính là không thích, kể cả cô có theo đuổi tôi 10 năm, 20 năm, tôi cũng sẽ không thích cô!"

Chính những lời cay nghiệt của anh, 6 năm mộng tưởng của cô đều bị anh đánh nát, dần dần cô cũng tiếp nhận được việc Thẩm Chi Niên vĩnh viễn cũng sẽ không thích cô.

Ít ai biết được mấy năm qua cô đã phải chịu cực khổ thế nào. Cô đã tạm quên anh, nhưng hiện tại anh lại tới gặp cô, bảo cô cùng anh kết hôn..... Trên đời này như thế nào lại có chuyện buồn cười như vậy?

"Sơ Tâm, cậu còn thích Thẩm Chi Niên sao?" Mỹ Mỹ nhìn cô, không nhịn được hỏi một câu.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Đã sớm không thích." Cô nói, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mỹ Mỹ một cái, "Mình mất 6 năm thích hắn, lại dùng 5 năm quên hắn. Nói thực ra, mình hiện tại sống rất ổn, không hề còn chút tình cảm nào, càng không muốn cùng Thẩm Chi Niên liên quan đến nhau nữa."

"Chính là....." Mỹ Mỹ cau mày, thật lâu sau mới nói: "Sơ Tâm, mặc dù Thẩm Chi Niên đã từng đối với cậu như vậy, nhưng hiện tại cậu..... rất cần tiền. Cậu còn nhớ lần trước, người đòi nợ nửa đêm đến nhà cậu, cầm dao rồi muốn phá cửa không? Mỗi ngày đều phải sống trong sợ hãi như vậy, cậu không sợ sao?"

Mỹ Mỹ nhắc tới chuyện này, Trương Sơ Tâm cả người không nhịn được mà run lên một chút. Lúc đó là nửa đêm, cô quay phim xong, về đến nhà, rửa mặt một chút liền chuẩn bị ngủ, cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng "phanh phanh phanh", những người hung dữ đó đứng ở cửa nhà cô hô to, "Trương Sơ Tâm! Còn không trả tiền, bọn ông liền đốt nhà này! Mở cửa! Mở cửa nhanh lên!"

Trương Sơ Tâm lén lút nhìn qua ống kính, cô thấy một đám người, mỗi người trong tay đều cầm một con dao. Lúc đó, lần đầu tiên cô cảm thấy cái chết đến gần như vậy.

Bao cô không sợ hãi sao? Cô sợ.

Từ khi cha phá sản, thiếu tiếp rồi nợ nần, mỗi ngày cô đều phải sống trong lo âu, sợ hãi.

Cô cũng rất muốn lập tức trả hết những khoản nợ đó, nhưng mấy năm nay ở giới nghệ sĩ lăn lộn, kết quả là vẫn chỉ là diễn viên tuyến mười tám, cũng chẳng sợ gì mà tiếp tục cố gắng, nhưng thường thường sẽ không có vai diễn. Không có tiền trả nợ, cũng không biết đến cuối cùng có thể sống tiếp thế nào.

Cô cúi đầu không nói gì, mắt đọng đầy bi thương.

Mỹ Mỹ đột nhiên hỏi: "Sơ Tâm, nhờ đâu có khả năng Thẩm Chi Niên quay sang thích cậu, cho nên mới muốn cùng cậu kết hôn?"

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu, trong mắt một mảnh chua xót, "Cậu cảm thấy, 6 năm theo đuổi không thể khiến hắn rung động, bỗng nhiên sau 5 năm xa cách, lại đi thích mình sao?"

"....."

Cô hạ khóe miệng, lại nói: "Là bởi vì mẹ hắn buộc hắn kết hôn, trong lúc nhất thời không tìm được đối tượng thích hợp, muốn tìm mình làm cô vợ giả."

Mỹ Mỹ nghe cô nói, nắm tay Trương Sơ Tâm, "Nếu chỉ là cùng hắn diễn kịch, không phải càng tốt sao? Sơ Tâm, cậu cùng hắn diễn 1 vở kịch, hắn giúp cậu trả hết nợ, chờ về sau hắn không cần cậu nữa, cuối cùng cậu cũng có thể tự do, đến lúc đó một thân không nợ nần, không phải quá tốt sao? Sơ Tâm,

cậu cũng không thiệt."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người đàn ông kia vẫn khiến em nhớ mãi không quên?

Trương Sơ Tâm tạm biệt Mỹ Mỹ, đứng ở ven đường, đang chuẩn bị bắt xe về nhà, bỗng nhiên có chuông điện thoại.

Điện thoại là Tống Hi gọi tới.

"Hi Hi"

"Sơ Tâm chị đang ở đâu? Em có chuyện muốn nói, chị có nhớ bộ không? Hôm nay thử vai nữ số 3, nhanh chuẩn bị một chút, một lúc nữa em đón chị!" Tống Hi vô cùng lo lắng.

Trương Sơ Tâm hít hoảng, "Gấp như vậy sao?" Cô còn nghĩ mình sẽ được nghỉ ngơi vài ngày.

"Đừng vậy! Đột nhiên mới nhớ ra! Thôi, em không làm mất thời gian của chị nữa, mau mau thay quần áo đi! Chút nữa em đón chị!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Trương Sơ Tâm cảm di động, đứng ngơ ngẩn ở ven đường trong chốc lát. Đột nhiên, một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt.

Cô theo bản năng mà nhìn tới, cửa sổ xe bỗng nhiên hạ xuống, lộ ra một gương mặt anh tuấn, mặt mày mang theo ý cười, "Sơ Tâm, đi chỗ nào? Anh đưa em đi."

Trương Sơ Tâm lên xe của Hàn Thời Mặc, trên đường, Hàn Thời Mặc hỏi cô, "Dạo này sống tốt chứ?"

Trương Sơ Tâm nhàn nhạt " Vâng " một tiếng, xem như trả lời.

Hàn Thời Mặc hừ hừ, "Sao, em còn muốn gạt anh? Tống Hi đã nói hết mọi chuyện với anh rồi, em bị đoàn phim đuổi?"

Trương Sơ Tâm nghe xong, mày đều nhíu lại, trong lòng thầm mắng Tống Hi miệng rộng.

Hàn Thời Mặc nói: "Muốn anh giúp gì không....."

"Không cần, không phải chỉ là một bộ phim sao, không cần phiền phức như vậy." Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngữ khí nhàn nhạt, bộ dáng không để ý.

"Em đừng có chủ quan như vậy, trong showbiz có rất nhiều mưu mô, con người em lại ngây thơ như thế, cũng không biết anh lo lắng cho em nhiều thế nào!"

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, không phản ứng, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

"Sơ Tâm, anh nói thật, em đừng mặc kệ, không phải em muốn làm bác sĩ sao? Em thử trở về đọc sách đi, học lại lần nữa, chờ học giỏi, anh sẽ giới thiệu đến bệnh viện của cậu anh....."

"Thời Mặc." Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng quay đầu sang, "Anh cảm thấy có việc gì dễ kiếm tiền giống như trong showbiz sao? Làm bác sĩ à....."

Trương Sơ Tâm chưa xót mà cười một tiếng, tiếp tục nói: "Nói thực ra, em đã từng mơ ước, nhưng hiện tại vì tiền mà phải khổ sở, cái mơ ước gì đó, với em bây giờ mà nói, đều là phù du!" Cô đột nhiên cất cao thanh âm.

Ngừng vài giây, mới nhìn chăm chăm Hàn Thời Mặc: "Nhưng hiện tại em cần tiền, mặt khác, đối với em mà nói đều quá hảo huyền."

"Nếu là vì tiền, anh có thể giúp em." Chờ đèn đỏ, Hàn Thời Mặc nghiêng đầu sang, nghiêm túc nhìn Trương Sơ Tâm, "Sơ Tâm, nhà em nợ, anh có thể giải quyết, anh đang phải giải quyết một án mạng nghiêm trọng, chờ xử lý xong vụ này, hẳn là có thể....."

"Đừng nói nữa." Trương Sơ Tâm đánh gãy lời anh, "Thời Mặc, em sẽ không cần tiền của anh."

"Vì cái gì?" Hàn Thời Mặc gắt gao mà cau mày.

"Em không nên nợ anh một lần nữa." Mấy năm nay, Hàn Thời Mặc đã giúp cô rất nhiều chuyện.

Năm thứ 3 đại học, nhà cô phá sản, cha nhảy lầu tự sát, hôn mê trong bệnh viện, mỗi ngày cô như sống trong địa ngục, tưởng rằng có người cùng cô tâm

sự, tưởng rằng có người sẽ an ủi, động viên cô một chút. Ở thời điểm cảm thấy bất lực nhất, cô gọi điện thoại cho Thẩm Chi Niên, muốn nghe giọng nói của anh, chẳng sợ anh sẽ không thích cô, nhưng nếu anh lúc ấy có thể an ủi cô một câu, cô có thể cũng sẽ không căng thẳng đến như vậy.

Chính là, Thẩm Chi Niên không quan tâm đến cô, cô gọi điện, anh không nghe máy, cô nhắn tin, anh cũng không trả lời.

Ngày đó, nếu không phải Hàn Thời Mặc vẫn luôn ở bên cô, cô đã cảm thấy bản thân không chịu đựng nổi.

Từ bé, cô đã không còn mẹ, cha chính là người thân duy nhất của cô, có rất nhiều lần đến bệnh viện, cha ở trạng thái nguy kịch, khi đó cô thậm chí tưởng rằng, nếu cha thật sự không còn nữa, cô cũng không muốn sống trên cõi đời này nữa. Cô không nghĩ chính mình sẽ cô đơn sống trên đời, còn phải vác một món nợ không lồ.

Lúc ấy liền cảm thấy, trên đời này giống như không có gì đáng để cô quan tâm vậy. Khi đó, kỳ thật là có chút hận Thẩm Chi Niên, vì cái gì anh lại không giúp cô một chút? Cũng hận chính mình, trên đời này nhiều nam nhân như vậy, hà cớ gì phải thích một nam nhân không để ý đến mình?

Cũng may, Hàn Thời Mặc vẫn luôn chăm sóc cô, cùng cô vượt qua những chuỗi ngày đau khổ.

Cô thực sự cảm kích Hàn Thời Mặc, cũng biết anh đối với cô thật lòng, chính là bởi vì như vậy, trong lòng mới cảm thấy áy náy, chính là sợ sẽ càng nợ anh nhiều thứ, đời này cũng chưa thể trả lại.

Hàn Thời Mặc trầm mặc trong chốc lát, thời gian chờ đèn đỏ mau chóng kết thúc, anh bỗng nhiên mở miệng, "Sơ Tâm, em đừng cảm thấy áy náy như vậy, chỉ bằng liền cùng anh kết hôn được không? Vợ chồng với nhau, liền không còn vấn đề gì cả."

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, cả người cứng đờ, không chút suy nghĩ liền lắc đầu, có chút hoảng loạn, "Không..... Không được. Thời Mặc, em đối với anh luôn là bạn bè tốt, em...."

Cô vẫn luôn biết Hàn Thời Mặc thích mình, nhưng hôm nay bày tỏ như vậy, lại là lần đầu tiên. Trong vòng một ngày, bị hai nam nhân cầu hôn, Trương Sơ Tâm cảm thấy chính mình cả người đều không tốt. Cô gất gao mà nắm lấy đệm, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại.

"Vì cái gì?" Hàn Thời Mặc đột nhiên cất cao thanh âm

"Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em còn thích Thẩm Chi Niên?"

Trương Sơ Tâm nghe được yết hầu đau xót, vội vàng phủ nhận, "Không có!"

Hàn Thời Mặc như là không tin, có chút tức giận, "Thật không biết người đàn ông kia có cái gì tốt? Đã khiến em nhớ mãi không quên?"

"Em không....." Trương Sơ Tâm có chút hoảng loạn muốn giải thích, nhưng lời nói tới miệng bỗng nhiên lại cảm thấy không thể nói ra.

Cô há mồm, cuối cùng vẫn là ngậm miệng.

Hàn Thời Mặc cũng không hỏi lại, chỉ là trở nên đen mặt, không còn nói qua một câu.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh thích em làm bánh gato

Hàn Thời Mặc hít một hơi, chờ Trương Sơ Tâm xuống xe, khí trong bụng cuối cùng mới hạ xuống.

Anh thích Trương Sơ Tâm nhiều năm, chung quanh mọi người đều biết, Trương Sơ Tâm cũng biết, vừa rồi bảo cô kết hôn với anh, tuy rằng chuyện này vô cùng đường đột, nhưng anh rất nghiêm túc, cuối cùng những lời nói anh để trong lòng đã có thể nói ra, nhưng không nghĩ rằng cô dứt khoát cự tuyệt như vậy, ít nhiều gì cũng có chút tiếc nuối, đau khổ trong lòng.

Nhiều năm trôi qua, cô vẫn chưa có thể tiếp nhận anh.

"Thời Mặc, em..... em về nhà đây, cảm ơn anh đã đưa em về." Không khí có chút xấu hổ, Trương Sơ Tâm cũng không biết nên nói gì thêm.

Cô nói xong, thấy Hàn Thời Mặc vẫn im lặng, liền tháo dây an toàn, xuống xe.

Nào biết vừa xuống xe, Hàn Thời Mặc đi tới, nhìn chằm chằm cô: "Hôm nay làm gì?"

"Hả?" Trương Sơ Tâm hốt hoảng một giây, ngay sau đó phản ứng lại: "Chút nữa phải đi thử vai, em về chuẩn bị một số thứ."

"Anh đưa em đi." Hàn Thời Mặc nói.

Trương Sơ Tâm vội vàng xua tay, "Không cần, chờ lát nữa Hi Hi sẽ đón em."

Hàn Thời Mặc cau mày, "Cô ấy có xe sao?"

"....."

Hàn Thời Mặc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ "Anh chờ em, lát nữa sẽ lái xe đưa em đi."

"Không cần, kỳ thật....." Trương Sơ Tâm nhỏ giọng.

Hàn Thời Mặc căn bản không nghe cô, lôi kéo tay cô về phía tiểu khu, vừa đi vừa nói: "Cái gì không cần, em chẳng lẽ tính toán ngồi xe taxi đi thử vai? Giới giải trí toàn là người có thể lực em so với anh rõ ràng đi? Ngồi xe taxi đi thử vai, người ta sẽ xem người không có gia thế đằng hoàng, ai dám chọn em?"

"....." Hàn Thời Mặc tuy rằng nói năng tàn khốc, nhưng Trương Sơ Tâm lại không từ nào có thể phản bác. Bởi vì lời anh nói là sự thật, trong showbiz, có rất nhiều người có tiền, ngược lại thực lực không quan trọng.

Hàn Thời Mặc đi theo Trương Sơ Tâm lên lầu.

Mặc dù là nhà cô nhưng anh thường xuyên lui tới, quen cửa quen ngõ mà đi vào phòng bếp lấy một ly nước.

Trương Sơ Tâm vào phòng ngủ lấy quần áo đi ra, hướng phòng tắm, nói: "Anh ngồi xem TV một lát nhé."

Hàn Thời Mặc "Ừ" một tiếng, ngồi ở trên sofa, nhắm chán đổi kênh.

Hiện giờ phim truyền hình đúng là càng ngày càng khó coi, diễn viên hầu hết toàn là đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Kênh thay đổi liên tục, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước. Hàn Thời Mặc trong lòng hơi mất tự nhiên, theo bản năng nhìn chằm chằm cửa phòng tắm.

"Thẩm tiên sinh, xin hỏi ngài tại sao lại quyết định thành lập công ty điện ảnh? Lĩnh vực này đối với ngài mà nói hoàn toàn không liên quan, hay liệu có phải gần đây IP điện ảnh tăng mạnh, cho nên cũng nghĩ tới muốn thử sức dành 1 suất?"

TV truyền đến tiếng nói thanh thúy của nữ MC.

Hàn Thời Mặc theo bản năng mà quay đầu lại. Trong TV, Thẩm Chi Niên cao ngạo ngồi trên khán đài, phía dưới là vô số phóng viên truyền thông, mỗi người đều nóng lòng muốn phỏng vấn anh.

Hàn Thời Mặc đang xem thấy Thẩm Chi Niên, sắc mặt liền trầm xuống.

Thẩm Chi Niên đậm mạc, thong dong hỏi lại phóng viên ban nãy, "Dành 1 suất, cô cảm thấy tôi cần 1 chút tiền ấy?"

Một câu, khiến cho phóng viên á khẩu không trả lời được, trợn mắt há hốc mồm.

Bất quá, đối với lĩnh vực không phải của mình chuyên thông nhưng trong 2 năm có thể đứng trong bảng danh sách những người giải có những thế giới, Thẩm Chi Niên nói như vậy, thật sự đúng là không thiếu chút tiền ấy.

Bị nói đến, sắc mặt nữ phóng viên đỏ lên hít một hơi thật sâu, cẩn thận hỏi lại một câu, "Vậy vì sao ngài lại quyết định như vậy?"

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng hạ mi mắt, nói giỡn: "Cô đoán thế nào?"

Giọng nói vừa dứt, cửa phòng tắm đã bị mở ra. Hàn Thời Mặc run rẩy, theo bản năng mà tắt TV.

Trương Sơ Tâm mặc áo tắm dài, trong tay cầm khăn lông lau tóc, đi về hướng phòng ngủ, "Anh chờ em một chút."

Hàn Thời Mặc "Ừ" một tiếng, "Không vội, cứ từ từ."

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Khẳng định là Hi Hi tới!" Trương Sơ Tâm còn chưa đi vào phòng ngủ, nghe thấy tiếng chuông, liền tới mở cửa.

Cũng không nhìn qua kính lúp, trực tiếp mở cửa ra.

Thẩm Chi Niên xách theo túi đồ đứng ở bên ngoài.

Trương Sơ Tâm kinh ngạc mà nhìn anh, ần đường nhú lại, "Sao anh lại tới đây?"

Thẩm Chi Niên nâng con mắt, nhìn cô thật sâu, cô để ướt tóc, mặc áo tắm, chỗ cổ áo lộ ra tới nửa mảng da thịt trắng nõn, chợt nhướng mày cười khê, ánh mắt trở nên ái muội, thanh âm trầm thấp mà nói: "Em đây là..... tắm rửa sạch sẽ chờ tôi tới?"

Trương Sơ Tâm đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, mặt cô nóng lên, thấp giọng hét lên một tiếng, "Anh nói bậy gì đó?!" Nói xong liền đóng cửa.

Hàn Thời Mặc từ trong phòng đi ra, tay phải cố ý đặt lên vai Trương Sơ Tâm, anh nhìn Thẩm Chi Niên bằng ánh mắt khiêu khích, "Thẩm Chi Niên, đã lâu không thấy."

Thẩm Chi Niên lúc này mới phát hiện ra Hàn Thời Mặc, trong mắt ý cười nháy mắt thu xuống, sắc mặt nặng nề.

Anh nhìn tay Hàn Thời Mặc đặt ở trên vai Trương Sơ Tâm, trong lòng, giống như bị một tảng đá đè nặng, buồn đến không thở nổi.

Anh cứ như vậy nhìn hồi lâu, tâm cũng một chút một chút mà lạnh xuống. Cuối cùng nâng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, liếc mắt một cái, lạnh lùng cười khê một tiếng, không nói một câu, xoay người rời đi.

Bóng dáng Thẩm Chi Niên biến mất ở hành lang, thang máy truyền lại thanh âm đóng lại.

Trương Sơ Tâm còn đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích, nhìn Thẩm Chi Niên vừa rời đi. Trong lòng cô trở nên khó chịu, khó chịu đến nỗi giống như bị dao nhỏ đâm vào, rất đau.

Hàn Thời Mặc buông tay từ trên vai cô, nhìn chăm chăm, "Anh đã nói em không thể quên được hắn, còn không thừa nhận."

Trương Sơ Tâm trong lòng run rẩy, thu hồi tầm mắt, cũng là không nói một câu, xoay người trở về trong phòng.

Hàn Thời Mặc nghe thấy cửa phòng ngủ đóng lại, trong lòng nén giận, một chân đá vào bên cạnh tủ giày, lại vẫn là phát bực, như thế nào cũng không thể hạ hỏa.

Thẩm Chi Niên từ thang máy đi ra, trong tay còn xách theo túi, là anh mua cho Trương Sơ Tâm cơm trưa.

Anh biết cô tối hôm qua bị đuổi ra đoàn phim, lòng trước cô sẽ ở trong nhà nghỉ ngơi, liền cố ý tan làm sớm mua cho cô cơm trưa mang tới đây.

Cô không thích ăn cơm trưa, nói là giảm béo gì đó, nhưng kỳ thật cô đã rất gầy.

Anh nhìn chính mình xách theo túi đồ, trong lòng khó chịu đến hốt hoảng.

Qua một lát, vẫn là đi đến thùng rác bên cạnh, ném hộp cơm đi, sau đó liền bước ra ngoài, lên xe.

Tài xế Lý có chút kinh ngạc, "Tiên sinh, như thế nào nhanh như vậy đã quay lại?"

Thẩm Chi Niên dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Anh không trả lời, chỉ là đột nhiên nhớ tới năm thứ ba đại học.

Ngày đó là Tết Nguyên Đán, sinh nhật anh.

Trương Sơ Tâm sáng sớm đã chạy đến nhà anh. Khi đó, nhà anh ở trong hẻm nhỏ, đó là nơi nghèo nhất thành phố, nói thực ra, rất bẩn.

Trương Sơ Tâm chạy tới, mặc áo lông vũ màu hồng nhạt, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn. Khi anh mở cửa, thấy cô đang cười, khiến cho anh cảm thấy rung động, trước đây anh chưa từng thấy qua Trương Sơ Tâm lại xinh đẹp đến như vậy, ánh mắt anh đã dán chặt lên cô từ ngay khi lần đầu tiên nhìn thấy.

Anh giật mình, nửa nháy mắt, hỏi cô, "Sao cô lại tới đây?"

Trong tay cô xách theo cái bánh kem, cười hi hi, "Em tới đưa cho anh bánh kem, là do chính tay em làm."

Cô giống như đưa một đồ vật quý giá cho anh, mặt cô đã đỏ một mảng.

Anh hừ một tiếng, "Ai cần cô làm bánh kem." Nói tới nói lui, vẫn là nhận lấy bánh kem, trong lòng anh trộm cao hứng.

Anh cầm hộp bánh kem, giống như đang ôm bảo bối, xoay người hướng vào phòng. Nào biết đi được hai bước, quay đầu lại vẫn thấy Trương Sơ Tâm còn đứng ở cửa, anh trầm mặt, "Thất thân làm gì? Mau vào đi, cô muốn đứng đông lạnh ở bên ngoài sao?"

Trương Sơ Tâm hắc hắc cười, "Cái kia..... Anh có thể cho em một chậu nước không? Giày em bị bẩn, lau sạch xong sẽ vào."

Thẩm Chi Niên hơi hơi ngần ngại, đặt bánh kem xuống, quay đầu bước tới.

Trương Sơ Tâm đi giày thể thao mới, màu trắng, nhưng màu trắng trên giày đã có một mảng vàng, là không cẩn thận dẫm phải phân.

Trương Sơ Tâm lôi tay áo anh, "Em không cần thận dẫm phải, anh giúp em mang một chậu nước tới, em lau khô sẽ vào nhà."

Cô không nghĩ sẽ làm nhà Thẩm Chi Niên bị bẩn.

Thẩm Chi Niên nhìn chăm chăm giày cô, sắc mặt ngưng trọng. Anh không nói một lời mà trở lại trong phòng, mang chậu nước lạnh tới.

Anh ngồi xổm xuống, đem khăn lông làm ướt, lau giày Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm vội vàng đẩy anh, "Đề tự em làm đi!"

Anh gỡ tay cô, thanh âm thấp nói một câu, "Bẩn."

Thẩm Chi Niên cúi đầu, trầm mặc giúp cô lau giày, lau một lần lại một lần, đổi nước một lần lại một lần, vẫn là cảm thấy bẩn, giống như thế nào cũng không lau sạch.

Cứ như vậy trong nháy mắt, anh cảm thấy Trương Sơ Tâm bị bẩn giày, tựa như chính anh —— căn bản là không nên xuất hiện ở cuộc đời của cô. Bọn họ hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, cô là trên bầu trời, anh là dưới mặt đất. Cô nên ở khu biệt thự xa hoa, chứ không phải ở nơi cũ nát, dơ bẩn này.

Trong 1 khắc, anh oán hận vận mệnh của mình, hận ông trời vì cái gì không cho anh một cuộc sống cao thượng một chút để có thể cùng cô xứng đôi.

Anh lau đi lau lại giày cô, cuối cùng vẫn là Trương Sơ Tâm gắt gao mà cầm tay anh, "Đừng lau, đã thực sạch sẽ."

Anh trầm mặc một lát, nhẹ nhàng mà "Ừ" một tiếng.

Thẩm Chi Niên xoay người trở lại trong phòng, đem bánh kem vừa nhận lấy lại xách ra, đưa cho Trương Sơ Tâm "Cô đi đi."

Trương Sơ Tâm phát ngốc mà nhìn anh, "Làm sao vậy?"

Thẩm Chi Niên nói: "Bảo cô đi thì đi, tôi không thích ăn bánh kem!"

Anh đột nhiên thay đổi thái độ, Trương Sơ Tâm khó chịu đến đỏ hốc mắt, "Em chỉ là muốn chúc mừng sinh nhật anh mà thôi, em....."

"Không có gì lạ!" Anh nói, liền bưng chậu nước vào, đóng cửa, anh lại bỏ sung một câu, "Về sau đừng tới tìm tôi."

Cho dù tới hiện tại, nghĩ đến khi đó, trong lòng vẫn là sẽ có chút khó chịu.

Thẩm Chi Niên mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ xe như nước, đôi mắt hơi hơi có chút chua xót, phỉếm hồng. Khi thời niên thiếu, anh không có tư cách thích cô, hiện giờ có tư cách, nhưng cô đã không còn.....

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nghe nói kim chủ sau lưng cô ta là tổng tài của tập đoàn X.N

Trương Sơ Tâm đổi quần áo, ngồi ở phòng ngủ trước gương trang điểm.

Hàn Thời Mặc ở bên ngoài ngồi trên sofa chờ trong chốc lát, nhìn không được đứng lên, đi đến hướng phòng ngủ của Trương Sơ Tâm.

Anh gõ tay gõ cửa, "Sơ Tâm."

"Vào đi."

Hàn Thời Mặc dừng một chút, đẩy cửa phòng.

Anh cũng chưa tiến vào, liền đứng ở cửa, nhìn trong gương Trương Sơ Tâm vô cùng xinh đẹp.

Qua một hồi lâu, anh chậm rãi đã mở miệng, "Sơ Tâm, em thích Thẩm Chi Niên ở điểm nào?"

Trương Sơ Tâm tay cầm bút kẻ mắt chợt run, trực tiếp kẻ đi một đường thật dài, đuôi mắt đều là một đường cong màu đen đậm.

Cô bình tĩnh, cầm khăn nhẹ nhàng chà lau, thật lâu sau mới nói: "Đừng hỏi loại vấn đề không có ý nghĩa này."

Hàn Thôi Mặc trầm mặc một lát, nói: "Đề anh còn biết bản thân kém anh ta chỗ nào, trực tiếp sửa chữa. "

Trương Sơ Tâm nghe xong, trong lòng thâm trầm, lại im lặng, không hề hé răng.

Trương Sơ Tâm mới vừa trang điểm xong, Tống Hi liền tới.

Hàn Thôi Mặc vừa vào, cô sừng sốt, "Nha! Hàn luật sư, sao anh cũng ở chỗ này?"

"Đến làm tài xế."

Tống Hi cong mắt cười, "Cái kia cũng thật vất vả cho anh."

Trương Sơ Tâm vừa lúc từ phòng ngủ đi ra, Hàn Thôi Mặc nghiêng đầu nhìn Trương Sơ Tâm liếc mắt một cái, ánh mắt thật sâu, nói: "Vi hạnh phúc mai sau, vất vả có đáng gì."

Tống Hi che miệng cười, nhìn tới Trương Sơ Tâm bằng ánh mắt ái muội.

Trương Sơ Tâm cúi đầu, giả vờ không có thấy.

Trên đường đi thử vai, Trương Sơ Tâm vẫn luôn thất thần, đôi mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tâm sự nặng nề.

Tống Hi quơ tay trước mặt Trương Sơ Tâm "Nghĩ gì thế? Thất thần như vậy."

Trương Sơ Tâm chớp chớp, hạ tầm mắt, "Không có cái gì."

Hàn Thôi Mặc ở phía trước hừ một tiếng thật mạnh.

Trương Sơ Tâm giật mình, đem tầm mắt từ ngoài cửa thu lại.

Tới phim trường, Trương Sơ Tâm từ trên xe xuống dưới, quay đầu lại nói với Hàn Thôi Mặc: "Anh mau đi đi, hôm nay thật sự thật cảm ơn anh, hôm khác mời anh ăn cơm."

Hàn Thôi Mặc gương mặt thâm trầm, "Trương Sơ Tâm, em nhất định khách khí với anh như vậy sao?"

Trương Sơ Tâm mấp máy môi, đôi mắt nhìn hẩn.

Hàn Thôi Mặc vô cùng thất vọng mà nhìn cô một cái, không quay đầu, lái xe rời khỏi. Anh đi thật nhanh, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Tống Hi lên tiếng, "Hàn luật sư tính tình thật nóng vội a, đi nhanh như vậy cũng không sợ xảy ra chuyện, lần tới phải nhắc nhở anh ấy một chút."

Trương Sơ Tâm quay đầu lại, nói: "Đi lên đi."

Nhân vật Trương Sơ Tâm thử vai hôm nay là nhân vật nữ số 3, phần diễn cũng không quá nặng nên có rất nhiều người tới thử. Giới giải trí chính là như vậy, vô số người chen chúc vào các kẻ hở để sinh tồn, mỗi người đều cố gắng để bản thân có một vị trí, có người vì ước mơ bản thân, có người vì vinh quang, có người vì tiền...

Trương Sơ Tâm chính là loại cuối cùng, vì tiền. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, cho dù cô tiến vào giới giải trí để thực hiện ước nguyện ban đầu là vì tiền, nhưng ở mảng diễn xuất này cũng có thiên phú, cái loại khí chất diễn viên này đâu phải ai cũng có. Mỗi một đạo diễn hợp tác với cô, đều khen cô là một diễn viên tốt. Đáng tiếc, cho dù cô là diễn viên tốt cũng chẳng có ai tìm đến hợp tác lần thứ hai.

Trong cái thế giới này, mối quan hệ, nhan sắc, khả năng diễn xuất, khả năng diễn xuất lại là thứ không quan trọng nhất.

Trong lúc chờ thử vai, cô gặp mấy nữ diễn viên mới, không cần phải nói, ai nấy cũng đều cực kì xinh đẹp.

Cô ngồi ở phòng nghỉ chơi di động, Tống Hi so với cô còn khang trang hơn, "Sơ Tâm à, đoạn diễn thử lát nữa chị đã chuẩn bị chưa?"

"Yên tâm đi." Trương Sơ Tâm không ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại.

Tống Hi thở dài, "Này, lần thử này nếu như thất bại, chị kêu em làm sao có thể yên tâm? Đây là nhân vật tốt, diễn tốt không chừng có thể với tới diễn viên tuyến mấy nha."

Trương Sơ Tâm bình tĩnh nói: "Em lo lắng cũng vô dụng, người ta phải chọn em trước mới được nha."

Tống Hi lại thở dài, trầm mặc trong chốc lát, bỗng vỗ tay Trương Sơ Tâm, "Ôi, chị có thấy Thôi Tiểu Như không? Hình như cô ta cũng đến thử vai?"

"Thôi Tiểu Như nào?" Trương Sơ Tâm hết sức chuyên chú mà chơi game, không chút nào khang trang, đây là cách giúp cô giảm bớt áp lực khi căng thẳng.

Tống Hi nhìn chăm chăm di động của cô, "Chị nha, chỉ biết chơi game, có bao giờ thèm để ý tới tin tức bát quái của giới giải trí, thật sự chẳng giống diễn viên chút nào nha!"

"Chị có để ý nha." Chẳng qua là không thường xuyên chú ý mà thôi.

"Chị có để ý? Vậy chị nói xem, chị biết Thôi Tiểu Như có địa vị như thế nào sao?"

Trương Sơ Tâm lúc này mới thoáng nâng đôi mắt, ánh mắt tò mò, "Địa vị gì?"

Tống Hi hít vào một hơi, nói: "Nói ra sợ hù chết chị."

"Nói đi, em cho là chị sợ?" Ở giới giải trí đã lâu rồi, có việc gì là chưa từng biết, chưa từng nghe? Diễn viên có lai lịch đâu có thiếu, quả thực cô cảm thấy đâu còn có gì khiến cô khiếp sợ.

Tống Hi lại thần thần bí bí, lặng lẽ nói thầm vào tai trương sơ Tâm, "Nghe nói kim chủ sau lưng cô ta là tổng tài tập đoàn X.N, Thẩm Chi Niên."

"Bốp--" Trương Sơ Tâm run tay, bỗng chốc điện thoại rơi xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cô gái nhà tôi tính tình không tốt

Di động rơi trên mặt đất, Tống Hi ngẩn người, khom lưng giúp cô nhặt điện thoại lên, "Làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm từ ghế đứng lên, "Chị đi vệ sinh đây." Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Trong đầu tất cả đều là câu nói cuối của Tống Hi." Kim chủ sau lưng Thôi Tiểu Như là tổng tài tập đoàn X.N. Cô nhớ tới đêm qua Thẩm Chi Niên muốn cùng cô kết hôn, lại nghĩ tới anh hôm nay đột nhiên xuất hiện ở trước cửa nhà cô. Cô bước nhanh hướng vệ sinh mà đi, trong lòng khó chịu đến mức thở.

Cô không biết chính mình khó chịu cái gì, nhưng lại không có biện pháp khống chế.

Cô chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Vừa mới đẩy cửa đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc. Trương Sơ Tâm hơi hơi nhíu mày, vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, liền nghe thấy âm thanh bên trong vang lên, "Tiểu Như, em đừng hút nữa, chờ lát nữa còn phải thử vai đây."

Trương Sơ Tâm cơ thể cứng lại, đứng im ở cửa.

"Hừ, thử vai gì nữa chứ, này nhân vật là ván đã đóng thuyền, chỉ thiếu một cái hộp đồng, có Thẩm tổng ở phía trên chống lưng, còn có người không cho em qua sao?"

"Em đó, cho dù có Thẩm tổng chống lưng chính em cũng phải diễn tử tế một chút, bằng không cũng sẽ có người khinh thường."

Thôi Tiểu Như vẻ mặt đắc ý, "Em làm sao phải sợ chứ, Thẩm tổng nói, có anh ấy ở đó, không ai dám không cho em qua."

"Ha ha, nhìn em thật đắc ý." Người đại diện Lâm Thanh ái muội mà nhìn Thôi Tiểu Như một cái, "Đêm qua, Thẩm tổng qua đêm ở chỗ em?"

"Anh ấy nửa đêm tới, em đã ngủ rồi, làm em sợ chết đi được." Nói xong, đem tàn thuốc vứt xuống, từ bên trong đi ra.

Lâm Thanh đi ở phía trước giúp cô đẩy cửa. Thôi Tiểu Như đi ra, quét mắt nhìn trương Sơ Tâm đứng ở cạnh cửa, nhướn mày, "A, cô không phải là..... Là gì nhỉ? Ồ, là cái người chuyên đóng vai quần chúng ở đoàn làm phim nha? Ai, cô tên gì ấy nhỉ?"

Trương Sơ Tâm lạnh lùng mà nhìn chăm chăm cô ta.

Thôi Tiểu Như cười hớn hở, bộ dáng thực ngạo mạn.

Lâm Thanh kéo cô ta một chút, "Được rồi, đi thôi, diễn viên quần chúng, vốn dĩ không ai nhớ tên!"

Thôi Tiểu Như ha ha cười một tiếng, "Nói cũng đúng."

Trương Sơ Tâm trở lại phòng nghỉ, Tống Hi đang cùng mấy người nói chuyện phiếm, nhìn thấy cô bộ dáng cực kì tức giận, bỗng thấy hoảng sợ, vội vàng

đi qua, "Chị làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm đi thẳng đến vị trí ghế ngồi, xách theo túi liền đi ra ngoài.

Tổng Hi hoàn toàn ngây ngốc, chạy nhanh đuổi theo, "Chị làm sao vậy? Không thử vai à?"

Trương Sơ Tâm khề cấn môi, cố đè nén tức giận, tới bên ngoài mới nói khề một câu, "Diễn viên cũng đã chọn xong từ lâu rồi, còn thử cái rắm!"

Tổng Hi gất gao cau mày, "Ai nói? Nội bộ xác định là ai?"

Trương Sơ Tâm lạnh lùng mà cười, "Còn không phải là cô gái mà em mới nói đây sao."

"Ai? Thôi Tiểu Như?" Tổng Hi nhớ tới cái tên này, đột nhiên ôm lấy đầu, "Tự nhiên em quên mất chuyện này, đây không phải là bộ phim Thẩm Chi Niên đầu tư hay sao? Đâu mà nó!"

Trương Sơ Tâm thở phì phì đi trước, chỉ cảm thấy ngực chùng chất toàn lửa giận không chỗ phát tiết.

Cô đi như bay, Tổng Hi ở phía sau chạy theo mất nửa ngày, "Sơ Tâm chị đi từ từ, chạy nhanh như vậy làm cái gì."

Tổng Hi chạy chậm, tới cửa chính, mới phát hiện Trương Sơ Tâm đã ngừng ở cửa, không kịp phanh lại, đột nhiên đụng vào lưng Trương Sơ Tâm.

Tổng Hi thân mình nặng nề, lần này va chạm, đâm vào Trương Sơ Tâm lao đảo một cái, cứ thế lao về phía trước.

Thậm tệ là Thẩm Chi Niên lại đứng ở chỗ đó.

Trương Sơ Tâm thân thể thẳng tắp đụng vào lồng ngực anh, anh theo bản năng mà ôm lấy cô.

"Buông ra!" Trương Sơ Tâm phản ứng rất nhanh, đem anh đẩy ra, còn thuận tiện đạp anh một cái vào chân.

Thẩm Chi Niên đầu gối đau xót, theo phản xạ mà lui hai bước, ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lùng mà trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm oán hận mắng anh một câu, "Hạ lưu!"

Trương Sơ Tâm mắng xong, chạy đi như bay.

Tổng Hi nhìn chằm chằm gương mặt Thẩm Chi Niên bị Trương Sơ Tâm mắng đến tức giận, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa té xỉu.

Nha đầu chết tiệt kia! Mắng chửi cũng không nhìn xem đây là ai!

"Thẩm tổng xin lỗi, xin lỗi anh!" Tổng Hi phục hồi tinh thần, vội vã khom lưng với Thẩm Chi Niên nói tiếng xin lỗi, "Cô gái nhà tôi tính tình không tốt, anh là đại nhân sẽ không chấp mấy kẻ tiểu nhân này."

Thẩm Chi Niên lạnh lùng liếc nhìn một cái, sắc mặt đen sì, không nói một lời mà vào trong.

"Anh, anh có làm sao không? Muốn em đi tìm mấy người đi giáo huấn nha đầu không có mắt kia một chút?" Đi theo Thẩm Chi Niên là em họ của anh, Thẩm Hành.

Thẩm Chi Niên nghe thấy hắn nói, bước chân dừng lại, nghiêng đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, "Cậu dám động vào cô ấy, tôi cam đoan Thôi Tiểu Như của ngươi sẽ chết rất thảm!"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thẩm Chi Niên, cứu tôi với!

Uống bao nhiêu rượu nhưng Trương Sơ Tâm còn cảm thấy không đủ, cô cau mày gọi thêm.

Tổng Hi một mực ngăn Sơ Tâm lại: "Đừng uống nữa, uống nhiều như vậy sẽ có hại cho sức khỏe! Còn không phải chỉ là một bộ phim thôi sao! Chúng ta không cần!"

Trương Sơ Tâm gục xuống bàn, đôi mắt có chút đỏ lên. Cô uống quá nhiều rượu, đầu đã choáng váng.

"Chị Sơ Tâm, mau đi thôi." Tổng Hi đứng lên đỡ cô.

Trương Sơ Tâm loạng choạng đứng dậy phải bám vào Tổng Hi mới đứng thẳng được.

Tổng Hi thở ngắn than dài, đỡ Trương Sơ Tâm tới ngoài cửa.

Nơi này rất tập nập, rất nhanh chóng đã bắt được taxi.

Tổng Hi đỡ Trương Sơ Tâm vào trong xe, đang chuẩn bị ngồi vào cùng, thì lúc này điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Cô nhìn điện thoại, sắc mặt có chút nghiêm trọng. Nghe người ta nói hai câu, sau đó tắt điện thoại, liền khom lưng vồ vồ vai Trương Sơ Tâm: "Chị, nhà em có việc gấp nên không đưa chị về nhà được, tự chị có thể về được không?"

"Không có việc gì, em mau về nhà đi." Trương Sơ Tâm chỉ choáng váng đầu, chứ không say. Từ lượng thật sự tốt, rất ít lúc uống say.

Trên đường về nhà, Trương Sơ Tâm hạ cửa sổ xe. Gió đêm phơ phất, thổi qua thật thoải mái.

Thành phố này là nơi cô sinh ra và lớn lên, giờ đây nó đang ngày một phồn hoa, ánh đèn rực sáng cả con đường. Càng nhìn, Trương Sơ Tâm lại càng cảm thấy có chút gì đó cô đơn.

Đến tiểu khu, đầu đã không còn quá choáng váng, Trương Sơ Tâm rũ đầu, chậm rì rì đi vào bên trong.

Lúc này đã khuya, tiểu khu không có người qua lại, chung quanh im ắng, tĩnh lặng đến có chút đáng sợ.

Một trận gió lạnh thổi qua, Trương Sơ Tâm run rẩy, đột nhiên trở nên sợ hãi, cô theo bản năng mà bước nhanh hơn.

"Trương Sơ Tâm!" Phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó chạy như bay về phía trước.

Hai người đàn ông cầm gậy đánh bóng chày, thổi một cái huýt sáo, "Trương Sơ Tâm, cô còn định trốn đi đâu?"

Chỉ một thoáng, bốn phương tám hướng có bảy, tám tên côn đồ cầm gậy bóng chày đứng bao vây cô.

Trương Sơ Tâm trong lòng như lửa đốt, hít một hơi, lấy hết dũng khí nói chuyện với đại ca của bọn chúng, "Ngư đại ca, ông làm gì vậy? Tôi nói rồi tôi sẽ trả tiền, cũng sẽ không quỵ nợ, ông hà tất gì mà ba lần bảy lượt tới làm khó tôi."

Tên được gọi là Ngư đại ca kia hung ác trừng mắt nhìn cô, "Trả? Mẹ nó, mấy năm nay mày có bao nhiêu tiền? Năm trăm vạn này cũng không phải là số lượng nhỏ! Tao nói cho mày biết, ông đây cho mày đã nhiều thời gian! Mày hôm nay lại không đem tiền ra trả, thì không xong đâu!"

Trương Sơ Tâm sợ tới mức ngón tay đều phát run, cô gất gao bóp lòng bàn tay, cố bình tĩnh, "Ngư đại ca, ông lại thư thả thư thả đi, chờ tôi..... Chờ tôi nhận được một vai diễn, tôi lập tức liền trả tiền cho ông." Lời này, bản thân cô đều không tự tin.

"Hừ! Ông đây xem mày chính là hồng không được mệnh! Tiền này tao cũng không lấy nữa, thôi bỏ đi, mày không trả được thì tao bắt người bồi thường!"

Trương Sơ Tâm hoảng sợ mở to hai mắt, "Các ông muốn làm gì?!"

Ngư đại ca cười lạnh, ánh mắt hung ác, "Đưa cô ta đi!!!"

~

[Thiên địa 8], Phòng VVIP.

Trương Sơ Tâm bị người khác kéo đi, đột nhiên lại bị đẩy mạnh xuống mặt đất.

"Tiểu tổng, ông muốn cô ta, chúng tôi đã cho người mang đến."

Trương Sơ Tâm vừa nhấc đầu, liền thấy một người đàn ông bụng phệ cười đến vẻ mặt đáng khinh, đi về phía cô.

Trương Sơ Tâm mở to mắt. Tiểu tổng này cô biết, lúc trước cô quay một bộ phim, hẳn là người đầu tư, không chỉ một lần muốn cô "quy tắc ngầm" với hắn, thậm chí còn trực tiếp nhấn tin muốn bao dưỡng cô.

Trương Sơ Tâm nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, tên Ngư đại ca này lại tính toán đem cô bán đi!

Cô cuống quýt từ trên mặt đất bò dậy, xoay người về phía cửa.

Có 2 người đàn ông nhanh chân cản cô lại.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức toàn thân đều run lên, cô hoảng sợ nhìn chăm chăm Ngự đại ca, "Đại ca, tiền của ông tôi sẽ trả, ông cho tôi chút thời gian được không?"

Ngự đại ca lạnh lùng liếc mắt một cái, "A, cô nói câu này cả trăm lần rồi, thôi không nói nhiều nữa, muộn rồi!"

Tiểu Từ uống đến mặt đỏ bừng, từ phía sau đi tới, nói với Ngự đại ca: "Tiền, tôi đã cho người chuyển cho ông. Ông hôm nay làm việc, tôi rất vừa lòng!"

Ngự đại ca cung kính cúi người, "Cảm ơn Tiểu tổng. Vậy chúng tôi không quấy rầy Tiểu tổng làm việc nữa."

Tiểu Từ cười ha ha, tâm tình rất tốt. Hắn nhìn Trương Sơ Tâm, đột nhiên lấy bả vai cô.

Đang chuẩn bị ôm Trương Sơ Tâm vào trong lòng, đột nhiên cô dùng hết sức lực, đá vào chỗ hiểm của Tiểu Từ.

"A!" Tiểu Từ kêu thảm.

"Tiểu tổng!"

"Đại ca!"

Thừa dịp hỗn loạn, Trương Sơ Tâm l nhanh chân chạy về phía cửa.

"Mẹ nó! Giúp tao bắt lấy cô ta!" Ngự lão đại hét lớn một tiếng, từ trên ghế đứng dậy.

Một đám người đuổi theo Trương Sơ Tâm. Cô sợ hãi đến mức tim như sắp từ cổ họng nhảy ra, đằng sau toàn là những tên mặt mũi bặm chồm đuổi theo. Cô liều mạng mà chạy, liều mạng mà trốn.

Khi chạy đến cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, cô thấy Thẩm Chi Niên đang nói chuyện.

"Mẹ kiếp, kỹ nữ! Xem mày trốn chỗ nào! Lão tử hôm nay không thể không lột sạch mày!"

Âm thanh kêu gào ầm ĩ ở phía sau, một bàn tay dơ bẩn đột nhiên nắm lấy vai cô. Sợ hãi cô chạy về phía Thẩm Chi Niên run rẩy, "Cứu tôi..... Cứu tôi....."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trương Sơ Tâm, em và Hàn Thời Mặc có quan hệ như thế nào?

Thẩm Chi Niên đang nói chuyện. Trương Sơ Tâm liền lao vào lòng anh, trong nháy mắt, đầu óc anh trống rỗng nhưng vẫn theo bản năng ôm lấy cô.

Trương Sơ Tâm ở trong lòng anh run rẩy, miệng không ngừng kêu "Cứu tôi, cứu tôi....."

Thẩm Chi Niên hơi thất thần một chút rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần. Anh đỡ Trương Sơ Tâm từ trong thang máy ra, khuôn mặt thâm trầm nhìn chăm chăm Ngự đại ca đang đứng bên ngoài với vẻ mặt hung ác.

Thẩm Chi Niên khí thế bức người, Ngự đại ca thấy không dễ chọc, đem gậy thu vào, hỏi "Anh là gì của Trương Sơ Tâm?"

"Chồng." Thẩm Chi Niên sắc mặt không đổi, cũng không thêm liếc mắt một cái.

Anh nói ra chữ này mặt không đổi sắc, Trương Sơ Tâm trong lòng run lên một chút, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, rời khỏi ngực anh.

Thẩm Chi Niên cũng tự nhiên buông cô ra, yên lặng đứng đó.

"Anh là chồng của cô ta?!!" Ngự đại ca khiếp sợ hỏi tiếp: "Anh có biết cha của cô ta thiếu chúng tôi bao nhiêu tiền không?!"

Thẩm Chi Niên nhìn hắn, "Bao nhiêu"

"Một ngàn vạn!" Ngự đại ca lớn giọng, gơ năm ngón tay.

Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Đâu có nhiều như vậy! Không phải chỉ là năm trăm vạn thôi sao?!"

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu nhìn cô, "Năm trăm vạn?"

Trương Sơ Tâm dùng sức gật đầu.

Ngư đại ca kêu gào, "Năm trăm vạn kia chỉ là tiền vốn! Còn có tiền lãi, cô đừng có nghĩ sẽ quyt nợ! A --" còn nói chưa xong, hần đã bị đá nằm dưới đất, hét thảm hại.

Không biết từ khi nào, hai người mặc tây trang màu đen ở phía sau đi theo Thẩm Chi Niên đột nhiên nhảy ra đập lên lưng Ngư đại ca.

Thẩm Chi Niên ánh mắt lạnh lẽo, liếc hần một cái "Mồm miệng phải sạch sẽ."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, tim sắp nhảy ra ngoài.

Cô nhìn anh viết một tờ chi phiếu, ném tới trước mặt Ngư đại ca, "Năm trăm vạn, từ hôm nay trở đi nếu còn tìm đến Trương Sơ Tâm gây phiền toái, cam đoan nửa đời sau ông chỉ có thể ở trong tù."

Ngư đại ca không cam lòng mà gào lên, "Vẫn còn tiền lãi nữa!"

Trương Sơ Tâm tức giận dậm chân, "Tiền lãi vốn đã tính trong đó!"

"Trương Sơ Tâm." Thẩm Chi Niên nhàn nhạt mở miệng, Trương Sơ Tâm nhìn về phía anh.

Hai người nhìn nhau, anh nói, "Cùng tôi đi về." Nói xong, xoay người về phía thang máy. Trương Sơ Tâm hít vào một hơi, cũng đi theo. Đi được nửa đường, không biết nghĩ tới cái gì, cô quay đầu lại, hung hăng dẫm chân lên người Ngư đại ca.

Cô mấy năm nay, lúc nào cũng chịu lo lắng, hoảng sợ, hôm nay cũng coi như đã báo thù. Nghĩ một hồi, cô lại hung hăng dẫm lên mu bàn tay hần.

Ngư đại ca đau đến tê thảm, thét chói tai. Trương Sơ Tâm lúc này mới hả giận, xoay người đi vào thang máy.

Lúc trước, thang máy có vài người, hiện tại đi xuống, chỉ có cô và Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, cô cũng không biết làm sao. Thang máy im ắng, bao trùm là bầu không khí xấu hổ.

Một lúc sau, Trương Sơ Tâm mới nhẹ nhàng nói một câu, "Thật cảm ơn anh."

"Không cần, không tốn công sức."

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Thẩm Chi Niên đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm đi theo anh ra phía đại sảnh, Thẩm Chi Niên mới dừng bước.

Trương Sơ Tâm không chú ý, khi anh dừng lại cô theo quán tính đập đầu vào lưng anh.

Lưng người này cứng rắn, khiến cho mũi cô bị đau.

Thẩm Chi Niên quay đầu, cô xoa mũi, mặt ai oán nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn nàng trong chốc lát, "Trương Sơ Tâm, cô cùng Hàn Thời Mặc là loại quan hệ gì?"

Trương Sơ Tâm ngẩn ngơ. Anh hần là muốn hỏi về buổi sáng hôm nay.

Cô mở miệng muốn giải thích, Thẩm Chi Niên lại ngắt lời cô, "Tôi mặc kệ cô cùng Hàn Thời Mặc có quan hệ gì. Hôm thế tôi giúp cô trả hết nợ, bao giờ cô định trả cho tôi?"

"Tôi....." Đây là nợ hết người này đến người khác hay sao? Trương Sơ Tâm gất gao nhú mày.

"Đương nhiên, cô có thể lựa chọn không trả tiền. Lần trước tôi và cô đã nói chuyện qua, cùng tôi kết hôn, số tiền này coi như tặng cho vợ tôi."

Trương Sơ Tâm bỗng giật mình.

"Tôi cho cô một phút để suy nghĩ có đồng ý cùng tôi kết hôn."

Trương Sơ Tâm cả người cứng đờ.

Cô nhìn anh, bỗng nhiên liên nhớ tới những năm tháng thích anh. Vì dễ học cùng trường với anh mà từ bỏ lý tưởng của chính mình, vì anh viết bao thư tình, bao lần thổ lộ, vì anh mà cùng cha cãi nhau, làm ông ấy tức giận đến bệnh cũ tái phát..... Khi đó làm mỗi một việc, đều là vì dễ hai người ở bên

nhau, vì để tương lai có thể kết hôn với anh, cùng anh sống đời đời kiếp kiếp.

Khi đó, thật sự rất muốn kết hôn với anh.

"Còn có mười giây." Thẩm Chi Niên nhắc nhở.

Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, "Cùng anh kết hôn có thể, nhưng tôi có điều kiện."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Từ hôm nay trở đi, hiệp nghị bắt đầu có hiệu lực

Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên trở về nhà anh.

Nhà anh rất rộng. Cô đứng ngơ ngẩn ở ngoài cửa một lúc đánh giá.

"Đứng ở bên ngoài làm cái gì? Mau vào đi."

Trương Sơ Tâm phục hồi tinh thần lại, "Không..... Không có dép lê."

"Chờ một chút." Thẩm Chi Niên lên lầu, khi xuống, trong tay xách một đôi dép lê của nữ, rất sạch sẽ.

Dép lê của nữ.....

Trương Sơ Tâm theo bản năng hỏi một câu, "Anh cùng mẹ ở đây sao?"

"Không có, bà ấy không ở nơi này."

"À....."

"Đổi giày xong thì mau đi lên, tôi ở thư phòng chờ em."

Thẩm Chi Niên xoay người lên lầu.

Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm bóng dáng anh đến phát ngốc.

Lên lầu, cửa thư phòng không khóa, Thẩm Chi Niên đứng ở trên ban công, khói bay lượn lờ trên đỉnh đầu, anh hút thuốc.

"Em có thể dùng máy tính ở trên bàn, khi nào cần cứ tự nhiên sử dụng."

"Được."

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng hít vào một hơi, đi đến bàn làm việc của Thẩm Chi Niên trước.

Tài liệu của anh đều được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ. Duy nhất chính là gạt tàn có rất nhiều tàn thuốc, nghĩ đến chắc hẳn anh rất nghiện thuốc lá. Nhưng cô nhớ rõ, trước đây anh không hút thuốc.

Trương Sơ Tâm gõ máy tính trong chốc lát, nghĩ rồi lại nghĩ, xóa rồi lại sửa, khi Thẩm Chi Niên đi vào, cô vừa lúc đánh xong.

"Chưa xong sao?"

Thẩm Chi Niên rót một ly nước.

"Được rồi."

Trương Sơ Tâm đem đóng dấu giấy a4 giao cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, không tiếp, "Đọc cho tôi nghe."

Trương Sơ Tâm gất gao nhú mày, "Chính anh xem không được sao?"

"Ban ngày xem quá nhiều văn kiện, mắt đã mỏi rồi."

Trương Sơ Tâm cắn môi dưới. 5 năm, thái độ vẫn là vô cùng "ác độc".

"Đọc đi, tôi nghe."

Đọc thì đọc.

Trương Sơ Tâm cầm giấy liếc mắt một cái, "Đơn giản mà nói, tôi cũng chỉ có 3 điều."

"Hả?" Thẩm Chi Niên nhướn mày, dựa vào quầy bar, nhìn cô.

"Anh giúp tôi trả sạch nợ, tôi rất cảm kích, kế tiếp, tôi sẽ phối hợp cùng anh diễn kịch, tôi là diễn viên, kỹ thuật diễn anh không cần lo lắng, cam đoan không để mẹ anh nhìn ra sơ hở."

"Tiếp tục nói."

Trương Sơ Tâm thanh giọng, "Điều 1, chúng ta chỉ là vợ chồng giả trong khoảng thời gian này, anh không thể can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của tôi, bao gồm công việc, bạn bè, hoặc là bạn trai, tôi phải được tuyệt đối tự do."

Thẩm Chi Niên hơi hạ đôi mắt.

"Đương nhiên, điều kiện này cũng không chỉ là nhằm vào một mình tôi! Đối với anh cũng giống như thế, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp sinh hoạt cá nhân của anh, càng thêm sẽ không can thiệp anh có bạn gái. Nếu anh tìm được người thích hợp, chúng ta sẽ ly hôn, tôi sẽ không ý kiến."

"Điều tiếp theo!" Thẩm Chi Niên không muốn nghe cô nói cái này, có chút không kiên nhẫn mà cắt đứt lời cô.

Còn giống như trước đây không nhẫn nại! Trương Sơ Tâm ở trong lòng trộm mắng một câu, tiếp tục đọc, "Tôi và anh đều là có khế ước, cần thiết phải có khoảng cách an toàn..... Ừm, nói đơn giản, chính là, tôi yêu cầu một phòng riêng, anh không thể đụng vào tôi....."

"Không được!" Thẩm Chi Niên lại cắt lời.

"Vì cái gì không được?! Đây là quan trọng nhất!"

"Mẹ tôi nhiều khi sẽ qua kiểm tra, cho nên, chúng ta cần thiết phải cùng phòng."

"Tôi không cần!"

"Không thương lượng."

"....." Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, có chút nhụt chí, "Thẩm Chi Niên, tôi trả lại cho anh tiền."

Thẩm Chi Niên cười lạnh một tiếng, "Được, cả vốn lẫn lãi một ngàn vạn, trong vòng 10 ngày trả lại cho tôi."

Trương Sơ Tâm tròn tròn đôi mắt, "Anh cướp bóc a!"

"Em cho rằng tiền của tôi dễ dàng cho mượn như vậy?"

"....."

"Điều kiện 2 không được, tiếp theo."

"....."

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, "Không còn?"

"Được, tôi đồng ý ngủ cùng phòng, nhưng anh không thể đụng vào tôi!"

"....."

"Đây là điểm mấu chốt!"

"Được, tôi đồng ý."

"Điều 3..... Chờ tôi có tiền trả lại anh, anh thả tôi đi."

Thẩm Chi Niên nhíu mày, nhìn cô trong chốc lát, thật lâu sau, nhàn nhạt trả lời 1 tiếng "Được".

"Khi nào....."

"Từ hôm nay trở đi hiệp nghị có hiệu lực."

Đang muốn hỏi khi nào bắt đầu, Thẩm Chi Niên tự nhiên lại nói ra.

Trương Sơ Tâm gất gao cau mày, "Hôm nay bắt đầu? Không được a, ta còn không có đồ đạc gì."

"Ngày mai tôi sẽ phái người đi giúp em thu dọn đồ đạc, thuận tiện..... Hủy hợp đồng thuê nhà của em."

"Nhưng hôm nay cũng không được, đồ dùng cá nhân đều không có mang, còn có áo ngủ....."

"Dùng của tôi."

"Đồ dùng cá nhân....."

"Đi mua!" Thẩm Chi Niên đột nhiên đặt ly nước xuống, cất bước đi tới.

"Gần đây có siêu thị, thiếu cái gì mua về." Anh một phen giữ chặt tay cô, đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm bị anh gất gao nắm tay, một đường đi ra khỏi tiểu khu.

Tới cửa siêu thị, Trương Sơ Tâm mới bỏ tay anh ra, bước nhanh vào bên trong.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng cô, ánh mắt phức tạp.

Trương Sơ Tâm xách 1 cái rổ, Thẩm Chi Niên cách một lát mới đi tới, nhìn rổ của cô không có đồ, ấn đường nhăn lại một chút, "Không biết mua cái gì?"

"Biết chứ." Trương Sơ Tâm thuận tay liền lấy kem đánh răng với bàn chải đánh răng trên quầy.

Thẩm Chi Niên nói: "Kem đánh răng trong nhà có."

"Tôi không dùng chung với anh."

Thẩm Chi Niên đôi mắt mị mị.

Trương Sơ Tâm làm bộ không phát hiện, xách rổ đi trước, cô mua thêm khăn lông, khăn tắm, đi qua quầy bách hóa, còn cầm thêm một đôi dép lê.

"Đép lê trong nhà là mới." Thẩm Chi Niên sắc mặt đã không tốt lắm.

"Tôi không thích." Ai biết có phải mua cho phụ nữ khác hay không.

Trương Sơ Tâm xách rổ, chạy đến quầy đồ ăn trước. Nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Chi Niên, cô quay đầu lại nhìn anh, "Mấy thứ này, anh trả tiền sao?"

"Không phải tôi trả, chẳng lẽ em trả? Lại nói thế nào, tôi và em hiện tại là trên danh nghĩa vợ chồng." Anh quét mắt qua quầy hàng, "Mua đi, muốn mua cái gì, kể cả đem toàn bộ siêu thị dọn về nhà, tôi cũng mua nôi."

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn anh, nhớ lại thời niên thiếu.

Khi đó Thẩm Chi Niên, một cái màn thầu có thể ăn hai bữa, ở nhà ăn cơm chưa bao giờ ăn những món mặn, luôn đi lại một đôi giày, cứ khi giày bẩn thì giặt lại sạch sẽ.

Tài phú thật sự có thể thay đổi một người, tính cả khí chất cũng thay đổi. Hiện giờ Thẩm Chi Niên, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập tự tin, không còn là cậu thiếu niên trầm mặc năm xưa.

"Còn muốn mua cái gì?" Thẩm Chi Niên thấy cô không nhúc nhích, quét mắt qua quầy giá, "Em không phải thích ăn chocolate sao?" Anh tùy tay cầm cho cô một hộp.

Trương Sơ Tâm nhìn anh bỏ chocolate vào rổ, đôi mắt ánh lên một chút chua xót, "Anh làm sao biết tôi thích ăn chocolate?"

Thẩm Chi Niên cứng đờ, thật lâu sau, nói: "Trước kia không phải luôn mua sao?"

Anh nói, lại ném một hộp vào rổ.

Không ai biết, năm ấy tốt nghiệp cấp ba, mỗi ngày anh phải thức đêm viết luận văn, chỉ ngủ ba bốn giờ, kiếm lời gần một vạn, mới mua được một chiếc nhẫn, chocolate cùng hoa tươi.

Ngày đó là sinh nhật Trương Sơ Tâm, anh định ngày đó sẽ thổ lộ tình cảm. Thẩm Chi Niên gọi điện thoại cho cô, không phải cô mà là cha cô nghe máy.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ những lời cha cô nói.

Ông nói: Cậu là cái thá gì? Tiền thì không có, tiền đồ cũng không, Sơ Tâm nhà tôi đi theo cậu làm cái gì? Đi theo cậu để chịu khổ chịu tội sao? Tôi nói cho cậu biết, nhà tôi nuôi Sơ Tâm từ nhỏ đến lớn, chưa từng để nó phải chịu khổ sở! Nó là viên ngọc quý, không phải là người có thể dễ tên tiểu tử nghèo như cậu mong đến!

Quả thật những người sống cực khổ, họ luôn có lòng tự trọng. Trong khoảnh khắc kia, anh mới đặc biệt cảm nhận được, quá nghèo nên tư cách dễ thích một người đều không có.

Anh thích Trương Sơ Tâm, cho nên không thể để cô đi theo anh chịu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Em không cần ngủ cùng tôi

Khi xếp hàng thanh toán, Thẩm Chi Niên xách rổ đứng phía trước. Trương Sơ Tâm nhìn trong chiếc rổ đầy ắp chocolate đến mức phát sầu.

"Còn chưa đủ?" Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm vẫn luôn nhìn chăm chăm rổ chocolate, cho rằng cô mua chưa đủ, đang chuẩn bị đi tới lấy thêm mấy hộp.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay anh, "Đủ rồi!" Ngừng một lát, mới nói: "Kỳ thật là quá nhiều, suy cho cùng thì..... tôi vẫn còn là diễn viên, ăn nhiều như vậy sẽ phì chết."

Thẩm Chi Niên hừ mũi, mang theo trào phúng, "Diễn viên bị đuổi khỏi đoàn làm phim trong một đêm?"

Trương Sơ Tâm nhú mày một chút, "Anh cứ phải chọc vào vết sẹo chưa lành của tôi sao?"

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cô một cái, "Tôi cho rằng em sẽ không để bụng."

Trương Sơ Tâm rũ mắt, không nói gì.

Không để bụng sao? Thật sự không để bụng sao? Mỗi một bộ phim, cô đều rất nghiêm túc chuẩn bị, luôn nỗ lực để đảm bảo từng cảnh quay có chất lượng tốt nhất, cuối cùng lại bị đoàn làm phim đuổi đi. Cô thường xuyên an ủi chính mình không cần để ý, bởi lẽ mỗi người sống ở trên đời này đều không dễ dàng.

Thanh toán xong, Trương Sơ Tâm đi theo sau Thẩm Chi Niên trở về.

Siêu thị này mở cửa 24/24, trên thực tế lúc này đã quá muộn.

Chân của Thẩm Chi Niên cũng tính là dài, một bước của anh bằng 3 bước chân của Trương Sơ Tâm, mặc dù cô ý thả chậm bước, chờ đến lúc hồi phục lại tinh thần, Trương Sơ Tâm đã bị anh bỏ lại một khoảng lớn.

Thẩm Chi Niên quay đầu lại, mới phát hiện Trương Sơ Tâm dừng lại trước một quán ăn nướng.

Thẩm Chi Niên hơi hơi hạ mắt, "Em đang làm gì?"

"Tôi có thể ăn không?" Cô không có một xu dính túi, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nhăn mày. Anh bước đến, lôi kéo Trương Sơ Tâm đi.

"Tôi đói bụng!" Trương Sơ Tâm hô một câu.

"Đói bụng về nhà ăn, trong nhà cái gì cũng có."

"Tôi muốn ăn cái này." Trương Sơ Tâm chỉ vào sạp nướng thịt BBQ, "Ăn cái này, tôi đặc biệt thích món sườn."

"Trương Sơ Tâm, đồ ăn ở đây rất bẩn, tôi nhớ rõ trước kia em chưa bao giờ ăn quán ven đường." Thẩm Chi Niên cau mày.

"Trước kia là trước kia, bây giờ anh cho rằng tôi vẫn còn là thiên kim tiểu thư?" Trương Sơ Tâm quay đầu lại liền cầm lấy kẹp gấp thức ăn, "Coi như tôi mượn anh đi, trở về trả lại anh sau."

Thẩm Chi Niên nghe vậy, sắc mặt khó coi, "Còn tiền? Trương Sơ Tâm, em xác định muốn trả tôi tiền? Tôi sợ em còn trả không nổi."

Trương Sơ Tâm ngây người, chớp mắt một cái, rất muốn phản bác, nhưng lại không có tự tin. Hiện tại với thu nhập của cô, có thể trả như thế nào đây? Một ngàn vạn, e rằng cả đời này cô cũng không trả nổi.

Trương Sơ Tâm không đáp, xoay người, tìm ghế ngồi xuống.

Thẩm Chi Niên cũng đi theo.

Hai người ngồi gần nhau, trầm mặc không nói chuyện.

Qua rất nhiều năm không liên hệ với nhau, đột nhiên quan hệ lại biến thành như vậy, ít nhiều gì vẫn có chút không kịp thích ứng. Khi cô vẫn còn thích anh, anh cũng không thèm nhìn cô đến một cái. Thời điểm này tình cảm đã phai nhạt, cô lại cùng anh kết hôn.

Trương Sơ Tâm cảm thấy, chuyện này quả thực so với với những giấc mơ còn hoang đường hơn.

"Trương Sơ Tâm."

"Hả?"

"Em có mang hộ khẩu bên người không?"

Trương Sơ Tâm nghe anh nói, ngón tay hơi nắm chặt lại, "Không..... Không có."

"Để ở phòng trọ?"

"Đúng vậy."

"Ngày mai tôi cho người qua lấy, tới Cục Dân Chính làm giấy đăng ký kết hôn."

Trương Sơ Tâm cau mày, "Không cần giấy đăng ký kết hôn mà? Chuyện này cũng không phải là thật, hà tất....."

"Mẹ tôi sẽ kiểm tra!" Thẩm Chi Niên cắt lời cô. Từ khi cô đồng ý kết hôn với anh, liền không nghĩ ngợi mang cô đi.

Trương Sơ Tâm không còn cách nào, lấy giấy đăng ký kết hôn thì kết hôn, cùng lắm thì đến lúc đó lại phải ly hôn thôi!

Ăn xong BBQ nướng, về nhà, đã là 3 giờ sáng.

Trương Sơ Tâm mệt mỏi, nằm ườn trên sofa.

"Đừng nằm ở chỗ này, rất dễ bị cảm."

"Anh mặc kệ tôi, tôi cứ ngủ ở đây....."

"Trương Sơ Tâm——"

"Thẩm Chi Niên, mẹ anh không ở đây, hôm nay anh sẽ không bắt tôi ngủ cùng anh trong một phòng ỉ?" Trương Sơ Tâm từ trên sofa ngồi dậy, có chút mệt mỏi.

"Có phòng ngủ cho khách, em không cần phải ngủ với tôi, cũng đừng ngủ trên sofa."

Trương Sơ Tâm kỳ quái nhìn Thẩm Chi Niên. Lần này gặp lại, Thẩm Chi Niên so với trước kia có chút không giống nhau, tự nhiên anh lại quan tâm cô?

Sợ cô bị cảm, cũng coi như quan tâm ỉ?

Không biết có phải hay không, thay đổi chỗ ngủ, Trương Sơ Tâm nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại mà không ngủ được.

Lúc 4,5 giờ sáng, bụng tự nhiên hơi đau. Cô cuộn tròn thân mình, lúc trước còn có thể chịu đựng, nửa giờ sau thật sự là đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, giống như ruột gan thắt lại với nhau.

Cô thật sự chịu không nổi, cầm lấy di động gọi điện thoại.

Thẩm Chi Niên cũng không ngủ, ngồi trên ban công hút thuốc. Thấy điện thoại của Trương Sơ Tâm gọi tới, ban đầu còn hơi giật mình, ngay lập tức liền cầm di động đi ra ngoài nghe, "Có chuyện gì?"

"Thẩm Chi Niên..... bụng tôi đau....." Trương Sơ Tâm mang thanh âm nức nở từ điện thoại truyền đến.

Thẩm Chi Niên ấn đường căng thẳng, "Em mở cửa, để tôi vào nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mới sáng sớm mà đã nhào vào lòng tôi

Trương Sơ Tâm nghe thấy tiếng đập cửa, chống mình từ trên giường bò dậy. Cô khóa cửa nên anh không vào được.

Cửa vừa mở ra, Trương Sơ Tâm liền ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất.

Thẩm Chi Niên một tay đem cô ôm lên, nhẹ nhàng đặt lại trên giường.

Trương Sơ Tâm cuộn tròn thân mình, sắc mặt tái nhợt "Nhà anh có thuốc trị viêm ruột không? Lấy cho tôi mấy viên đi." Dạ dày cô vẫn luôn không tốt lắm, nguyên nhân chắc là do ăn nướng BBQ.

Thẩm Chi Niên có chút bức bối, "Vừa rồi bảo em không được ăn đồ nướng BBQ, không nghe?"

Trương Sơ Tâm rúc mình vào trong chăn, thấy anh nhú mày mắng cô, trong lòng có chút không thoải mái.

Anh lo cho cô thì không tính, lần này còn mở miệng trách cứ.

Cô cắn cắn môi, trừng mắt nhìn anh, "Tôi đau bụng, anh không thể ra ngoài lấy thuốc cho tôi trước được sao?"

"Không có!" Thẩm Chi Niên nhú mày, ngay sau đó liền đứng lên, đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh đột nhiên rời đi, khiếp sợ mở to hai mắt.

Người đàn ông này..... Đây là bỏ mặc cô ở đây sao?!!!

Cô khó có thể tin, nhìn chằm chằm cửa, chờ mong Thẩm Chi Niên đi lấy thuốc, nhưng đợi lại chờ, đều không quay lại, cũng không có nghe thấy tiếng mở cửa, nghĩ đến cùng không phải là đi mua thuốc đi.

Người này thật là đáng giận. Cứ nhiên bỏ mặc cô!

Cô ôm bụng kiên trì trong chốc lát, nhưng vẫn chịu không nổi, đứng dậy quần áo, yếu ớt bước xuống tầng.

Thẩm Chi Niên không mua thuốc cho cô, thì tự cô đi.

Cô ôm bụng từng bước một, xuống lầu.

"Trương Sơ Tâm! Em lại đang làm cái quỷ gì!'" Cô mới vừa đi xuống dưới không tới hai bước, một tiếng quát chói tai từ phía sau truyền tới.

Thẩm Chi Niên đem khuôn mặt đen xì xuống lầu, một tay đem Sơ Tâm chặn ngang ôm lên.

Trương Sơ Tâm rúc vào trong ngực anh, khuôn mặt đau đến tái nhợt.

"Đau thành như vậy còn chạy loạn, Trương Sơ Tâm, nhiều năm như vậy không gặp, em vẫn không để người khác bắt lo đi được hay sao!" Thẩm Chi Niên đem cô đặt trên giường.

Trương Sơ Tâm cuộn tròn người. Nghe thấy Thẩm Chi Niên nói, trong lòng không thoải mái, giận dữ, "Tôi trước kia có khiến người khác lo hay không thì liên quan gì tới anh? Tôi không nhớ rõ là đã đem cho anh phiền toái gì."

Không có phiền toái sao? Từ khi Trương Sơ Tâm bắt đầu bước vào cuộc sống của anh, sinh hoạt liền trở nên hồngбет, mọi điều vượt quá tầm kiểm soát. Cô chính là phiền toái của anh. Anh đã từng cố gắng để không lại gần cô, nhưng sau khi cô rời khỏi cuộc sống của anh, anh lại cảm thấy trống rỗng, muốn phát điên.

Kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng những lời này cứ tới miệng lại nói không nên lời. Anh không muốn cho cô biết, năm đó anh có bao nhiêu tự ti. Trong quá khứ có tự ti, bần cùng, khổ cực, anh cũng không muốn cô gắng nhớ lại, càng không muốn cùng ai đề cập, đặc biệt là Trương Sơ Tâm.....

Nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên đứng lên.

Trương Sơ Tâm thấy anh chuẩn bị rời đi, mặt mũi trắng bệch, "Thẩm Chi Niên, tôi đau thành như vậy! Anh còn chán ghét tôi? Anh....."

"Bác sĩ rất nhanh sẽ tới, tôi rót nước cho em." Thẩm Chi Niên cất lời, xoay người rời đi, bóng dáng liền biến mất.

"....."

Trương Sơ Tâm uống nước xong, dạ dày ấm áp một chút, không còn đau dữ dội như lúc trước.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, "Còn muốn uống sao?"

Trương Sơ Tâm lắc đầu.

"Tốt hơn chút nào chưa?"

"Một chút."

Thẩm Chi Niên khẽ hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng sờ cái trán của cô, "Chờ, bác sĩ sẽ nhanh chóng tới."

Khi tay Thẩm Chi Niên đụng tới trán, người cô bỗng nhiên run rẩy, tim cũng run rẩy theo.

Trong trí nhớ, anh chưa từng ôn nhu với cô như vậy.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, nhất thời nói không ra lời.

Bác sĩ rất nhanh đã tới, kiểm tra cho Trương Sơ Tâm, kê đơn thuốc. Nửa giờ trôi qua, Trương Sơ Tâm liền hết đau.

"Trương tiểu thư dạ dày không tốt, không nên ăn đồ ăn ở quán ven đường, bằng không giống như hôm nay, tỷ lệ viêm ruột sẽ rất lớn."

"Nghe rõ chưa, Trương Sơ Tâm?" Thẩm Chi Niên quay đầu lại, liếc mắt một cái.

Anh còn đang trách việc cô ăn nướng BBQ.

Trương Sơ Tâm đem chăn kéo lên, che kín đầu, không hề đáp lại.

Thẩm Chi Niên đưa bác sĩ ra ngoài. Lúc xuống lầu, bác sĩ hỏi anh, "Thẩm tiên sinh, lần trước kê đơn thuốc cho cậu còn chứ?"

"Còn."

"Tiên sinh, cậu phải uống đúng liều, khi nào uống hết, tôi cho người đem đến, còn có một ngày phải ăn đủ 3 bữa....."

Thẩm Chi Niên khẽ cười một chút, "Cảm ơn ông, bác sĩ, tôi biết rồi, tôi sẽ uống đúng liều."

"Vậy là tốt rồi, bây giờ tôi phải đi, Thẩm tiên sinh không cần tiễn."

Thẩm Chi Niên nhìn bác sĩ đi ra sân, lúc sau, mới đóng cửa lại.

Anh đứng một lát, đi về phía phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rất nhiều túi thuốc. Anh cầm một túi ra, cắt phần miệng túi, đổ phần thuốc vào trong cốc rồi đem vào lò vi sóng đun nóng.

Anh nhìn chằm chằm thứ thuốc đen sì trong cốc, do dự một chút, vẫn ngửa cổ uống sạch một hơi.

Anh chán ghét uống thuốc.

Lên lầu, Trương Sơ Tâm vẫn chòm chằm, cũng không biết là đã ngủ chưa.

Anh đi qua, đem chăn kéo xuống một góc. Cô nhắm chặt mắt lại, ấn đường hơi nhăn.

Thẩm Chi Niên nhớ rõ trước kia Trương Sơ Tâm, ngủ đều mang ý cười, khoe miệng cong cong. Khi còn học cấp 3, học tập rất áp lực, nhưng mỗi lần quay đầu, thấy Trương Sơ Tâm ghé vào trên bàn ngủ gật, lại cảm thấy mọi áp lực mệt mỏi đều tan biến. Vì như vậy, cho nên anh càng cố gắng chăm chỉ đọc sách.

"Trương Sơ Tâm." Anh ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Trương Sơ Tâm động cũng không nhúc nhích một chút, ngủ rồi.

Thẩm Chi Niên ngẩn ra trong chốc lát, nhìn không được duỗi tay sờ ấn đường của cô, một chút một chút, dần dần vuốt phẳng.

~

Ngày hôm sau, Trương Sơ Tâm dậy sớm, đánh răng rửa mặt xong, liền mở cửa xuống lầu.

Cô trực tiếp đi tới phòng bếp, chuẩn bị làm bữa sáng. Cô sợ nhất đói bụng, một ngày ba bữa nhất định phải ăn đúng giờ, một bữa không ăn sẽ hoa mắt chóng mặt.

Trương Sơ Tâm nhìn hết một vòng, kéo cửa tủ lạnh, bên trong nguyên liệu nấu ăn không nhiều lắm, chỉ có trứng gà, sữa bò, còn có mấy loại rau.

"Ách, vừa nhìn là biết người đàn ông này không hay ăn cơm ở nhà." Trương Sơ Tâm nhìn không được nói thêm một câu, cầm hai quả trứng gà cùng sữa bò ra, tìm kiếm, lại thấy được mấy cây nướng tràng* ở ngăn dưới.

*Cây nướng tràng: Mình chưa tìm được đây là loại cây gì nữa, ai biết thì giải thích giúp mình với!

Thẩm Chi Niên mấy năm nay đều ở một mình, về đến nhà, cũng không có ai nói chuyện. Anh cũng đã quen với cuộc sống yên tĩnh này, thế nên âm thanh lục đục tìm kiếm của Trương Sơ Tâm truyền lên, một hồi lâu anh mới hồi phục tinh thần lại.

—— đúng vậy, Trương Sơ Tâm cùng anh ở cùng một chỗ, anh không còn sống một mình nữa.

Thẩm Chi Niên vệ sinh cá nhân xong, khi bước xuống, nghe thấy trong phòng bếp có tiếng hát. Nghe không tốt lắm, nhưng rất có sức sống.

Anh nhìn không được liền cong môi, đi vào phòng bếp.

Trương Sơ Tâm không mang đồ ngủ tới, nên cô đành phải mặc áo sơ mi trắng của Thẩm Chi Niên. Áo sơ mi khó khăn lắm mới che đến đùi cô, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Trương Sơ Tâm đang bận rộn chiên nướng tràng, ngân nga hát đong đưa người, không hề nhận thấy phía sau có người.

Thẩm Chi Niên nhìn cặp đùi lúc ẩn lúc hiện của cô, yết hầu chuyển động, phảng phất có một ngọn lửa trong lòng.

Anh chăm chú nhìn cô, không phát ra tiếng động.

Trương Sơ Tâm đem nướng tràng và trứng gà đã chiên đặt vào hai cái đĩa.

Cô đặt nồi xuống, chuẩn bị rửa rau xà lách. Nào biết vừa quay đầu lại, liền thấy Thẩm Chi Niên đứng ở phía sau, sợ tới mức lao đảo lui hai bước, đôi tay chổng đờ lên bề bệ bếp.

Trương Sơ Tâm tròn tròn đôi mắt, "Anh..... anh làm gì yên lặng đứng sau tôi thế!"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, "Là do em quá chuyên chú, không có nghe thấy tôi tới."

Trương Sơ Tâm không phản bác, ngay sau đó rồi lại nghĩ đến mấy gói thuốc cô vừa thấy trong tủ lạnh, chỉ chỉ tay, hỏi: "Thuốc trong tủ lạnh đều là của anh sao?"

Thẩm Chi Niên "Ừ" một tiếng, ngồi xuống quầy bar bên cạnh.

Trương Sơ Tâm mở tủ lạnh, cầm một ít rau xà lách, cầm thêm một túi thuốc.

Thẩm Chi Niên thấy túi thuốc trong tay cô, ấn đường nhăn lại, "Em lấy thuốc làm gì?"

"Cho anh uống đó, tôi vừa kiểm tra hạn sử dụng, mấy ngày nữa là hết hạn rồi." Cô nói, liền cầm kéo cắt một góc của túi thuốc, đem đổ vào trong cốc, ngay sau đó bỏ vào lò vi sóng đun lên.

Thẩm Chi Niên nghe thấy cô nói "Cho anh uống đó" lúc đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ấn đường gập gao nhíu lại.

Trương Sơ Tâm đem đồ ăn đặt trên bàn.

"Tủ lạnh nhà anh cái gì cũng không có, ăn tạm đi, chờ tối nay tôi đi siêu thị mua thêm đồ về." Cô một bên nói, một bên đảo sữa bò trong cốc.

Lò vi sóng "ting" một tiếng, cô đem cốc có thuốc ra, lại đem bỏ sữa bò vào.

Xoay người, đem cốc thuốc tới trước mặt tới Thẩm Chi Niên, "Anh uống đi."

Thẩm Chi Niên cau mày, ghét bỏ đẩy ra, "Tôi không uống."

Trương Sơ Tâm ngăn ra, "Đây không phải thuốc của anh sao? Để lâu sẽ quá thời hạn, vì cái gì không uống?"

Thẩm Chi Niên không trả lời cô, ngồi xuống ghế bên cạnh. Chỉ cần ngửi mùi thuốc thôi là đã thấy khó chịu.

Trương Sơ Tâm bung sữa bò ra, thấy Thẩm Chi Niên không có uống thuốc, cô kỳ quái nhìn anh một cái, "Anh không phải là sợ uống thuốc chứ?"

Thẩm Chi Niên đôi mắt mị mị, ngược mắt, "Em lại đây."

Trương Sơ Tâm về mặt cảnh giác, "Anh muốn làm sao?!"

"Kêu em lại đây thì em lại đây, còn sợ tôi ăn em?"

Trương Sơ Tâm bĩu môi, "Chưa chắc, tôi đã trưởng thành, đáng người cũng đẹp, khó tránh khỏi việc anh thấy sắc này lòng tham."

Thẩm Chi Niên cười hừ một tiếng, "Em nói đáng người của em đẹp sao?" Tâm mắt anh dừng ở trước ngực Trương Sơ Tâm, cười như không cười.

Trương Sơ Tâm theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua ngực mình, giây tiếp theo, liền đá chân về phía Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên, anh biến thái!"

Thẩm Chi Niên né người, Trương Sơ Tâm bị đá hụt, mắt thẳng băng, liền nhào về phía Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên tay mát lạnh, đem cô ôm lấy, đuôi lông mày nhướn lên, trong mắt hàm chứa vài phần ý cười, "Mới sáng sớm mà đã nhào vào lòng tôi, chẳng lẽ em có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tôi tới đón em

Trương Sơ Tâm bị anh cười đến mặt mũi đều đỏ lên, đột nhiên cô đẩy anh ra, từ trong lòng anh đứng lên, "Anh nói đùa cái gì vậy!"

Thẩm Chi Niên cười cười, "Nói đùa sao? Không phải trước kia em từng hạ được tôi à?"

Anh từ trên ghế quầy bar đứng lên, từng bước một đi về phía cô.

Trương Sơ Tâm bung ly sữa bò. Thẩm Chi Niên khí thế áp bách người, khiến cho cô không ngừng lui về sau mấy bước, đến khi không thể lui được nữa, lưng đã dán trên vách tường, anh mới dừng lại, hai người lúc này chỉ cách một khoảng nhỏ, thậm chí cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh, bờ môi anh phảng phất như muốn dán sát vào cô.....

Cô khẩn trương đến cả người đều cứng đờ, không dám nhúc nhích, chỉ dám nhỏ giọng mở miệng cầu xin, "Thẩm Chi Niên.....anh..... anh đừng xằng bậy, anh..... anh đã đồng ý với tôi về hiệp nghị rồi....."

Trong thời gian này, không thể chạm vào cô.

Sắc mặt Thẩm Chi Niên khẽ biến, vươn người, đoạt lấy ly sữa tươi từ tay của Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm còn ngây ngốc, căn bản không kịp phản ứng, liền nghe thấy Thẩm Chi Niên mang theo ý cười nói: "Chỉ là uống sữa bò mà thôi, em bị tôi dọa thành như vậy?"

Thẩm Chi Niên vẫn không có uống ly thuốc kia, ngược lại là đem ly sữa của Trương Sơ Tâm uống hết.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Chi Niên nâng mi nói: "Bữa sáng tôi sẽ không làm, từ lần sau tôi muốn mỗi ngày em đều làm cho tôi ăn."

Trương Sơ Tâm bĩu môi, "Tại sao không phải là anh làm cho tôi ăn?"

"Em xác định là muốn ăn đồ tôi làm? Ừm, tôi sợ em ăn không nổi."

"....."

"Em lên lầu thay quần áo đi, tôi sẽ đưa em về phòng trọ lấy sổ hộ khẩu."

Ngực Trương Sơ Tâm run lên một chút, "Thật sự phải cần thiết đăng ký sao? Kỳ thật chúng ta có thể làm một cái giấy đăng ký giả, mẹ anh hẳn là cũng không phát hiện ra, đăng ký kết hôn xong sau này lại phải phiền toái đi ly hôn."

Thẩm Chi Niên nghe hai chữ "ly hôn", đen mặt, "Cần thiết phải đăng ký, Trương Sơ Tâm, em đừng cò kè mặc cả với tôi."

Anh đột nhiên hùng hùng hổ hổ, Trương Sơ Tâm tức giận đến trừng mắt, "Được, đăng ký thì đăng ký."

Chỉ là đi đăng ký kết hôn thôi mà, cũng sẽ không thiếu một lượng thịt!

Cầm sổ hộ khẩu xong, Trương Sơ Tâm đúng là bị Thẩm Chi Niên mang đi làm giấy lãnh chứng kết hôn.

Đăng ký thủ tục cũng không phức tạp, rất nhanh đã hoàn thành.

Khi ra về, trên tay Trương Sơ Tâm cầm quyển sổ hồng hồng. Tuy rằng biết đây là kết hôn giả, nhưng thấy tên của mình và Thẩm Chi Niên cùng viết trên tờ giấy này, vẫn cứ có chút sững sờ.

Cho dù là giả, hiện tại cô và Thẩm Chi Niên trên danh nghĩa đã là vợ chồng, có giấy kết hôn hợp pháp.

Trên đường, điện thoại Trương Sơ Tâm vang lên, mới khiến cô bừng tỉnh.

Trương Sơ Tâm run lên một chút, phản ứng có chút khoa trương, Thẩm Chi Niên lái xe cũng nghiêng đầu nhìn cô một cái, cười, "Kích động?"

Kích động cái quỷ nhà anh!

Trương Sơ Tâm nhấp miệng trừng mắt nhìn anh, ngay sau đó đưa điện thoại lên nghe.

"Hi Hi à."

"Chị Sơ Tâm có một bữa tiệc em nhận lời giúp chị rồi, đến lúc đó nhớ đến đúng giờ, tổ chức tại khách sạn Minh Nguyệt."

Trương Sơ Tâm nhú mày, "Cần thiết phải đi sao?" Cô không thích tham gia các bữa tiệc như vậy, không bị chiếm tiện nghi thì cũng bị chuốc rượu... Không chỉ là không thích, quả thực cô căm ghét những thứ này đến tận xương tủy.

"Bữa tiệc này nhất định phải đi! Có nhà đầu tư lớn ở đây, buổi tối chị cùng hần nói chuyện, xem có thể lấy được một nhân vật gì đó. Buổi tối 7 giờ nha, em ở nhà hàng trước cửa chờ chị, có việc gì sẽ đón chị!"

Tổng Hi ngắt điện thoại, Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm di động đến thất thần.

"Có chuyện gì?" Thẩm Chi Niên nhìn cô hỏi.

"Không có chuyện gì." Trương Sơ Tâm lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, vẻ mặt không tin.

Trương Sơ Tâm bắt đầu dĩ, nói: "Chính là công việc bình thường thôi."

"Có chuyện nói cho tôi biết." Thẩm Chi Niên nói.

Trương Sơ Tâm có chút giật mình mà nhìn về phía anh, thật lâu sau mới nhẹ nhàng đáp "Nga" một tiếng.

~

Trương Sơ Tâm đến khách sạn Minh Nguyệt vừa đúng 7h5'.

Tổng Hi vội vàng tiến lên, kéo tay cô chạy vào bên trong.

"Em từ từ...."

"Chậm không được! Các nhà đầu tư chờ trong đó! Chị như thế nào lại đến muộn? Không phải chị rất đúng giờ sao?!"

"Có chút việc nên muộn."

Đẩy cửa đi vào, các nhà đầu tư đều quay lại nhìn cô. Trương Sơ Tâm ngẩn một chút, thấy Tiểu Từ, người ra lệnh cho Ngư đại ca bắt cô.

Cô run lên một chút, theo bản năng mà lùi lại phía sau.

"Làm sao vậy? Mau vào đi." Tổng Hi ở phía sau nhỏ giọng mà nói, kéo cô lên phía trước, "Các nhà đầu tư, thực xin lỗi, đã tới chậm."

Ở đây trừ mấy nhà đầu tư còn có mấy nữ diễn viên. Trương Sơ Tâm thấy một nữ diễn viên từng cùng cô đóng chung ngồi bên cạnh một lão già mập mạp, lão lấy tay bóp ngực cô ta, không kiêng nể gì.

Tổng Hi cũng thấy, cô ấy nhỏ giọng nói: "Đừng sợ, em ở đây, người khác không chiếm được tiện nghi của chị."

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị ngồi vào vị trí phía bên.

"Trương Sơ Tâm, đến chỗ này." Ngồi ở vị trí chủ Tiểu Từ đột nhiên gọi cô.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, ngẩng đầu nhìn thấy bên cạnh Tiểu Từ, một nữ nhân vẻ mặt phần nộ, trừng mắt nhìn cô, cô nhẹ nhàng hạ khóe miệng, "Không cần, tôi ngồi chỗ này cũng tốt."

Ngồi đó làm gì? Dâng mình tới cửa cho người ta chiếm tiện nghi hay sao?

Cô ngồi xuống, những lão già ấy lại bắt đầu nói. Bất quá không có người đề cập đến IP, mỗi câu nói đều liên quan đến nữ nhân.

Đều là những kẻ háo sắc, Trương Sơ Tâm tham gia quá nhiều bữa tiệc như vậy, đã quen. Tống Hi còn nghĩ có thể ở bữa tiệc như vậy kiếm được một nhân vật, chỉ sợ số lên trời còn khó hơn, đặc biệt cô không muốn hi sinh bản thân mình.

Cô ngẩng đầu, liền thấy ở cách đó không xa có một lão già ôm một nữ nhân diễn viên xinh đẹp gặm nhấm, phát ra âm thanh dâm dăng, khiến người ta ghê tởm buồn nôn.

Cô cúi đầu chơi di động.

Xuất hiện trên màn hình, thấy tin nhắn của Thẩm Chi Niên gửi tới.

"Tôi tan rồi, em đang ở đâu?"

"Ồ bên ngoài ăn cơm."

"Nơi nào?"

"Thẩm tiên sinh, đã nói không can thiệp sinh hoạt cá nhân của nhau."

Qua một hồi lâu, tin nhắn mới lại lần nữa đến, viết, "Tài xế miễn phí, muốn không?"

Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm di động, không nhận được cong khóe miệng, ngón tay nhẹ nhàng gõ, "Khách sạn Minh Nguyệt, tôi rồi gọi cho em."

Cô còn đang lo không có cơ rồi đi.

"Nào, mọi người qua mời Trương tiểu thư một chén rượu." Đột nhiên, giọng nói Tiểu Từ từ phía trên truyền tới.

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhíu mày.

"Trương tiểu thư chính là tiền bối của các người, đi, đều đi mời một ly."

"Dạ, Tiểu tổng."

Trong lúc nhất thời, những nữ nhân bên cạnh các nhà đầu tư tất cả đều giờ chén rượu mời Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm có chút đau đầu, Tống Hi lén lút lắc tay cô, ý bảo cô uống.

Trương Sơ Tâm bắt đầu dĩ, đành phải uống một ly rồi lại một ly.... Cũng may tửu lượng cô tốt, mọi người mời cũng không hề hấn gì.

Cô mới vừa buông chén rượu, liền nghe thấy Tống Hi hỏi, "Tiểu tổng, nghe nói anh gần đây chuẩn bị đầu tư một bộ phim, không biết chúng ta có thể có cơ hội hợp tác với anh được không?"

Tiểu Từ cười nói: "Vậy phải xem thành ý của Trương tiểu thư."

Tống Hi cười cười, "Có thể cùng Tiểu tổng hợp tác là vinh hạnh của chị Sơ Tâm, Sơ Tâm, chị mau đi mời Tiểu tổng một ly."

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, Tống Hi ở phía dưới lặng lẽ đẩy cô một chút.

Cô hít sâu một hơi, bụng chén rượu đi qua.

"Tiểu tổng....."

"Từ từ ——" Tiểu Từ cắt ngang Trương Sơ Tâm, chỉ vào bàn đầy một chén rượu, "Uống cái này."

Trương Sơ Tâm nắm chặt chén rượu.

Tiểu Từ mặt đen nhìn nàng, "Chỉ từng này, đây là thành ý của cô?"

"Tiểu tổng hiểu lầm." Trương Sơ Tâm khom người đem ly rượu nặng bụng lên.

Gần đây nàng không có vai diễn, Tống Hi càng sốt ruột, có thể lấy một nhân vật cũng tốt.

"Tiểu tông, tôi kính anh." Cô ngửa đầu, uống hết.

"Tốt, rất tốt! Lúc này mới được, thành ý thật tốt."

Trương Sơ Tâm uống xong ly rượu, thân mình bỗng nhiên lao đảo, chỉ một thoáng, liền cảm thấy đầu đầu chóng mặt.

Rượu này..... Có vấn đề!

Cô lập tức xoay người, muốn chạy, đột nhiên lại túm chặt, ngã ngửa người về phía sau, cả người đều đè lên đùi Tiểu Từ.

"Sơ Tâm!" Tống Hi kính hãi, vội vàng chạy tới.

"Đứng ở chỗ đó! Đừng nhúc nhích! Còn muốn hợp tác không?!" Tiểu Từ trừng mắt nhìn Tống Hi, quát chói tai.

Tiểu Từ ôm nàng, giữ tròn, Trương Sơ Tâm chỉ cảm thấy cả người nhũn ra, đầu choáng váng, muốn giãy giụa cũng không còn sức.

"Đồ bại hoại! Hợp tác cái em gái nguoi!" Tống Hi nhanh xông tới, tay đập lên đầu Tiểu Từ, tay còn lại kéo Trương Sơ Tâm về phía mình, đỡ cô đi nhanh ra ngoài.

Tiểu Từ bị Tống Hi đánh đến chảy máu mũi, phần nộ quăng chén rượu, "Mẹ nó! Ông đây làm cô không thể lăn lộn trong giới giải trí! Không biết tốt xấu!"

Thẩm Chi Niên lái xe tới khách sạn Minh Nguyệt, đang chuẩn gọi cho Trương Sơ Tâm, nghiêng đầu liền thấy cô được người ta nâng đỡ từ trong ra.

Anh căng thẳng, nhanh chóng từ trên xe xuống dưới.

"Trương Sơ Tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trương Sơ Tâm, chúc mừng em

Thẩm Chi Niên bước nhanh đi tới, duỗi tay muốn đỡ Trương Sơ Tâm. Tống Hi hoảng sợ, "Anh..... Anh muốn làm gì?"

Tống Hi về mặt khiếp sợ nhìn Thẩm Chi Niên. Cái..... Tình huống này là thế nào?

Thẩm Chi Niên nhíu mày nhìn cô một cái, "Buông tay!"

"Không phải..... anh..... Anh cùng Sơ Tâm..... Quen biết?"

Trương Sơ Tâm loáng thoáng nghe thấy đối thoại, nhỏ giọng mà nói một câu, "Có biết..... Hi Hi, em trở về đi."

Thẩm Chi Niên một tay kéo cô về phía mình.

Trương Sơ Tâm dựa vào lồng ngực anh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy kiên định, thân thể lại cũng càng thêm khô nóng.

Cô gất gao nhú mi, lời kéo anh, "Chi Niên....."

Thẩm Chi Niên chặn ngang đem cô bế lên, "Về nhà."

Thẩm Chi Niên đã nhận thấy được cô không bình thường, không khỏi đi nhanh hơn, mười phút sau liền tới nhà.

Anh ôm cô từ trên xe xuống, lúc này Trương Sơ Tâm gất gao ôm cổ anh, thân mình khẽ sát, giọng nói đứt quãng, "Thẩm Chi Niên..... Anh khi đó..... Khi đó như thế nào liền....."

Cô nói lại ngừng lại,.

Thẩm Chi Niên run một chút, ôm cô vào trong phòng.

Anh đặt cô trên giường, chuẩn bị gọi điện thoại kêu bác sĩ tới. Trương Sơ Tâm bỗng nhiên ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy anh, "Đừng đi..... Đừng đi....."

Cơ thể cô nóng đến cực điểm. Thân thể anh cứng đờ, sau một lúc lâu cũng không nhúc nhích. Trương Sơ Tâm nhào tới, cầm dán lên cổ anh, khuôn mặt nhỏ nóng bỏng tựa sắt, cũng đem anh làm nóng.

Thẩm Chi Niên giật giật yết hầu, tay nắm chặt.

"Đừng đi....." Trương Sơ Tâm đã không còn ý thức, chỉ là thuận theo bản năng, môi cô ở cổ Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng hôn xuống.

Lần này, sự bình tĩnh của Thẩm Chi Niên hoàn toàn bị phá vỡ. Anh đem thân thể Trương Sơ Tâm áp trên giường, thân thể rắn chắc cùng cơ thể cô hòa quyện, cơ thể mềm mại như muốn mời gọi.

Mất Trương Sơ Tâm khẽ nhếch, hôn lên môi của Thẩm Chi Niên. Anh giống như bị điện giật, ánh mắt càng sâu thêm.

Anh nâng cằm cô, "Trương Sơ Tâm, em nhìn tôi."

Trương Sơ Tâm ánh mắt có chút mê mang, ngập nước, giống một nước suối.

"Trương Sơ Tâm, em nhìn tôi, em nói cho tôi, tôi là ai." Thẩm Chi Niên gắt gao nhìn chăm chăm cô, thanh âm có chút khó khăn.

Trương Sơ Tâm ý thức không thanh tỉnh, cô mờ mịt nhìn anh trong chốc lát, trong miệng hăm hăm hồ hồ mà phun ra mấy chữ, "Thẩm Chi Niên....."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên liền lấp kín môi cô.

"Ừm....."

Một đêm hoan ái, quá khứ ao ước, rốt cuộc đã thực hiện được.

Thẩm Chi Niên vô cùng dịu dàng, đối xử với nữ nhân dưới thân như trân bảo.

Anh rất nhẹ nhàng, tuy là như thế nhưng Trương Sơ Tâm vẫn cứ bóp cánh tay anh mà kêu đau.

"Lần đầu tiên đương nhiên đau, Sơ Tâm, em cố chịu..."

~

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào, Trương Sơ Tâm mí mắt nặng trĩu, lông mi run run mà mở mắt.

Cô đau đầu đến tận cùng, theo bản năng xoa bóp trán. Lúc giờ tay, cô đột nhiên phát hiện có điều không thích hợp. Cô đột nhiên mở to hai mắt nhìn, phát hiện cô ngủ bên cạnh Thẩm Chi Niên.

"A!" Cô hét lên một tiếng, xoay người từ trên giường ngồi dậy.

Thẩm Chi Niên bị tiếng hét của cô đánh thức. Cô trèm chần, khiếp sợ nhìn anh, "Anh...Anh....Anh.....Anh như thế nào....."

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhú mày, "Như thế nào? Đã quên?"

"Tại sao anh....."

"Trương Sơ Tâm, chúc mừng em, nhiều năm như vậy, rốt cuộc được như ý nguyện, được ngủ cùng tôi." Thẩm Chi Niên nhướng mày cười một chút, đôi mắt phát sáng

"Anh nói linh tinh..... Phi! Anh..... Anh khi dễ..!"

"Ha, tôi khi dễ em? Trương Sơ Tâm, em hình như đã quên tối hôm qua là ai ôm tôi, không cho tôi đi?" Thẩm Chi Niên cười khẽ một tiếng, xốc lên chân từ trên giường xuống.

"....."

Anh không có mặc quần, thân- thể- lõa- lồ, Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó lại gắt gao che đôi mắt, "Anh là lưu manh!"

Thẩm Chi Niên nhìn cô, khoe miệng cong lên.

Trương Sơ Tâm tấm xong, xuống lầu, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

Tối hôm qua, đại khái cô cũng nhớ rõ một ít. Cô bị Tiểu Từ hạ dược, khả năng là cô với Thẩm Chi Niên làm.....

Cô cần môi, đi xuống dưới lầu.

Thẩm Chi Niên ngồi ở trên sofa xem văn kiện, thấy cô xuống dưới, nhẹ giọng nói một câu, "Nhà ăn có bữa sáng, em đi ăn đi."

Trương Sơ Tâm ngần ra một chút, nhẹ nhàng đáp một tiếng. Do dự một lát, suy nghĩ lời nói, "Thẩm Chi Niên, tối hôm qua sự việc đó, thật ngại. Em thật sự không phải..... Không phải xuất phát từ tình tảo..... Em....." Cô cảm thấy nói như thế nào đều không đúng lắm.

Thẩm Chi Niên buông văn kiện, nâng đầu nhìn cô, "Cho nên, em muốn nói cái gì?"

"Muốn nói..... Thật sự không phải có ý định ngủ với anh! Hy vọng anh không hiểu lầm!"

"Hiểu lầm cái gì?" Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm xuống.

Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, "Hiểu lầm em thích anh! Anh hẳn là cũng biết, em ngày hôm qua bị hạ được, cho nên.... Mọi người đều là người trưởng thành, sự việc tối hôm qua, em sẽ không đề ý, nhưng cũng sẽ không có tiếp theo, hy vọng anh không hiểu lầm."

Cô nói xong, xoay người bước nhanh đi đến nhà ăn.

Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm bóng dáng cô, sắc mặt không tốt, cảm thấy buồn bực trong lòng. Cô không thích anh sao? Chắc chắn không thích sao?

Trương Sơ Tâm ăn xong bữa sáng, từ nhà ăn đi ra, lúc này Thẩm Chi Niên vừa vặn đi ra cửa. Từ ngoài truyền đến âm thanh khởi động xe. cô hơi ngần người, ngay sau đó xoay người chạy lên lầu. Vừa lên phòng, liền nghe thấy di động ở trên giường điên cuồng kêu.

"Hi Hi."

"Trương Sơ Tâm! Chị thành thật cho em! Chị cùng Thẩm Chi Niên đến cùng là quan hệ gì? Hai người ở một đêm đã xảy ra cái gì?!!" Tống Hi điên cuồng truy hỏi.

Trương Sơ Tâm theo bản năng đưa di động ra xa, chờ bên kia an tĩnh một chút, mới lại đưa điện thoại di động tới bên tai, "Chuyện này nói ra thì rất dài, lần sau chị sẽ chậm rãi nói cho em."

"Lần sau?! Chị tưởng em sẽ chờ đến lần sau sao? Hiện tại nói! Mau nói!"

"Được... được.. được.. chị nói là được chứ gì? Chị....." Cô đang muốn nói, tiếng chuông điện thoại từ đâu truyền tới, hình như là thư phòng bên cạnh.

Cô ngần người, Thẩm Chi Niên không phải đi rồi sao?

"Hi Hi, em chờ lát nữa chị nói cho em, chị có chút việc." Cô nói xong tắt điện thoại, cẩn thận nghe, tiếng chuông quả thực là từ thư phòng bên kia truyền đến. Cô ra khỏi phòng, đi vào thư phòng bên cạnh.

Thư phòng trống rỗng, không có người. Cô đi thoáng qua, thấy trên bàn là chiếc di động của Thẩm Chi Niên. Lớn như vậy còn quên mang điện thoại? Cô cúi tay cầm điện thoại, xoay người đi ra cửa. Trương Sơ Tâm là lần đầu tiên đến tập đoàn X.N của Thẩm Chi Niên.

Cô đứng ở cửa, do dự một hồi lâu mới đi vào.

Trước quầy lễ tân nhiệt tình chào hỏi cô, "Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì sao?"

Trương Sơ Tâm cười cười, "Tôi muốn hỏi một chút, Thẩm tổng của các người ở nơi nào?"

"Thẩm tổng ở tầng 28. Tiểu thư, cô muốn tìm Thẩm tổng sao?"

"tôi muốn đưa cho anh ấy một đồ vật."

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Ngại quá..... Không có."

"Cô chờ chút, tôi hỏi một chút."

Trương Sơ Tâm gật gù đầu, "Cô nói với anh ấy, tôi là Trương Sơ Tâm."

"Được."

Không thể nghỉ ngơi được, thấy Thẩm Chi Niên quả thực rất khó khăn.

Thời điểm điện thoại của lễ tân thông báo, là thư kí Hà Thanh nhận.

"Làm sao vậy?"

"Chị Hà Thanh, phía dưới có một vị tiểu thư tên Trương Sơ Tâm có việc tìm Thẩm tổng."

"Trương Sơ Tâm?" Hà Thanh sắc mặt thay đổi. Trương Sơ Tâm.....

"Đúng vậy."

Hà Thanh trầm mặc trong chốc lát, "Được, cho cô ấy lên đi."

Trương Sơ Tâm cầm di động lên tầng 28, "Xin hỏi một chút, văn phòng tổng tài ở nơi nào?"

"Bên kia." Người nọ ngẩng đầu nhìn cô một cái, chỉ phương hướng.

Trương Sơ Tâm nói cảm ơn.

Chân vừa đi, phía sau liền truyền đến tiếng nghị luận, "Hiếm lạ nha, tự nhiên có nữ nhân tới tìm Thẩm tổng."

"Có cái gì đâu, Thẩm tổng của chúng ta chẳng lẽ không được có nữ nhân?"

"Người làm ở công ty mấy năm nay, có gặp qua Thẩm tổng có quan hệ với nữ nhân hay sao?"

Người nọ lắc đầu, "Hình như là không có."

"Nói xem cô ấy cùng Thẩm tổng có quan hệ gì?"

"Tôi làm sao biết, chắc là tổng tài phụ nhân đi!"

"Hur! Lời này đừng nói bậy, chị Hà Thanh nghe thấy thì chuẩn bị cuốn gói đi đi!" Hà Thanh thích Thẩm Chi Niên, việc này toàn công ty đều biết, mọi người ngày thường nói giỡn, nói cô là tổng tài phụ nhân tương lai, cô rất hưởng thụ, rất thích người khác nói như vậy.

Hai người nói liền dừng lại.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa văn phòng, bên trong không ai.

Cô sừng sốt một chút, đi vào hai bước.

"Ừm.... nhẹ thôi...." Bên trong bỗng nhiên truyền ra tiếng nữ nhân rên rỉ, Trương Sơ Tâm dừng lại, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cuộc đời này, trong lòng tôi chỉ có một mình cô ấy

Trong phòng, không ngừng có những âm thanh ái muội truyền ra.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra trong chốc, sau đó phục hồi tinh thần, ném điện thoại lên sofa, nhanh chóng chạy khỏi văn phòng của Thẩm Chi Niên.

Vào thang máy, đầu cô vẫn không ngừng nhớ lại những âm thanh mờ ám kia. Cô gắt gao nắm chặt bàn tay, nhắm mắt lại, hít sâu: *Trương Sơ Tâm, không liên quan, Thẩm Chi Niên cùng nữ nhân ở bên nhau đối với cô không liên quan, bọn họ chỉ là kết hôn giả mà thôi, không cần để ý*

Cô không ngừng khuyên bảo chính mình, chậm rãi hít sâu, thang máy tới tầng 1, cô nhẹ nhõm thở ra. Không sao cả.

Cô hít một hơi thật sâu, từ thang máy đi ra, nhanh chóng ra khỏi văn phòng. Thẩm Chi Niên xong việc trở lại văn phòng, đẩy cửa liền thấy Hà Thanh cúi người sửa lại tài liệu ở bàn làm việc. Anh đi qua, nói: "Cô về nhà tôi một chuyến, đem điện thoại tôi đến đây."

"Là cái di động này sao?" Hà Thanh đem chiếc điện thoại của Trương Sơ Tâm vứt trên sofa đi tới gần. Thẩm Chi Niên hơi hạ tầm mắt, "Thế này là sao?"

"Là Trương tiểu thư vừa đến đây." Hà Thanh say đắm mà nhìn Thẩm Chi Niên một cái, đau lòng, không nhịn được hỏi: "Học trưởng, anh hiện tại vẫn liên hệ với chị Sơ Tâm sao?"

Hà Thanh và Thẩm Chi Niên, Trương Sơ Tâm là bạn học đại học. Khi đó, ở cùng một câu lạc bộ, Hà Thanh so với bọn họ thấp hơn một lớp, mỗi ngày gọi tiếng học trưởng, miệng rất ngọt.

Khi đó, toàn trường đều biết Trương Sơ Tâm thích Thẩm Chi Niên, nhưng không biết, Hà Thanh cũng thích anh. Vì muốn cùng anh ở bên nhau, tốt nghiệp xong, cô dứt khoát từ bỏ công việc lương cao, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp.

Hai năm bắt đầu rất vất vả, tầng hầm là nơi ở, ăn mì gói, vì sự nghiệp mà uống rượu tiếp khách, thường ngày ăn không đủ no cũng mặc không đủ ấm, mỗi ngày ngủ dậy, đều không nhìn thấy tương lai tốt đẹp.

Có một lần, cô vì công việc mà tiếp khách rất lâu, Thẩm Chi Niên thời điểm đến đón cô, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi cô một câu, "Đi theo tôi gây dựng sự nghiệp không cảm thấy vất vả sao?"

Vất vả ư, như thế nào cảm thấy không vất vả?. Chính là, chỉ cần có thể mỗi ngày thấy anh, chỉ cần có thể cùng anh ở bên nhau, vất vả cũng cảm thấy đáng giá. Cô lúc ấy chính là nghĩ như vậy.

Nhưng, lời của Thẩm Chi Niên như dội một gáo nước lạnh vào cô, anh nói: "Hà Thanh, tôi biết cô trong lòng suy nghĩ gì? Tôi không muốn làm chậm trễ cô, bởi vì cô đi theo tôi, tôi cũng sẽ không thích cô, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Anh đã khẳng định, như vậy một chút đường sống cũng không. Cô khóc lóc hỏi anh vì cái gì, anh trầm mặc trong chốc lát, nói: "Bởi vì tôi đã thích một người, Trương Sơ Tâm, cô cũng biết."

"Nhưng anh không phải không thích chị ấy sao?"

Anh nói: "Không có không thích, từ ánh mắt đầu tiên thấy cô ấy liền thích, đời này, trong lòng cũng chỉ có một mình cô ấy."

Anh nhìn cô, "Cho nên, nếu cô là vì muốn ở bên tôi mới đi theo tôi, cô hiện tại có thể rời đi."

Anh tuyệt tình như vậy nhưng cô vẫn không có rời đi. Cô tưởng, cô luôn ở bên hắn, một ngày nào đó, anh có thể thích cô. Anh nói thích Trương Sơ Tâm, nhưng bọn họ cũng không có thể ở bên nhau. Chỉ cần bọn họ không có ở bên nhau, liền thể hiện cô còn có hi vọng.

Cô đi theo anh, một năm lại một năm nữa. Cô chính mắt chứng kiến, lúc trước cái người nghèo khó là như thế từng bước từng bước một để có ngày hôm nay.

Anh cùng cô nói được nhiều nhất một câu chính là: Cô giúp tôi, tôi sẽ không bạc đãi cô, nhưng là trừ tiền tài, tôi không thể cho cô bất luận cái gì khác.

Đúng như vậy. Anh cho cô rất nhiều tiền, lương một năm trăm vạn, nhà lầu xe hơi, bao nhiêu người đều hâm mộ đái ngộ như vậy. Nhưng không có người biết, cô thật sự không muốn những thứ, cô muốn, trước giờ cũng chỉ có anh mà thôi.

Cô không ngại chờ, chờ đợi cơ hội liền có hi vọng.

Nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trương Sơ Tâm sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này. Cô ấy cho đưa đi động cho anh, cho nên, hai người bọn họ hiện tại ở bên nhau sao?

Cô khản trương nhìn Thẩm Chi Niên. Lại không nghĩ, anh liền không hề nghĩ ngợi một chút, trả lời, "Chúng tôi đã kết hôn."

Hà Thanh mở to hai mắt nhìn, thân thể lão đạo sau này lui một bước, nàng khó có thể tin mà nhìn Thẩm Chi Niên, môi run rẩy, "Kết..... Kết hôn....."

Thẩm Chi Niên khẳng định một tiếng, tùy tiện đưa văn kiện cho cô, "Này cầm đề án xuống xem một chút, tối nay tìm tôi thảo luận."

"Học trường, anh....."

"Ra ngoài đi." Thẩm Chi Niên mở miệng cắt ngang cô, cúi đầu nghiêm túc nhìn văn kiện.

Hà Thanh gạt gao cắn môi, xoay người, nước mắt lăn xuống.

Trương Sơ Tâm từ tập đoàn X.N ra, kêu taxi đi bệnh viện thăm cha.

Lúc này, mẹ kể cúi người mình giúp cha lau mặt.

"Mẹ, con đã tới."

"Tối là tốt." Hạ Lâm quay đầu lại nhìn Trương Sơ Tâm, khoe miệng hơi cong một chút.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào, nhìn cha nằm ở trên giường nhắm chặt mắt, đảo mắt, kéo ghế ngồi vào bên cạnh, "Mẹ, cha mấy ngày nay đỡ chút nào không?"

Hạ Lâm lau nước mắt lắc đầu.

Trương Sơ Tâm trong lòng khó chịu, cúi đầu hồi lâu không nói chuyện.

Hạ Lâm khóc, ngẩng đầu hỏi cô, "Con gần nhất làm việc thuận lợi không? Lần trước đóng phim xong rồi?"

"Đóng xong rồi, con đang nghỉ ngơi." Trương Sơ Tâm cười cười. Không thể nói cho mẹ cô bị đoàn phim đuổi ra ngoài.

"VẬY là tốt rồi, con cũng đừng quá vất vả, thân thể quan trọng nhất."

"Dạ, con biết."

"ĐỪNG rồi, Ngươi đại ca kia còn tới đòi nợ sao?"

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, lén lút nhéo tay, "Mẹ, chuyện này mẹ cũng đừng lo lắng, con sẽ xử lý."

Hạ Lâm ngồi bên cạnh, nắm tay cô, vẻ mặt lo lắng, "Sơ Tâm, chính con ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ tay bà, cười nói: "Yên tâm đi, con có thể có chuyện gì."

"VẬY là tốt rồi." Hạ Lâm thở dài, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, nhìn Trương Sơ Tâm hỏi: "Con gần đây cùng Thời Mặc có khỏe không?"

Trương Sơ Tâm sững sờ một chút.

"Ngày hôm qua nó còn tới đây một chuyến, mua chút hoa quả."

"Dạ....." Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng nói, "Anh ấy rất có tâm."

Hạ Lâm liếc nhìn cô một cái, "Nó rất tốt. Nhưng người ta đối với con có tâm, cũng không thấy con đáp lại một chút."

"Mẹ....."

"Mẹ cảm thấy Thời Mặc khá tốt, từ thời đi học thích con, gia thế cũng không tồi, bản thân cũng có sự nghiệp, nhà chúng ta thời điểm gặp nạn còn đối với con không rời bỏ, nam nhân tốt như vậy không nhiều lắm, con phải nắm chắc."

Trương Sơ Tâm bắt đầu dĩ, "Mẹ, con cùng Thời Mặc là bạn bè."

"Đi!" Hạ Lâm trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm một cái, "Cái gì bạn bè bình thường? Người ta đối với con có ý tứ gì còn không rõ?"

Trương Sơ Tâm không mở miệng.

Cô muốn giải thích, nhưng giải thích cũng vô dụng thôi.

Trương Sơ Tâm từ bệnh viện đi ra, di động liền vang lên.

Cô nhìn di động, ấn nút nghe, bên kia nói, "Làm gì?", "Ở nơi nào?"

"Bệnh viện, thăm cha em."

"Tôi vừa lúc ở gần đây, ở đây chờ, tôi tới đây đón em."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh thử lưu manh nữa đi?

Thời điểm Thẩm Chi Niên lái xe đến, thấy Trương Sơ Tâm đứng ở ven đường đang cúi đầu chơi di động.

Cô chơi rất nhập tâm, Thẩm Chi Niên lái xe đến trước mặt, cô cũng không phát hiện ra.

Đến khi anh ấn còi xe, cô mới đột nhiên giật mình, phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu lên, Thẩm Chi Niên đã từ trên xe bước xuống.

Trương Sơ Tâm hơi ngẩn ra một chút, "Anh tìm em... Có việc gì?"

Thẩm Chi Niên "ừ" một tiếng, nói: "Em chờ tôi một chút, tôi mua chút thuốc."

Anh nói xong liền hướng bệnh viện đi vào.

Khi ra, trong tay anh cầm một túi thuốc. Trương Sơ Tâm tò mò hỏi, "Anh uống thuốc?"

"Không phải tôi, mẹ tôi đau đầu, mua cho bà."

"Mẹ anh?"

Thẩm Chi Niên gật đầu, tiến lên hai bước mở cửa xe, "Lên xe đi, cùng tôi về thăm mẹ."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn, "Anh....Anh đừng có đùa như vậy chứ!" Cô căn bản không có chuẩn bị gì hết, đột nhiên phải đi gặp mẹ anh hay sao?

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Em không nghĩ sẽ đi, em có thể không đi?"

"Trương Sơ Tâm, chúng ta đã kết hôn, em đừng quên." Thẩm Chi Niên nhìn cô, sắc mặt không tốt.

"Nhưng em không có chuẩn bị gì hết." Làm sao nhanh như vậy đã gặp mẹ anh chứ? Tuy rằng là diễn kịch, nhưng tâm lý vẫn có chút khẩn trương.

"Cần chuẩn bị cái gì sao?" Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, trực tiếp kéo cô đẩy vào trong xe, "Ngồi từ từ." "

Anh đóng cửa lại, đi tới bên kia, ngồi vào chỗ lái.

"Chút nữa em thấy mẹ anh phải nói cái gì bây giờ?"

"Không cần nói cái gì, diễn ân ái là được."

Diễn ân ái?! Trương Sơ Tâm mở to hai mắt nhìn, "Em không diễn!"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cô, "Em không phải diễn viên sao? Em không phải cái gì cũng diễn hay sao?"

"....."

Thẩm Chi Niên nhìn cô chốc lát, đột nhiên cúi người lại gần, mặt hai người cực gần nhau, môi tưởng chừng như dán lại vào nhau, không gian chật hẹp, thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

Trương Sơ Tâm cảnh giác, thân mình căng thẳng, "Anh muốn làm gì?!"

Thẩm Chi Niên ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, thật lâu sau, anh cười khẽ, "Ngủ cũng đã ngủ qua, em khẩn trương cái gì?"

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn, tròn tròn đôi mắt.

Giây tiếp theo, cô liền nghe thấy "ca" "vang lên bên tai, là âm thanh của đai an toàn.

"Đai an toàn mà thôi, em cho rằng tôi muốn làm gì?" Giọng nói anh mang theo ý cười.

Trương Sơ Tâm ngơ ngác, ngay sau đó mới phản ứng lại, đột nhiên đẩy anh ra, "Đừng dựa gần em, bản muốn chết!"

Thẩm Chi Niên cứng đờ người, trong mắt hiện lên một tia đau xót.

Trương Sơ Tâm ngồi thẳng người, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, "Lái xe đi, em tối nay còn có chuyện."

~

Mẹ của Thẩm Chi Niên sống ở vùng ngoại ô, một biệt thự rất lớn.

Thẩm Chi Niên đưa Trương Sơ Tâm trở về lúc ấy, bà đang ở trong vườn tưới hoa.

Người hầu ở xa nhìn thấy xe của Thẩm Chi Niên tiến vào, vội vàng nhắc nhở, "Phu nhân, thiếu gia đã trở lại."

Lâm Vân biết anh hôm nay muốn đưa bạn gái tới chơi, ánh mắt sáng lên, mặt tươi cười, liền đứng lên, đem bình nước đưa cho người hầu.

Xe tiến vào trong biệt thự, Lâm Vân tiến lên, xuyên thấu qua cửa sổ xe thấy Trương Sơ Tâm, bà mỉm cười đứng ở bên cạnh chờ.

Thẩm Chi Niên dừng xe lại, xuống xe đi tới ghế phụ, ở Trương Sơ Tâm xuống xe.

Trương Sơ Tâm mặt không cảm xúc, anh khom người đỡ cô ra, ở bên tai cô nhẹ giọng mà nói: "Tươi tỉnh lên."

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, hai giây sau, cô hít sâu một hơi, khoe miệng gọi lên nụ cười tiêu chuẩn hoàn mỹ.

Thẩm Chi Niên nắm tay cô đi tới trước mặt Lâm Vân.

Lâm Vân thấy Trương Sơ Tâm, hơi hơi ngẩn ra một chút, một hồi lâu mới dè dặt hỏi, "Cháu là..... Là Trương tiểu thư phải không?"

Lâm Vân biết Trương Sơ Tâm. Bởi vì, Trương Sơ Tâm trước kia thích Thẩm Chi Niên, không có việc lại chạy tới nhà bà, cho dù không thể vào nhà, nhưng tới vài lần, Lâm Vân cũng biết.

Sinh nhật Thẩm Chi Niên ngày đó, Trương Sơ Tâm tới đưa bánh kem, nhưng sau đó lại bị anh đuổi đi.

Đương nhiên, Trương Sơ Tâm đi về rồi, Thẩm Chi Niên trong lòng rất khó chịu. Hôm đó giữa trưa, Lâm Vân làm một bàn đầy đồ ăn, anh không động vào một chút.

Khi đó, Lâm Vân không nhận được hỏi anh một câu, "Con thích con bé kia?"

Tâm sự của chàng trai bị nhìn thấu, trong nháy mắt tràn đầy kinh ngạc. Qua thật lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Vân nói: "Con bé thoát nhìn hình như là gia đình có tiền."

Thẩm Chi Niên trầm mặc, không nói gì.

Khi đó, Lâm Vân cũng không phản đối con trai yêu sớm, chỉ là lo lắng nhắc nhở anh một câu, "Tình yêu, quan trọng nhất là môn đăng hộ đối, con bé là thiên kim tiểu thư, không phải là nơi chúng ta trào cao."

Lâm Vân thành thật nói, lại giống như cái gai đâm trong lòng Thẩm Chi Niên.

Tựa hồ từ đó về sau, Thẩm Chi Niên trở nên càng trầm mặc ít lời.

Lâm Vân nhìn con trai nắm tay Trương Sơ Tâm, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm đi đến trước mặt Lâm Vân, "Mẹ, đây là Sơ Tâm, mẹ cũng biết."

Trương Sơ Tâm cong mắt cười, ngọt ngào gọi một tiếng, "Dì ạ."

Thẩm Chi Niên nhéo nhéo tay cô, "Còn gọi là dì?"

Trương Sơ Tâm trong lòng thầm mừng Thẩm Chi Niên, trên mặt lại cười càng ngọt, gọi một tiếng, "Mẹ."

Thẩm Chi Niên vừa lòng, nhìn Trương Sơ Tâm trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lâm Vân ngây ngốc, còn không chưa kịp phản ứng, Thẩm Chi Niên liền giải thích, "Mẹ, con đã cùng Sơ Tâm kết hôn, đây là con dâu mẹ."

Lâm Vân hơi hơi giương miệng, nhất thời không biết nói gì.

Bầu không khí, thật sự có chút xấu hổ. Trương Sơ Tâm đứng ở chỗ đó, chân tay luống cuống cười ngây ngô.

Thẩm Chi Niên lén lút nhéo tay cô, nói: "Đi vào trước đi." Nói xong, liền ôm eo cô hướng bên trong đi vào.

Thẩm Chi Niên ôm cô, Trương Sơ Tâm bỗng nhiên nghĩ đến sự việc trong văn phòng của anh, trong lòng khó chịu, theo bản năng muốn trốn.

Thẩm Chi Niên nhận thấy được cô muốn rời bỏ, càng ôm cô thật chặt.

Hai người gắt gao ôm, Lâm Vân ở phía sau, chỉ cảm thấy hai người vô cùng ân ái. Chứ không biết Thẩm Chi Niên nhỏ giọng nói bên tai Trương Sơ Tâm "Em càng muốn trốn, tôi càng cùng cô ân ái nồng nhiệt."

Trái tim Trương Sơ Tâm run rẩy, "Thẩm Chi Niên, anh dám lưu manh hơn nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh có uống lộn thuốc không thế?

Thẩm Chi Niên ôm Trương Sơ Tâm vào phòng, hai người làm ra tư thế ân ái nhất.

Lâm Vân một hồi lâu mới từ khiếp sợ mới phục hồi tinh thần lại. Bà nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, con trai vẫn cùng Trương Sơ Tâm ở cùng nhau, từ trước tới giờ anh căn bản không nhắc đến một người con gái nào.

Trương Sơ Tâm vẫn luôn mặt mỉm cười, có chút cứng nhắc mà ngồi ở sô pha.

Lâm Vân phục hồi tinh thần, ngồi vào bên cạnh Trương Sơ Tâm, kéo tay cô, quan tâm hỏi: "Sơ Tâm, con thích uống cái gì? Trong nhà cái gì cũng có, mẹ bảo bọn họ làm cho hai người."

Lâm Vân rất nhiệt tình, Trương Sơ Tâm có chút kinh ngạc, cô cười nói: "Không cần ạ..... Mẹ, không cần, con uống nước lọc là được."

Cô nói còn chưa xong, Thẩm Chi Niên liền nghiêng đầu,: "Cô ấy thích uống sữa chua, vị đào, trong nhà có sao?"

Lâm Vân ngăn ra, "Ài, quả thật không có vị đào! Để mẹ đi mua!"

Trương Sơ Tâm còn không biết tại sao Thẩm Chi Niên biết cô thích uống sữa chua vị đào liền nghi hoặc lúc phục hồi tinh thần lại, bị Lâm Vân nhiệt tình làm sợ hãi, cô đứng lên, vội vàng kéo cô, "Mẹ, người đừng đi vội, con liền uống nước lọc là được, không vội....."

"Anh đi mua là được." Thẩm Chi Niên cũng đứng lên.

"Không cần....." Trương Sơ Tâm gắt gao nhíu mày, đưa lưng về phía Lâm Vân ra hiệu cho Thẩm Chi Niên, "Đừng đi vội, em cũng không uống."

Thẩm Chi Niên không nghe, đỡ bả vai cô rồi hướng cửa đi, ra phía ngoài, mới nghiêng đầu nói: "Em cùng mẹ ngồi một lát, tôi đi rồi trở về."

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cau mày, "Đã nói không uống." Giọng nói lớn một chút, rồi lại nhin không được hỏi thêm một câu, "Anh như thế nào biết em thích uống sữa chua vị đào?"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, "Em trước kia không phải thường uống sao?"

Trương Sơ Tâm híp mắt nhìn anh một chút, "Không thể nghĩ được anh trước kia còn quan sát em? Biết em thích ăn chocolate còn biết thích uống sữa chua mùi vị đào?"

Thẩm Chi Niên cười khê, bỗng nhiên đề sát vào lỗ tai cô, nhẹ giọng mà nói: "Tôi còn biết em là 32A~"

Trương Sơ Tâm trái tim run rẩy, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, một tay đem anh đẩy ra, "Anh nói bậy! Em rõ ràng có....."

Thẩm Chi Niên nhướn mày cười khê, "Có bao nhiêu?"

Trương Sơ Tâm mặt đỏ, đấm một phát trên ngực Thẩm Chi Niên, "Không liên quan anh!"

Thẩm Chi Niên thuận tay cầm tay cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, "Trương Sơ Tâm....."

Anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, Trương Sơ Tâm có chút kỳ quái, hỏi: "Làm sao?"

Thẩm Chi Niên yết hầu khẽ động một chút, cuối cùng lại là lại lắc đầu, "Không có việc gì, tôi sẽ mau trở lại." Anh gơ tay sờ sờ đầu Trương Sơ Tâm, xoay người ra bên ngoài rồi đi.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh, có chút ngây người. Không biết vì sao, cô bỗng nhiên cảm thấy Thẩm Chi Niên rất ôn nhu. Cô nhin không được gơ tay sờ đầu bị anh xoa, trong lòng chợt run run lên.

Trở lại trong phòng, Lâm Vân không thấy đâu. Trương Sơ Tâm hỏi người hầu mới biết được bà ở trong phòng bếp.

Trương Sơ Tâm từ phòng khách đi đến phòng bếp, mới vừa đi vào liền thấy Lâm Vân đứng ở tủ lạnh lấy đồ.

Cô tiến lên, hỏi: "Mẹ, người ở lấy cái gì? Có cần con giúp không ạ?"

Lâm Vân thấy Trương Sơ Tâm tới, trên mặt đầy tươi cười, "Mẹ rửa mấy trái dâu tây cho con, đây là ngày hôm qua đi trong vườn hái, đặc biệt tươi."

"Mẹ thật sự không cần khách khí như vậy." Trương Sơ Tâm thấy Lâm Vân đối xử với mình tốt như vậy, trong lòng thật sự có chút áy náy. Rốt cuộc, bà thực tình muốn con dâu, nếu là biết cô là giả, trong lòng không biết sẽ khổ sở như thế nào.

Lâm Vân đem dâu tây lấy ra, một bên cẩn thận rửa sạch một bên cùng Trương Sơ Tâm nói chuyện phiếm, "Sơ Tâm, con cùng A Niên quan hệ từ khi nào?"

Trương Sơ Tâm đứng ở bên cạnh, đôi mắt hơi rử, trả lời: "Trước đó không lâu ạ..... Mấy tháng trước."

Lâm Vân thở dài, "A Niên, đứa nhỏ này cái gì cũng đều gạt ta, mấy tháng trước cũng chưa nói chuyện qua với ta,"

Trương Sơ Tâm cười cười, không nói chuyện.

Lâm Vân lại nói: "Sơ Tâm, thấy con cùng A Niên ở bên nhau, mẹ thật sự rất cao hứng, A Niên thẳng bé trước kia....."

"Ôi! Nước trào ra rồi!" Nước tràn trên bếp, trông hỗn loạn, Trương Sơ Tâm vội vàng chạy tới, theo bản năng liền dùng tay cầm nắp nồi, lại không để ý nắp nồi kia rất nóng, cô bị đau liền thả tay, nắp nồi rơi xuống đất.

"Nóng không?" Lâm Vân kinh hoàng chạy tới, một tay đem nắp đóng lại, kéo tay Trương Sơ Tâm, hô một tiếng, "Ôi, tay bị sung rồi, trong nhà có thuốc phòng, lên lầu đi, mẹ bôi cho con." Nói, liền kéo Trương Sơ Tâm ra bên ngoài.

"Mẹ, con không có việc gì, một lát liền đỡ....." Trương Sơ Tâm sốt ruột mà nói, tức khắc cảm thấy chính mình xuẩn đến chết, thế nào lại bị nắp nồi làm bỏng?!!

Lâm Vân kéo Trương Sơ Tâm từ trong phòng bếp ra, Thẩm Chi Niên vừa lúc từ bên ngoài trở về, thấy thế không khỏi hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Vân lập tức nói: "Sơ Tâm tay bị phỏng....."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên liền chạy tới, vô cùng lo lắng, "Như thế nào lại bị phỏng?"

Anh đem tay Trương Sơ Tâm kéo lại, nhìn thấy tay bị sưng đỏ, đau lòng hoá tức giận, nhịn không được nói nàng một câu, "Làm thế nào lại bị bỏng như vậy?"

"Em không có việc gì....." Trương Sơ Tâm theo bản năng muốn đem tay rút ra.

"Đừng lộn xộn!" Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô một cái, lôi kéo cô hướng trên lầu.

Lên lầu, Trương Sơ Tâm bị Thẩm Chi Niên ấn ở trên giường. Ngón tay cực kì nóng rát, có chút đau.

Cô nhìn Thẩm Chi Niên cầm thuốc bôi phỏng, khăn trương đến đầu ngón tay đều cứng đờ, "Không..... Sẽ không bị đau chứ?"

"Biết đau sao không biết suy nghĩ?"

"Thẩm Chi Niên, anh không mắng em liền không vui đúng không?"

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cô một cái, bắt lấy tay cô, bôi thuốc mỡ.

Trương Sơ Tâm khăn trương đến từng ngón tay, Thẩm Chi Niên đỡ khóc đỡ cười, "Em như vậy khăn trương làm cái gì? Bị chỗ khác nữa sao?"

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Không có."

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu nhìn cô, thật lâu sau, khẽ thở dài một tiếng nói: "Đừng sợ, lúc bôi sẽ rất mát không đau đâu."

"Ừ ____"

Trương Sơ Tâm do dự một chút, cuối cùng đem ngón tay duỗi ra.

Thẩm Chi Niên cẩn thận bôi thuốc cho cô, "Đau không?"

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Không đau." Cô nhìn anh bộ dáng chuyên chú bôi thuốc, trong lòng chợt run một chút.

Thẩm Chi Niên ôn nhu như vậy, giống như trong mơ cũng sẽ không xuất hiện. Cô nhìn anh, cắn môi, vẫn là nhịn không được hỏi một câu, "Thẩm Chi Niên, anh có phải uống lộn thuốc?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Kiểu Tây, kiểu Trung, mỗi kiểu làm 1 cái, còn cả tuần trắng mặt nữa

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhú mi.

Trương Sơ Tâm thu hồi tay, nhịn không được trêu chọc, "Thẩm Chi Niên, anh hiện tại so với trước kia ôn nhu hơn nhiều."

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, "Cho nên? Thích sao?"

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh.

Bỗng nhiên anh cúi xuống cách cô rất gần. Trương Sơ Tâm sợ tới mức lùi dần về phía sau, trở tay chống ở trên giường, không chế thân thể mới không ngã quỵ xuống.

Thẩm Chi Niên dựa ngay một gần, Trương Sơ Tâm cảnh giác nhìn anh, "Anh muốn làm gì?"

Thẩm Chi Niên không đáp, tiếp tục tiến tới gần, Trương Sơ Tâm lui không thể lui hơn nữa, khuỷu tay mềm nhũn, cả người liền ngã xuống giường.

Thẩm Chi Niên cúi người, đôi tay chống ở hai bên Trương Sơ Tâm, khoe miệng cong cong, cách môi cô rất gần, cơ hồ muốn dán lại cùng nhau, "Trương Sơ Tâm, em đây là..... Âm chi tôi?"

"Âm chi cái em gái anh!" Trương Sơ Tâm bức tức, như thế nào liền nằm trên giường!!!

Cô đẩy anh, "Thẩm Chi Niên, anh đứng dậy!"

Thẩm Chi Niên không nhúc nhích, ngược lại càng đến gần cô, môi lạnh lẽo đảo qua chớp mũi cô.

Vừa ngứa vừa lạnh, Trương Sơ Tâm không chịu được mà run một chút, ngón tay nhẹ nhàng bắt được ga trải giường.

Thẩm Chi Niên trong mắt mang theo cười, nhìn cô nói: "Trương Sơ Tâm, chúng ta cũng đều ngủ qua, không bằng, thử xem như thế nào?"

Trương Sơ Tâm trong lòng đột nhiên nhảy dựng, "Thử..... Thử cái gì?"

"Thử xem, có thể hay không."

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn anh. Anh nói lời này, là có ý tứ gì? Anh muốn cùng cô ở bên nhau hay sao? Không phải giả kết hôn sao? Anh không phải chán ghét cô sao?

Thẩm Chi Niên thấy cô nửa ngày không phản ứng, trong lòng cũng có chút khẩn trương, lại nói: "Tôi chạm vào em, phải chịu trách nhiệm với em."

Trách nhiệm?

Trương Sơ Tâm trong lòng cười lạnh một tiếng, mong đợi một khắc liền tiêu tán, cô dùng sức đẩy anh ra, xoay người xuống giường, "Lên giường liền phải chịu trách nhiệm, Thẩm tiên sinh muốn chịu trách nhiệm không ít đâu."

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhún mi, "Không nhiều lắm, chỉ mình em mà thôi."

Trương Sơ Tâm hơi giật mình, quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt dò xét hỏi: "Không có tiểu tình nhân?"

"Em cảm thấy tôi là cái loại này sẽ tùy tiện cùng phụ nữ lên giường hay sao? Trương Sơ Tâm, em không tin tôi, cũng nên tin tưởng chính ánh mắt của em đi?"

Trương Sơ Tâm trên mặt hiện lên một tia chua xót, "Em không tin ánh mắt em, nếu thật tình mắt, trước kia cũng sẽ không coi trọng anh."

Không coi trọng nam nhân không có trái tim.

Cô nói xong, cất bước đi ra ngoài. Bàn tay gắt gao nắm chặt, trong lòng có cái thanh âm: Nói dối nói dối! Thế hôm buổi sáng đó chẳng lẽ lại là giả?

Trương Sơ Tâm mới vừa xuống lầu, Lâm Vân liền vẫy tay gọi cô, "Sơ Tâm bôi thuốc xong chưa?"

Trương Sơ Tâm cười trả lời, "Rồi ạ."

"Ai, mau xuống dưới ăn cơm thôi." Nói, bà lại ngẩng đầu kêu, "A Niên, xuống lầu ăn cơm."

Thẩm Chi Niên đang chuẩn bị từ trong phòng ra, di động Trương Sơ Tâm liền vang lên.

Di động của cô đặt ở trong túi, anh đi qua mở túi, chuẩn bị giúp cô đem điện thoại lấy ra, lơ đãng quét qua xem ai là người gọi.

"Hàn Thời Mặc", trái tim anh run một chút.

Anh do dự trong chốc lát, ấn nút nghe.

"Sơ Tâm, anh đã có đủ tiền, năm trăm vạn đúng không? Em nhấn số tài khoản cho anh, anh gửi cho em!" Âm thanh của Hàn Thời Mặc từ bên kia truyền đến.

Thẩm Chi Niên cảm di động đi đến cửa sổ, thanh âm trầm thấp, "Hàn Thời Mặc, tôi là Thẩm Chi Niên."

Đầu kia, Hàn Thôi Mặc nghe thấy giọng nói này, gất gao nhú mảy, "Thẩm Chi Niên....Di động của Sơ Tâm làm sao lại ở chỗ anh? Hai người ở bên nhau?"

"Cô ấy ở dưới lầu, đang cùng mẹ tôi ăn cơm. Hóa ra anh chưa biết tôi và Sơ Tâm đã kết hôn. Sự việc nợ nần, tôi đã trả hết, tôi thay Sơ Tâm cảm ơn anh."

"Thẩm Chi Niên, con mẹ nó, anh có ý gì?!" Hàn Thôi Mặc phẫn nộ nói.

"Không có ý gì, chỉ là cùng anh chia sẻ việc tốt. Tôi còn có việc, ngắt máy trước." Thẩm Chi Niên nói xong, liền đem điện thoại cắt đứt, còn thuận tay xóa đi nhật ký cuộc gọi.

Anh xoay người đem điện thoại cất vào túi, trong túi liền có một hộp thuốc không cẩn thận rớt ra. Anh khom người nhặt, lại thấy trên vỏ thuốc ghi mấy chữ "thuốc tránh thai khẩn cấp".

Anh đứng lên, vẻ mặt tức giận, đem hộp thuốc vứt vào thùng rác.

Thẩm Chi Niên xuống lầu, Trương Sơ Tâm cùng Lâm Vân đã ngồi ở bàn ăn rồi.

"A Niên, mau tới đây."

"Dạ." Thẩm Chi Niên lên tiếng, đi đến bên cạnh Trương Sơ Tâm, kéo ra ghế ngồi xuống.

Trương Sơ Tâm cũng không nhìn anh, cúi đầu ăn đồ ăn.

Trên bàn đều là món Trương Sơ Tâm thích, một bữa cơm đơn giản nhưng rất ngon, thỏa mãn mọi người.

Nhưng Thẩm Chi niên bên cạnh cô lại vô cùng buồn bực, nghĩ đến Trương Sơ Tâm tự nhiên vụng trộm uống thuốc tránh thai, trong lòng anh liền còn cào khó chịu.

"A Niên, đừng có nhìn Sơ Tâm nữa, ăn nhiều một chút." Lâm Vân thấy Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm vào Trương Sơ Tâm, nhin không được liền cười trừ ghẹo.

Trương Sơ Tâm ngược mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Hử? Đừng nhìn em, ăn cơm cho tốt đi."

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu, dán vào lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: "Tôi không muốn ăn cơm, nhưng lại muốn ăn em."

"Khụ khụ....." Trương Sơ Tâm đang uống canh, nghe thấy câu này, đột nhiên ho khan, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ bừng bừng.

Thẩm Chi Niên rút cuộc cong khóe miệng, vuốt lưng cô, nhỏ giọng nói, "Đừng kích động như vậy, tôi muốn ăn em, cũng không phải hiện tại, em kích động cái gì?"

"Ai kích động chứ!" Trương Sơ Tâm tròn tròn đôi mắt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Cô cảm thấy mình oan uổng muốn chết!

Mấy năm không thấy, Thẩm Chi Niên giống như trở thành người cô không quen biết! Trước kia anh trầm mặc lạnh lùng bao nhiêu, sao bây giờ lại trở nên lưu manh như vậy?

Lâm Vân ngồi ở xa, không nghe thấy hai người bọn họ nói cái gì, nhưng xem bọn họ bộ dáng thân mật, trong lòng mười lần vui mừng. Bà nhin không được cảm khái, "Sơ Tâm, thấy con cùng A Niên ở bên nhau ta thấy rất an tâm." Nói, lại dường như nghĩ tới cái gì, "Đúng rồi, hai người các con mới đi đăng kí, hôn lễ chắc chắn vẫn phải làm, mau làm sớm đi, ta đã xem lịch trước, tháng sau ngày mừng 8 là ngày tốt, không bằng tổ chức luôn tháng sau đi!"

Nói đến hôn lễ, Lâm Vân vô cùng kích động. Minh cũng giống con trai, thấy con trai cưới được cô gái mà nó thích, trong lòng thêm vạn phần cao hứng.

Nhưng mà, Trương Sơ Tâm lại sợ tới mức ngất ngốc, liên tục xua tay, "Không không không..... Mẹ, con.....con cùng Thẩm Chi Niên không tính làm hôn lễ....." Cô nói, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Chi Niên, "Đúng không? Anh - yêu,!"

Trương Sơ Tâm nói một câu "anh yêu" đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Thẩm Chi Niên nghe, trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào, anh nhướn mày, "Làm chứ! Tại sao lại không làm? Kiểu Tây kiểu Trung Quốc mỗi loại làm một cái, còn tuần trăng mật nữa, đều phải làm hết."

"Chính là như vậy! Hi lớn như vậy, làm sao có thể không chúc mừng!" Lâm Vân kích động tột cùng, từ ghế đứng lên, "Mej đi gọi cho công ty hôn lễ!" Nói, liền kích động mà chạy lên lầu.

Thẩm Chi Niên nhìn theo bóng dáng mẹ, nghiêng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, "Mẹ tôi thuộc phái hành động."

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh đừng nháo nữa được không? Chúng ta là kết hôn giả, anh quậy đến mọi chuyện đều hỏng hết?"

"Trước tối hôm qua, là kết hôn giả. Sau tối hôm qua, chính là thật sự."

"....."

"Trương Sơ Tâm, tôi biết em hiện tại không thích tôi, nhưng là..... sau còn lâu dài, không bằng, lại một lần nữa thích đi."

Trương Sơ Tâm nhìn chăm chăm anh, trầm mặc trong chốc lát. Thật lâu sau, mới mở miệng hỏi anh, "Cho nên? Thẩm Chi Niên, anh hiện tại là thích em sao?"

Thẩm Chi nhìn cô thật sâu, không có phủ nhận, "Đúng vậy, tôi thích em."

"Bởi vì chúng ta đã quan hệ da thịt sao?"

"Trương Sơ Tâm....."

"Dừng! Thẩm Chi Niên, em không muốn nghe anh nói chuyện!" Trương Sơ Tâm cảm xúc có chút bất ổn, cô hít sâu vào một hơi, lại tiếp tục nói: "Thẩm Chi Niên, em mặc kệ có phải anh thật sự thích em hay không, hay là bởi vì lí do gì mới cùng em kết hôn. Nhưng em muốn nói, em sẽ không thích anh lại lần nữa, cũng đừng cùng em thảo luận vấn đề này nữa. Không thích chính là không thích, từ lúc em quyết định buông bỏ anh, liền không còn nghĩ tới quay đầu lại." Cô đứng lên, "Hiệp nghị vẫn là hiệp nghị, chờ em trả hết tiền cho anh, chúng ta liền kết thúc."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lâm Vân đã liên hệ với công ty hôn lễ

Lâm Vân liên hệ với công ty hôn lễ xong, vui mừng xuống lầu, lúc này Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên đã không còn ở đây nữa.

Bà giật mình, hỏi người hầu: "Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân đâu?"

Người hầu trả lời: "Đã đi rồi ạ, thưa phu nhân."

Lâm Vân nhíu mày, "Chưa gì đã đi rồi? Cũng không chào ta một tiếng."

Người hầu nói: "Hình như là thiếu phu nhân có việc gấp, thiếu gia liền đưa cô ấy về."

"Như vậy à....." Lâm Vân đi về phía phòng ăn, một mình lẻ loi ngồi ở giữa.

Con trai lớn, có việc của bản thân, mỗi lần trở về đều không ở lại cùng bà quá lâu. Có tiền tốt sao? Cũng tốt, cũng không tốt.

Mấy năm nay, Thẩm Chi Niên vội vàng kiếm tiền, quanh năm suốt tháng, về nhà đếm trên đầu ngón tay.

Lâm Vân ngồi ở ghế chính, thẫn thờ dài. Qua một lát, bà bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng từ ghế đứng lên, chạy đến trong phòng bếp. Tủ lạnh còn để thuốc Đông y cho Thẩm Chi niên, vốn dĩ phải đưa anh mang về nhưng lại quên mất.

Bà vội vàng xách ra, giao cho người hầu, "Cô bảo Lý tài xế đi một chuyến đưa thuốc cho thiếu gia."

Thẩm Chi Niên dạ dày không tốt. Lúc còn trẻ, không có tiền, một ngày ba bữa cơm luôn không thể ăn đúng lúc. mấy năm nay có tiền, lại đến làm việc đến quên ngủ, quên ăn, bệnh bao tử cứ như vậy nặng thêm, không có cách điều trị tận gốc, chỉ có thể uống thuốc Đông y để điều trị, nhưng đứa con trai kia lại cố tình không uống thuốc, không biết như vậy bao lâu qua có uống hay không.

Lâm Vân nghĩ, lại chạy đến phòng khách, cầm di động gọi cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên lái xe đưa Trương Sơ Tâm tới công ty của cô, bởi vì chuyện vừa rồi, trên đường đi hai người đều trầm mặc suy nghĩ.

Điện thoại vang lên, phá tan sự trầm mặc trên xe. Thẩm Chi Niên ấn nút nghe, âm thanh của Lâm Vân liền vang lên.

"A Niên, hai con sao chưa gì đã đi rồi? Cũng không nói cho ta một tiếng!"

"Dạ, đột nhiên có việc gấp."

"Người trẻ tuổi chính là vội! Đúng rồi, con đưa điện thoại cho sơ tâm đi."

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu, hai người nhìn nhau.

Di động Thẩm Chi Niên lúc lái xe để loa ngoài, Lâm Vân nói, Trương Sơ Tâm toàn bộ đều nghe thấy, cô sững sốt, liền mở miệng nói: "Mẹ, làm sao vậy?"

Con ở đây."

"Sơ Tâm à, ta hôm nay buổi sáng mới vừa lấy thuốc Đông y cho A Niên, thuốc được đóng thành một gói một, vừa rồi chuẩn bị cho các con mang về, kết quả hai đứa đi nhanh, ta lại quên mất, nhưng ta đã bảo tài xế đưa về nhà hai đứa. Sơ Tâm à, A Niên, đứa nhóc này sợ nhất uống thuốc Đông y, về sau liền vất vả cho con nhắc nó uống thuốc. Mỗi ngày lấy một túi, dùng nước sôi chế, đổ vào ly liền có thể uống."

Lâm Vân nói, Trương Sơ Tâm bỗng nhiên nhớ tới tủ lạnh ở nhà toàn thuốc Đông y kia, hoá ra là mẹ anh chuẩn bị.

Cô vội vàng trả lời: "Con biết rồi, mẹ, con sẽ mỗi ngày nhìn anh ấy uống hết."

"Ôi, vậy là tốt, A Niên đứa nhỏ này chỉ biết làm việc kiếm tiền, chưa bao giờ biết chăm sóc bản thân, hiện tại có con nhắc nó chăm sóc, ta cũng yên tâm nhiều."

Trương Sơ Tâm nghe lời này, trong lòng hơi ngạc nhiên một chút, cô hít vào một hơi, mới nói: "Con đã biết, mẹ, người yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy."

"Được rồi, cứ như vậy. Sơ Tâm, con cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt, con quá gầy, ngày thường phải ăn nhiều một chút."

Trương Sơ Tâm trong lòng vừa cảm động vừa áy náy, vội vàng nói: "Con đã biết, mẹ, con sẽ chăm sóc tốt bản thân mình, mẹ cũng phải chăm sóc bản thân, mấy ngày nữa con sẽ qua thăm mẹ."

"Được, tốt, tốt....."

Điện thoại ngắt, Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, cô không nhìn Thẩm Chi Niên, liền đặc biệt cảm khái mà nói một câu, "Mẹ anh đối với anh thật tốt."

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng "ừ" một tiếng. Qua một lát, bỗng nhiên mở miệng, "Trương Sơ Tâm, em cùng mẹ tôi hứa hẹn như vậy là thật?"

Trương Sơ Tâm ngơ ngác, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thẩm Chi Niên nhắc nhở nói: "Em nói sẽ chăm sóc tôi thật tốt."

Trương Sơ Tâm phản ứng lại, trong lòng run rẩy, ngón tay lén lút nắm chặt, cô nhìn phía xa, nhàn nhạt nói: "Diễn kịch mà thôi, em là diễn viên, phát huy thực lực rất dễ dàng."

"....."

Trương Sơ Tâm ngừng vài giây, lại nói: "Anh lớn như vậy, bản thân mình còn không chăm sóc được?"

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, chỉ cảm thấy đau lòng, đau đến tức thở, đau đến nói không ra lời.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu lại nhìn anh một cái, tò mò hỏi: "Tại sao lại phải uống thuốc? Anh bị bệnh gì sao?"

"Đau dạ dày mà thôi."

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng nhún mày, "Đau dạ dày phải chăm sóc tốt, mẹ anh cho anh thuốc, anh vẫn nên đúng hạn uống đi."

Thẩm Chi Niên không đáp lại cô. Trương Sơ Tâm không thấy đáp lại, ngượng ngùng đem đầu hướng ra ngoài cửa sổ, cũng không hề tiếp tục nói.

Lại là đoạn đường trầm mặc. Rốt cuộc tới dưới lầu công ty, xe vừa dừng lại, cô như bay chạy xuống xe, chạy đến bên Thẩm Chi Niên, cúi người vẫy tay với Thẩm Chi Niên qua cửa xe, "Cảm ơn anh đã đưa đến đây! Em lên đây, anh đi đi!"

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện, đem xe quay đầu, liền biến mất.

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên đi xa, có chút thất thần, bỗng có người chụp bả vai cô, mới phục hồi tinh thần lại.

Cô quay đầu lại, thấy Hà Đình mang một chiếc kính râm to đứng đằng sau.

Hà Đình và Trương Sơ Tâm cùng một công ty điện ảnh, so với cô thì vào sớm hơn hai năm, là đại tỷ trong công ty, hiện giờ ở giới giải trí cũng coi là đứng ở tuyến hai.

Một nữ minh tinh tuyến hai lại là người tốt nhất trong công ty, có thể thấy được công ty của cô làm việc chẳng ra gì.

Hà Đình hất cằm nhìn cô, "Sơ Tâm, từ khi nào cô lại trở nên giàu có thế rồi? Vừa nhìn chiếc xe kia, nếu tôi không lầm cũng phải bốn, năm trăm vạn?"

"Tôi không biết."

"Ha, thật là, một diễn viên tuyến 18 không biết cũng phải." Hà Đình tháo kính râm xuống, từ trên xuống dưới đánh giá Trương Sơ Tâm, "Bất quá, vị kim

chủ này của cô cũng không để ý chút nào? Xe đắt như vậy, như thế nào lại để cho cô trang phục không chút nào tử tế như vậy?" Cô giờ tay kéo cổ áo Trương Sơ Tâm, "Sơ Tâm à, không phải chứ, bộ quần áo này cô mua ở taobao hả? Cô nói xem, bộ dáng nghèo khổ này, làm sao có thể tốt lên được!"

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, "Cô cho rằng tôi giống một số người hay sao, dựa vào thân thế để đòi lấy vai diễn? Tôi kiếm được ít tiền, nhưng ít nhất lại sạch sẽ, so với một số người thì...."

Hà Đình sắc mặt biến đổi, trừng mắt nhìn cô, "Trương Sơ Tâm! Cô nói ai?"

"Tôi không nói cô, đừng có mà nhận vơ thế nha."

Hà Đình tức giận đến mức đau cả ngực, cô ta giờ tay chỉ thẳng vào Trương Sơ Tâm, "Trương Sơ Tâm! Một diễn viên tuyến 18 còn dám hoành hành trước mặt tôi? Tôi nói cho cô hay, cô đã bị Tiểu tổng ra lệnh phong sát ở toàn giới giải trí! tôi thấy cô sau này cơm cũng không có mà ăn ha!"

Trương Sơ Tâm gất gao chau mày, "Cô nói cái gì?"

Hà Đình lạnh lùng cười, "Thật là, đắc tội ai không biết, lại đắc tội Tiểu tổng, đáng đời cô! Xem về sau cô còn dám mạnh miệng thế không!"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Trương Sơ Tâm lo lắng

Trương Sơ Tâm lo lắng chạy lên lầu, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tống Hi, liền thấy cô từ văn phòng của giám đốc đi ra, hốc mắt hồng hồng, thoát nhìn như là vừa khóc.

Trương Sơ Tâm nghĩ đến lời nói của Hà Đình, trái tim run rẩy, vội vàng chạy lên, lôi kéo Tống Hi, khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy? Chị vừa rồi ở dưới gặp được Hà Đình, nghe cô ta nói, chị bị phong sát phải không?"

Tống Hi vừa mới lau nước mắt, nghe cô nói, nước mắt lại chảy ra.

Trương Sơ Tâm thấy thế, liền biết sự tình là thật.

Cô bị phong sát, vậy lấy đâu ra tiền chữa bệnh cho ba? Còn có tiền của Thẩm Chi Niên, khi nào mới có thể trả hết?

Trong lúc nhất thời cô cũng có chút hoảng sợ, thân mình nghiêng nghiêng, dựa vào vách tường mới có thể đứng vững.

"Không việc gì, Sơ Tâm, tổng hội có biện pháp, Tiểu Từ kia tuy cũng là nhân vật lớn, nhưng muốn nói ở giới giải trí một tay che trời, hẳn không có năng lực như vậy." Tống Hi đỡ Trương Sơ Tâm đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Sơ Tâm, Chị không phải quen biết Thẩm Chi Niên sao? Lần trước chị đứng thuốc, là anh ta tới cứu chị, các người vào lúc ban đêm có phát sinh cái gì không? Còn có, chị còn không nói cho em biết, hai người là quan hệ gì nha!"

Trương Sơ Tâm cau mày, "Mẫu chốt đâu phải cái này, em vẫn còn tâm tư lo chuyện vợ vãn?"

"" Em mới không nói vợ vãn nha! Em chỉ muốn hỏi một chút, đến tột cùng chị cùng Thẩm Chi Niên là quan hệ gì? Thẩm Chi Niên vừa mới thành lập công ty điện ảnh, muốn gia nhập giới giải trí, lần trước chị đi thử vai chính là bộ phim anh ta đầu tư, chị cùng anh ta có quan hệ tốt, không bằng đi tìm anh ta lấy một vai diễn? Hẳn là không khó? Có Thẩm Chi Niên chống lưng, Tiểu Từ kia cũng không dám bắt nạt chị nữa."

Trương Sơ Tâm nghe xong, càng nhũ mày chặt. Kêu cô đi cầu xin Thẩm Chi Niên? Không phải nợ anh càng nhiều hay sao?

"Sơ Tâm, chị không phải đang thiếu nợ, lại còn cha chị nằm viện, mỗi ngày đều phải tiêu tiền, nếu chị bị phong sát tức không có việc, phải làm sao bây giờ? Nếu chị quen biết Thẩm Chi Niên, mau lợi dụng để lấy tài nguyên."

Trương Sơ Tâm từ công ty trở về nhà. Dọc đường đi, không ngừng thở ngắn than dài. Phải chăng đời trước cô thiếu nợ Thẩm Chi Niên? Đời này mới dây dưa với anh không dứt. Mấy cái giờ trước mới cùng anh cãi nhau, hiện tại lại phải đi về cầu xin anh....

Trương Sơ Tâm bực bội mà cào cào đầu. Phiền quá! Phiền chết mất!

Trở lại biệt thự, một chiếc xe ở bên ngoài, không phải xe của Thẩm Chi Niên.

Cô vừa mới từ taxi xuống, từ trong xe một người đàn ông trung niên bước ra, trong tay còn xách theo một túi đồ.

"Thiếu phu nhân, đây là thuốc mà phu nhân chuẩn bị cho thiếu gia."

Trương Sơ Tâm lúc này mới nhớ tới Lâm Văn dặn dò cô theo dõi Thẩm Chi Niên uống thuốc, vội vàng đuổi tay nhận, "Cảm ơn ạ, vất vả cho chú."

Lão Lý cười cười, "Không vất vả, Thiếu phu nhân, không có việc gì, tôi liền đi về trước."

Trương Sơ Tâm hơi hơi cúi người, "Được, chú đi thông thả, chú ý an toàn."

Lão Lý lái xe rời đi, Trương Sơ Tâm mới xách theo một túi thuốc to vào trong.

Vào nhà, đổi giày, cô liền mang túi thuốc cất vào tủ lạnh.

"Ai --" nghĩ đến việc mở miệng cầu xin Thẩm Chi Niên, tâm tình liền vô cùng bức bối.

Cầu xin anh như thế nào đây? Hôm nay giống như chọc giận anh, lúc đưa cô đến công ty, sắc mặt anh đen thui, một lời cũng không nói liền quay xe bỏ đi. Cho nên, cầu xin anh thật sự sẽ được sao?

"A a a!" Trương Sơ Tâm nắm tóc, lưng dựa ở tủ lạnh ngửa mặt lên trời thở dài.

Phát giác một lúc, cô liền lấy di động gọi cho bạn thân Hà Mỹ Mỹ.

Trong chốc lát, điện thoại liền được kết nối.

Trương Sơ Tâm hít vào một hơi sâu, "Mỹ Mỹ, giảng hồ cứu cấp, thỉnh giáo cậu một vấn đề."

"Ha ha ha!!" Hà Mỹ Mỹ khoa trương cười ở đầu dây bên kia, "Từ từ chờ mình lấy chén nước."

Điện thoại đầu kia, vang lên tiếng nước rót vào ly thủy tinh.

"Được rồi, nói đi, mình nghe đây."

Trương Sơ Tâm thay đổi tư thế, nghiêng người dựa vào cửa tủ lạnh, hỏi: "Mỹ Mỹ, ngày thường nếu cậu chọc chồng mình tức giận, lấy lòng hấn như thế nào?"

"Còn không quá đơn giản sao, vợ chồng mà, cứ ôm nhau lên giường thì không có việc gì không giải quyết được."

Trương Sơ Tâm sắc mặt ngưng, "Mình chân thành nhờ giúp đỡ, làm ơn đừng nói đùa được không?"

"Mình không nói giỡn nha, ngày thường nếu mình chọc ông xã tức giận, buổi tối liền chủ động, đem hấn hầu hạ, đảm bảo hôm sau không còn thấy tức giận, còn chủ động mua quần áo cho mình."

Trương Sơ Tâm cau mày. Bất quá chiều này, đặt trong hoàn cảnh của cô với Thẩm Chi Niên có chút không thích hợp.

"Sơ Tâm, cậu muốn lấy lòng nam nhân nào nha? Ai, nhưng mình phải nhắc nhở cậu, ở trong giới giải trí hỗn loạn như vậy, cậu đừng vì mấy cái vai diễn vớ vẩn mà làm chuyện trái với đạo đức lương tâm nha!"

Trương Sơ Tâm tròn mắt, "Cậu nghĩ cái gì thế, không phải như thế."

"Vậy cậu muốn lấy lòng ai? Từ từ -- không phải là Thẩm Chi Niên chứ?"

"Mỹ Mỹ, mình còn có việc, tạm biệt nha." Trương Sơ Tâm nói xong, liền đem điện thoại di động cất đứt.

Buổi tối 8 giờ, Trương Sơ Tâm buộc tạp dề từ trong phòng bếp đi ra.

Cô đã chuẩn bị một bàn đồ ăn, liền chờ Thẩm Chi Niên rồi hâm lại. Đứng ở cửa sổ nhìn ra sân, không thấy xe anh.

Cô nhin không được liền gọi điện thoại cho Thẩm Chi Niên.

Điện thoại được kết nối, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng..... Trương Sơ Tâm hồi hộp chờ Thẩm Chi Niên nghe điện thoại, nhưng điện thoại liền một tiếng bị cắt đứt.

Trương Sơ Tâm cảm di động, nháy mắt hóa đá.

Mười phút sau, Trương Sơ Tâm nôn nóng ở phòng khách đi tới đi lui. Trong miệng lẩm nhẩm, "Thẩm Chi Niên tự nhiên không nghe điện thoại! không nghe điện thoại không nghe điện thoại! Phải làm sao bây giờ! "

Trong đầu đột nhiên nhảy ra câu nói kia của Hà Mỹ Mỹ, "Cứ ôm nhau ngủ là không có việc gì không thể giải quyết."

Cô đột nhiên giật mình, bỗng dưng tròn tròn đôi mắt. Chẳng lẽ thật sự muốn.....

Không được a! Trương Sơ Tâm! Cô đột nhiên vò đầu, "Như thế cùng quy tắc ngầm có gì khác nhau?!!!"

Đang nghỉ ngơi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ô tô.

Trương Sơ Tâm sững sốt, đang chuẩn bị đi mở cửa, cửa liền được mở ra từ bên ngoài.

Thẩm Chi Niên mở cửa, thấy Trương Sơ Tâm buột tạp dề đứng ở cửa, hơi ngần ra một chút, "Em....."

"Anh đã trở lại!" Trương Sơ Tâm đầy mặt tươi cười, xoay người nhanh chóng từ tủ giày lấy ra đôi dép của Thẩm Chi Niên, thân thiết đặt dưới chân Thẩm Chi Niên, theo sau lại đứng lên, giúp Thẩm Chi Niên cởi áo khoác, "Mệt không? Trước mắt nghỉ ngơi một chút, sau đó nhanh chóng sẽ có cơm." Nghĩ nghĩ, lại chớp chớp mắt nhìn hân, "Muốn tắm rửa trước không?"

Thẩm Chi Niên mày nhăn, khăn trang, giống như đang nhìn quái vật, "Trương Sơ Tâm, em uống nhầm thuốc?"

Trương Sơ Tâm chớp chớp mắt, "Không có a, em không phải đã đáp ứng mẹ anh sẽ chăm sóc tốt cho anh hay sao?"

Khi nói chuyện, cô đem áo khoác Thẩm Chi Niên cởi xuống, ôm quần áo, chạy lên lầu.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng Trương Sơ Tâm, hơi hạ tầm mắt.

Anh đôi dép lê, đem giày da nhặt lên bỏ vào tủ. Đi đến bàn trà, bưng ly uống nước, uống một ngụm, liền ngần ra, nước ấm, Trương Sơ Tâm chuẩn bị riêng cho anh?

Đôi mắt thu lại một chút.

Trương Sơ Tâm nhanh từ trên lầu xuống dưới, cười tùm tùm nói: "Nước tắm đã chuẩn bị tốt, anh mau đi lên tắm cho thoải mái, nhanh có thể ăn cơm!"

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm một lúc lâu, chợt cười khẽ một tiếng. Anh hướng trên lầu đi đến bên người Trương Sơ Tâm rồi ngừng lại, dán vào gò má cô, "Trương Sơ Tâm, lấy lòng như vậy không bằng thêm thành khăn chút nữa?"

Thẩm Chi Niên ở rất gần Trương Sơ Tâm, hô hấp nóng phun nhẹ bên má cô, bả vai cô hơi hơi run một chút, khăn trang hỏi: "... Như thế nào là thành khăn?"

Thẩm Chi Niên nhường mày, vẻ mặt thích thú, "Chẳng hạn như giúp tôi tắm rửa?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ai mà chẳng biết kim chủ phía sau Thôi Tiểu Như là Thẩm tổng

Thẩm Chi Niên vừa nói xong, Trương Sơ Tâm sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên cầu thang.

Thẩm Chi Niên đỡ lấy cô, khoe miệng hơi cong, "Mới chỉ là giúp tôi tắm rửa đã làm em kích động đến thế?"

Kích động em gái anh!

Trương Sơ Tâm dùng ánh mắt xem thường nhìn anh, nhưng mà trên mặt vẫn mang theo cười, nhẹ nhàng mà đẩy anh một chút, "Em còn chưa nấu xong, tự anh tắm đi, tắm xong có thể ăn cơm."

Cô nói xong, xoay người chạy xuống lầu. Tốc độ cực nhanh, chỉ sợ chậm một chút sẽ bị Thẩm Chi Niên tóm về giúp tắm rửa.

Thẩm Chi Niên nhìn cô chạy trời chết, khoe miệng hơi cong một chút, ngay sau đó liền xoay người lên lầu.

Trương Sơ Tâm mới vừa đem bưng đồ ăn lên bàn, Thẩm Chi Niên liền đi xuống. Anh mặc một chiếc áo thun rộng cùng quần thể thao màu đen. Khác với khi Thẩm Chi Niên mặc tây trang, trông anh mặc như vậy phẳng phất hình bóng người con trai trẻ tuổi năm đó.

Trương Sơ Tâm nhìn anh đến thất thần.

Thẩm Chi Niên đi đến bàn ăn, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Trên bàn đều là đồ ăn anh thích, chay mặn đều có, trông vô cùng hấp dẫn.

Thẩm Chi Niên lưng dựa trên ghế, ánh mắt thật sâu mà nhìn Trương Sơ Tâm, "Nói đi, có chuyện gì cần tôi giúp?"

Lúc này là thay dép lê cho anh, rồi tiếp giúp anh chuẩn bị nước tắm, hiện tại còn làm một bàn đồ ăn lớn như vậy, nói cô đơn giản chỉ là chăm sóc anh, đánh chết hần cũng không tin.

Trương Sơ Tâm ho khan một tiếng. Nếu anh đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi, cô cũng không cần thiết tiếp tục giả vờ nữa, Trương Sơ Tâm ngẩng đầu, nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, bộ phim điện ảnh do anh đầu tư, tôi đã tham gia thử vai....."

"Làm sao? Tiếp tục nói." Thẩm Chi Niên nhìn cô, ngón tay thon dài ở trên bàn com nhẹ nhàng gõ.

Trương Sơ Tâm nghe tiếng ngón tay của Thẩm Chi Niên ở trên bàn gỗ nhẹ, trong lòng không khỏi khản trương lên. Ngón tay cô đặt ở bàn liền túm lấy váy.

"Ừm..... Ngày đó buổi tối, chắc anh còn nhớ? Em bị trúng thuốc....." Trương Sơ Tâm áp a áp ứng, nói lại ngừng một chút, sắp xếp từ ngữ rồi tiếp tục nói: "Người hạ dược là Tiểu Từ, anh chắc là biết, là một nhà đầu tư phim. Anh ta đối với em..... ừm..... Lòng mang ý xấu. Lần trước Ngự lão đại là chuẩn bị đem em bán cho anh ta, chính anh đã cứu em lần đó. Lần trước ở khách sạn Minh Nguyệt anh ta cho em uống thuốc, đương nhiên là em chạy trốn. Chẳng qua, chuyện này anh ta ghi hận trong lòng, hiện tại muốn phong sát em ở giới giải trí." Nói tới đây, cô đã nói hết tình cảnh của mình. Trương Sơ Tâm dừng lại, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Chi Niên.

"Cho nên?"

"Khụ.....Cho nên khả năng trong khoảng thời gian tới em sẽ không có việc làm, hai chúng ta lại quen biết, anh có thể cho em một vai diễn được không?" Trương Sơ Tâm đặc biệt khản trương nhìn Thẩm Chi Niên. Tống Hi đã minh xác, công ty sẽ không cho cô cơ hội, Tiểu Từ lại phong sát cô, không một đoàn làm phim nào dám cho cô tham gia. Hiện tại cũng chỉ có Thẩm Chi Niên có thể trợ giúp cô.

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, "Không có việc thì thôi, em là vợ của Thẩm Chi Niên, tôi nuôi em là được."

Trương Sơ Tâm không ngờ được Thẩm Chi Niên sẽ nói như vậy, cô sốt ruột, liền nói: "Không được a, em còn phải trả tiền nợ cho anh!"

Thẩm Chi Niên nghe thấy lời này, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, "Kiếm tiền của tôi tới trả lại cho tôi? Trương Sơ Tâm, em thật biết tính toán đấy!"

Anh bỗng nhiên phát hỏa, Trương Sơ Tâm sợ tới mức ngón tay cũng run lên. Cô ngo ngẩng nhìn anh, bị ghen đến nói không ra lời.

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô một cái. Qua một lát, anh mới hạ hỏa, "Giúp em cũng không phải không thể, em mang cái gì đến đòi đi?"

Anh nhìn cô, tầm mắt không tự giác mà dừng ở trên ngực Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm đột nhiên tròn tròn đôi mắt, phản xạ có điều kiện ôm lấy ngực, "Không được! Không sử dụng quy tắc ngầm!"

Thẩm Chi Niên đem tầm mắt rời đi, nhìn chăm chăm cô, "Tôi muốn làm cái gì, còn cần tiềm quy tắc sao?"

Trương Sơ Tâm tròn mắt trừng trừng nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, nâng cằm, "Em lại đây."

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhú mị, về mặt cảnh giác, "Làm gì?"

"Em lại đây." Thẩm Chi Niên hướng cô vẫy tay, lại hô một tiếng.

Trương Sơ Tâm nghi ngờ mà nhìn anh một cái, nghĩ một lúc, chung quy vẫn là đi tới gần anh.

"Ngồi gần hơn."

Trương Sơ Tâm lại nhích người gần hơn chút.

"Lại gần nữa."

Trương Sơ Tâm không tình nguyện nhưng vẫn ngồi gần anh hơn.

Thẩm Chi Niên giờ tay kéo cô lại, ấn cô ngồi trên đùi anh.

Trương Sơ Tâm khản trương đến cả người đều căng thẳng, thanh âm phát run, "Không..... Không thể sử dụng quy tắc ngầm....."

Thẩm Chi Niên cười khê một tiếng, "Không quy tắc ngầm, chỉ thân mật một chút." Lời còn chưa dứt, anh liền cúi đầu, hôn lên môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm bỗng chốc mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng. Cô đang ngồi trên đùi Thẩm Chi Niên, không dám cử động, càng không dám giãy giụa.

Môi Thẩm Chi Niên hơi lạnh đặt trên môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy răng cô, tiến quân thần tốc.

Trương Sơ Tâm bị anh hôn đến đởm rỗng. Trừ bỏ ngày đó buổi tối bị hạ được, mơ mơ màng màng cùng Thẩm Chi Niên xảy ra quan hệ, cô chưa từng hôn qua ai. Khi đóng phim, cũng không có cảnh hôn. Lần hôn mà tỉnh táo như vậy, thật sự là lần đầu tiên.

Cô khăn trương đến nỗi tay chân cũng không biết đặt ở đâu. Thẩm Chi Niên hôn khi nhẹ khi mạnh, Trương Sơ Tâm phương diện này không có kinh nghiệm, nhanh chóng cảm thấy cả người mình mềm nhũn, không tự chủ mà dựa vào người anh.

Thẩm Chi Niên ôm eo cô, càng hôn càng nhập tâm.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Chi Niên rút cuộc mới buông cô ra. Nhìn Trương Sơ Tâm gương mặt ửng đỏ, anh cong khóe miệng, cuối cùng cười cười, anh giờ tay sờ đầu cô, "Nói đi, muốn cái nhân vật nào?"

Trương Sơ Tâm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức từ trên đùi Thẩm Chi Niên nhảy dựng lên. Theo bản năng mà giờ tay lau môi.

Thẩm Chi Niên nhìn động tác cô lau miệng, đôi mắt nheo lại.

Trương Sơ Tâm nhìn trộm anh. Trong lòng không khỏi nghĩ, người này kỹ thuật hôn tốt như vậy, không biết là tích góp được bao nhiêu kinh nghiệm!

Cô gắt gao cắn môi, ngồi lại bên ghế.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, đang chờ cô trả lời.

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, bắt đầu nói: "Em lần trước chuẩn bị thử nhân vật nữ số 3, bất quá nhân vật kia anh đã điều động nội bộ tặng cho tiểu tình nhân của anh rồi."

Thẩm Chi Niên gắt gao mà chau mày, "Cái gì mà tiểu tình nhân?"

"Tiểu tình nhân của anh nha, Thôi Tiểu Như!"

"Khụ --" Thẩm Chi Niên nghe thấy cái tên này thiếu chút nữa phát sắc, "Trương Sơ Tâm, ai nói với em Thôi Tiểu Như là tình nhân của tôi?"

Trương Sơ Tâm nói: "Còn cần đến người khác nói với em sao, trong giới giải trí ai mà chả biết vị kim chủ đằng sau Thôi Tiểu Như chính là Thẩm tổng nha."

"Nói hươu nói vượn." Thẩm Chi Niên cau mày, nhìn Trương Sơ Tâm nói: "Nếu quả thật là kim chủ của ai, thì cũng là của em - Trương Sơ Tâm."

Trương Sơ Tâm nghe vậy, trong lòng nhảy dựng lên, bàn tay đặt ở bàn hơi nắm chặt.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây, không ai dám phong sát em."

Trương Sơ Tâm ngờ ngẩn nhìn anh, qua một hồi lâu, nhin không được nói: "Thẩm Chi Niên, anh hiện tại với cả trước kia thật sự không giống nhau?"

Thẩm Chi Niên mới vừa cầm lấy chiếc đĩa, nghe thấy lời này, hơi hạ tầm mắt, trong giọng nói mang theo chút châm chọc, "Tôi phấn đấu nhiều năm như vậy, nếu còn giống như trước đây, tôi chẳng phải chính là phế vật hay sao?"

Anh phấn đấu nhiều năm như vậy, nếu còn giống như trước đây, làm sao có dũng khí xuất hiện trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đêm nay, em có thể ngủ ở đây được không?

Trương Sơ Tâm nhìn một bàn đồ ăn được Thẩm Chi Niên ăn sạch, nhin không được hỏi một câu, "Thật sự ăn rất ngon sao?"

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, "Em cảm thấy thế nào?"

"....."

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, từ trên ghế đứng lên.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh.

"Trương Sơ Tâm....." Thẩm Chi Niên đi đến cửa nhà ăn, đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nói: "Trương Sơ Tâm, từ nay em mang cơm trưa cho tôi đi."

"A?"

Thẩm Chi Niên cười nói: "Không phải muốn lấy lòng tôi hay sao? Cho em một cơ hội."

Trương Sơ Tâm nhìn anh đi khỏi phòng ăn, nhìn anh đi lên lầu. Cô cúi đầu nhìn cái đĩa không còn chút đồ ăn nào..... Thật sự ngon như vậy sao? Vì sao mà cô ăn lại cảm thấy mặn muốn chết! Thẩm Chi Niên không chỉ có dạ dày không tốt, mà vị giác cũng không tốt?! So với người bình thường khẩu vị thật khác biệt nha. Nghĩ đến đây, trong lòng cô liền âm thầm quyết định, về sau đưa cơm cho Thẩm Chi Niên nhất định sẽ làm theo khẩu vị như hôm nay!

Chỉ là thật sự..... Rất mặn!

Trương Sơ Tâm bung cốc trong tay uống một ngụm nước lớn.

Trên lầu, Thẩm Chi Niên vào phòng, lập tức đi vào nhà vệ sinh, đánh răng 3 lần, súc miệng không biết bao nhiêu lần, xong lại uống thêm vài cốc nước, cuối cùng miệng mới có cảm giác trở lại.

Thật là..... Mặn chết mất.

Trương Sơ Tâm đem bát đĩa bỏ vào bồn rửa, sau đó cô lấy một gói thuốc mà Lâm Văn chuẩn bị cho Thẩm Chi Niên cho vào nước nóng rồi xé miệng túi, đổ ra ly.

Cô bung ly thuốc lên lầu, lúc này Thẩm Chi Niên không có ở trong phòng.

Đây là chuyện thường tình, Thẩm Chi Niên không ở trong phòng, vậy chắc chắn là ở thư phòng.

Cô đành bê thuốc qua thư phòng, lúc mở cửa, Thẩm Chi Niên cực nhanh đem giấu một quyển sổ đi, chắc không muốn ai biết.

Trương Sơ Tâm bê thuốc đi đến, tò mò nhìn thoáng qua, "Quyển vở kia có gì bí mật sao? Xem anh bị dọa sợ kìa."

Thẩm Chi Niên đem cất quyển sổ màu nâu vào ngăn tủ, khóa lại. Ngẩng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt híp lại một chút, "Trương Sơ Tâm, em không biết gõ cửa sao?"

Trương Sơ Tâm lè lưỡi, "Quên mất."

Xong cô bê ly thuốc tới trước mặt Thẩm Chi Niên, "Anh mau uống thuốc đi"

Thẩm Chi Niên nhìn ly thuốc đắng ngắt, liền gắt gao nhíu mày, bắt giác cả người lùi lại đôi chút, "Mang đi."

"Anh uống hết liền mang đi."

"Trương Sơ Tâm, em thật giống mẹ của tôi, tôi không uống thuốc này. Em mau mang đi!" Anh chỉ sợ nhất hai việc, một là những đêm Trương Sơ Tâm biến mất khỏi cuộc đời anh, hai là uống thuốc Đông y.

"Thẩm Chi Niên, sao anh lại giống trẻ con như vậy? Đã là người lớn, còn sợ uống thuốc? Không uống thuốc, cơ thể anh sẽ khỏe mạnh sao?" Cô bung thuốc đặt trước miệng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên bịt mũi trừng mắt nhìn cô.

"Nhìn em cũng vô dụng! Hôm nay ở trên xe, lời nói của mẹ anh, không phải anh đều nghe thấy sao? Mau uống đi, em đã đồng ý với mẹ anh chăm sóc anh cho tốt."

"Uống rồi có gì tốt sao?" Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, mở miệng hỏi.

"Có lợi cho cơ thể anh!" Trương Sơ Tâm trừng mắt nói.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, đặc biệt nghiêm túc hỏi: "Uống rồi có thể được khen thưởng một nụ hôn không?"

"....." Trương Sơ Tâm ngây ngốc đứng đó. Chàng trai lạnh lùng đâu rồi! Làm sao lại trở thành một người vô sỉ mặt dày hết mức như vậy!

Thẩm Chi Niên bê thuốc trên tay cô để qua bên cạnh, ánh mắt rơi trên người cô không có dời đi, lại lần nữa hỏi: "Thế nào?"

Trương Sơ Tâm nói thầm, "Uống rồi cũng đâu phải tốt cho em đâu!" Hoá ra cô còn phải dỗ anh uống?

Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm vài phần, đem ly thuốc đẩy xa, "Mang đi."

Anh nói xong, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Muốn mang đi cô lập tức mang đi! Chưa thấy ai trẻ con như vậy! Trương Sơ Tâm bực mình, bung cái ly đi ra ngoài, "Dù sao điều nên làm thì đã làm rồi,

chính anh không chịu phối hợp, về sau cũng đừng nói với mẹ anh em không chăm sóc tốt cho anh."

"Vai diễn em muốn đã dành cho Thôi Tiểu Như." Trương Sơ Tâm mới vừa đi tới cửa, Thẩm Chi Niên bỗng lên tiếng.

Trương Sơ Tâm bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại, vẻ mặt khó tin, "Thẩm Chi Niên, anh đã đồng ý cho em..."

"Vẫn có thể đổi ý." Thẩm Chi Niên ngược mắt nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười, "Nhưng. Vẫn còn cơ hội để em thể hiện....." Anh nâng cằm, chỉ chỉ cái ly trong tay cô.

"....."

Trương Sơ Tâm rốt cuộc đã hiểu được người ở phía dưới, không thể không cúi đầu. Nhưng, cũng chỉ hôn một chút, so quy tắc ngầm trong giới giải trí, cô đã được tính là may mắn. Đương nhiên, càng quan trọng hơn, người này là Thẩm Chi Niên, người cô đã từng yêu rất nhiều năm, cho nên, cũng không có chút kháng cự nào.

Cô cúi người, nhanh chóng hôn lên mặt Thẩm Chi Niên một cái.

Thẩm Chi Niên trầm mặt, "Đây là thành ý của em?"

"Thẩm Chi Niên anh đừng quá đáng!" Trương Sơ Tâm có chút tức giận, gất gao cau mày.

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng gỡ hai cái lên ly thuốc.

Trương Sơ Tâm cúi người hôn lên môi anh một chút, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, "Vừa lòng chưa?! Uống thuốc đi!"

Thẩm Chi Niên nhìn bộ dạng cô nhăn nhó bực bội, tâm tình cực kì thoải mái mà cười lớn.

Rốt cuộc chờ đến lúc Thẩm Chi Niên uống thuốc xong, Trương Sơ Tâm bùng cái ly đi ra ngoài, trong miệng liên tục lẩm bẩm, "Thẩm ba tuổi! Thẩm biến thái! Thẩm hạ lưu! Thẩm ấu trĩ!"

Trương Sơ Tâm đi rồi, Thẩm Chi Niên lại lấy quyển sổ từ trong ngăn tủ ra xem.

Mở ra, trang giấy có chút ố vàng, đây là lúc anh học cấp ba mua, bên trong viết rất nhiều, đều là về Trương Sơ Tâm. Trang đầu tiên, còn dán một tấm ảnh của Trương Sơ Tâm, cô nằm trên bàn ngủ, ánh mặt trời xuyên qua chiếu lên đỉnh đầu cô, đem tóc cô biến thành một màu nâu nhạt.

Đó là năm thứ hai, anh ở trong phòng tự học, cô ôm sách đến phòng tự học muốn cùng anh học bài. Nhưng chỉ được một lúc, cô liền nằm trên bàn ngủ mất.

Anh ngơ ngẩn nhìn cô, nhện không được cúi xuống hôn lên trán cô một cái.

Khi đó, ánh nắng lấp lánh, anh cho rằng cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, quay đầu liền có thể thấy cô. Đáng tiếc sau đó, anh vẫn làm cô tức giận bỏ đi.

Cuộc đời đã không có Trương Sơ Tâm, sống một ngày cũng như một năm, buồn chán như nhau.

Buổi tối hôm nay, trời tự nhiên nổi sấm chớp.

Trương Sơ Tâm bị đánh thức liền hoảng sợ, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Cô từ bé đã sợ sấm chớp, bởi khi còn nhỏ có một lần suýt bị sét đánh chết.

Cô ôm chăn run bần bật trên giường, nhưng bên ngoài tiếng sấm ngày càng to, không có ý định dừng lại.

Cô ôm chăn xuống giường, chạy ra khỏi phòng.

Thư phòng đèn còn sáng, cô kiên chạy tới gõ cửa.

"Vào đi." Thẩm Chi Niên nói.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào, Thẩm Chi Niên ngẩng đầu lên nhìn cô bọc chăn đứng ở cửa, hơi nhú mày một chút, "Em làm gì vậy?"

Trương Sơ Tâm chỉ vào ghế sofa lớn trong thư phòng, "Em đêm nay..... Có thể ngủ ở đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thẩm Chi Niên, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy?

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm bọc chăn đứng ở giữa phòng, khẽ nhú mày, "Em làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm có chút xấu hổ mà chỉ ra bên ngoài, "Em..... Sợ sấm sét. Anh có thể ở đây thêm một lát không?"

Lúc trước khi cô ở nhà thuê một mình, khi có sấm chớp Tổng Hi sẽ tới ngủ cùng cô. Hiện tại ở nơi này không thể gọi Tổng Hi tới, chỉ có thể ở cùng Thẩm Chi Niên.

Trương Sơ Tâm nói xong, cũng không đợi Thẩm Chi Niên đồng ý, bọc chăn đi đến sô pha, "Em chỉ ở đây một lúc thôi, hết sấm sét sẽ trở về, sẽ không quấy rầy anh làm việc."

Trương Sơ Tâm cẩn thận nói, ngồi xuống sô pha.

Thẩm Chi Niên ánh mắt vững nhìn cô, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, đi tới gần Trương Sơ Tâm.

"Ài, anh làm gì vậy!" Trương Sơ Tâm vừa mới chuẩn bị nằm xuống, Thẩm Chi Niên cúi người ôm cô lên. Thân mình bỗng nhiên bị nhấc lên, cô sợ tới mức theo bản năng mà ôm lấy cổ Thẩm Chi Niên, "Anh định làm gì? em chỉ ở chỗ này một lát thôi mà."

Cô tưởng Thẩm Chi Niên không cho cô ở lại thư phòng.

Thẩm Chi Niên giọng nói vững vàng nói: "Về phòng đi ngủ."

Trương Sơ Tâm rụt cổ, định mở miệng nói sợ, nhưng rốt cuộc vẫn chưa kịp nói.

Thẩm Chi Niên ôm cô trở về phòng, lúc sau liền xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, không nói một lời.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh rời đi, ngẩn ra vài giây. Đột nhiên, một đợt sấm sét truyền tới khiến trái tim cô bỗng run rẩy, Trương Sơ Tâm vội vàng chui vào trong chăn, cả người cuộn lại, ở trong chăn không hờ chỗ nào.

Bên ngoài tiếng sấm tia chớp ầm ầm, trời giống như sập xuống, rất dọa người.

Trương Sơ Tâm sợ hãi, gắt gao bịt tai mình lại, trong lòng oán trách Thẩm Chi Niên. Còn không phải cô chỉ ở lại thư phòng cùng anh một lúc thôi sao? Cô thật sự rất sợ hãi.

Di động đúng lúc này, vang lên.

Trương Sơ Tâm sờ sờ, tìm được di động, là Hàn Thời Mặc nhắn tin, "Có sấm sét, Tổng Hi có ở cùng em không?"

Trương Sơ Tâm ở trong chăn nhắn tin lại, "Không có."

Hàn Thời Mặc: "Anh đến cùng em nhé!"

Trương Sơ Tâm: "Không cần, em ở nhà bạn."

Không thấy có tin nhắn trả lời lại. Thật lâu qua đi, màn hình di động mới lại sáng lên, "Bạn nào? Thẩm Chi Niên sao?"

Trương Sơ Tâm nhìn tin nhắn, đôi mắt lập tức mờ to.

Còn chưa kịp nghĩ tại sao Hàn Thời Mặc lại biết, chăn đột nhiên bị xốc lên.

"Trương Sơ Tâm, em định ở trong này chết giấc luôn sao?" Thẩm Chi Niên đen mặt đứng ở đầu giường, cánh tay anh còn treo áo ngủ.

Hóa ra anh vừa rời đi lấy quần áo ngủ?

"Ngồi trong chăn chơi di động? Trương Sơ Tâm, đôi mắt này em không cần?" Thẩm Chi Niên gắt gao mà nhú mày, tay cầm lấy di động của cô, ném ra đầu giường.

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, ngữ khí bỗng trở nên mềm mại, "Thật sự rất sợ hãi sao? Tội tắm rửa một lúc rồi sẽ quay lại, biết không?"

Trương Sơ Tâm trong đầu trống rỗng, ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Chi Niên sờ đầu cô, cúi người chỉnh lại chăn cho cô. Sau đó, đứng dậy, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Trong chốc lát, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Không phải âm thanh rất lớn, lại thêm ở ngoài sấm sét ầm ầm, nhưng Trương Sơ Tâm lại đặc biệt nghe rất rõ.

Di động bỗng nhiên vang lên, kéo cô lại thực tại.

Trên màn hình điện thoại, tên Hàn Thời Mặc nhấp nháy.

Trương Sơ Tâm ngây ngốc trong chốc lát, mới chậm rãi nghe điện thoại.

"Em đang ở đâu?" Hàn Thời Mặc hỏi, giọng nói nặng nề, nghe ngữ khí thì có lẽ tâm trạng anh đang không tốt.

Trương Sơ Tâm không tự giác mà nắm chặt ngón tay, nhỏ giọng mà nói: "Bạn..... Bạn trong nhà."

"Sơ Tâm, em định giấu anh tới khi nào?"

"Thời Mặc....." Trương Sơ Tâm trong lòng đột nhiên run một chút, "Em....."

Trương Sơ Tâm muốn giải thích một chút, lại không biết nên nói gì, sờ dĩ giải thích đều là che giấu.

Cô trầm mặc, không nói gì.

Giọng nói Hàn Thời Mặc lại truyền đến, lạnh vài phần, "Em thật sự cùng Thẩm Chi Niên kết hôn?"

Trương Sơ Tâm gắt gao mà cắn môi, nói không ra lời.

"Trương Sơ Tâm, em quả nhiên vẫn thích hắn. Nhiều năm như vậy, em vẫn không quên hắn, không nghĩ tới hắn đã từng làm tổn thương em, trong mắt em cũng chỉ có hắn! Trương Sơ Tâm....." Giọng nói phẫn nộ của Hàn Thời Mặc bỗng nhiên nghẹn lại, anh ngừng lại.

Trương Sơ Tâm nắm chặt di động, không biết nên nói cái gì, thậm chí cũng không dám thở mạnh.

Hồi lâu, Hàn Thời Mặc rốt cuộc lần thứ hai mở miệng, thanh âm thấp thấp, áp lực, "Trương Sơ Tâm, nhiều năm như vậy, anh ở bên cạnh em, em có phải hay không..... Trước nay đều không thấy thích anh?"

Trương Sơ Tâm nghe chưa xót, nghẹn ngào mà nói "thực xin lỗi. "

Điện thoại đột nhiên im bật. Nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

"Hàn Thời Mặc....."

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt đứt, bên tai không chút âm thanh.

Trương Sơ Tâm vẫn duy trì tư thế cầm điện thoại, đôi mắt chớp chớp, nước mắt rơi xuống.

Hàn Thời Mặc đối với cô tốt bao nhiêu, so với người khác, cô là người rõ nhất.

Chỉ là không có biện pháp thích anh ấy.....

Ngoài cửa sổ vẫn còn sấm sét.

Thẩm Chi Niên tắm rất nhanh liền đi ra.

Trương Sơ Tâm ngồi ở đầu giường, trong tay nắm di động.

Thẩm Chi Niên sừng sốt, "Tại sao lại không nằm xuống?"

Anh còn chưa dứt lời, một cái gối bay qua đầu anh.

Cái gối này đến bất chợt, anh chưa kịp né tránh, liền bị đập một phát vào mặt.

Cũng may, chỉ là một cái gối, đối lại nếu là một vật cứng, chắc chắn không thể cứu được nhan sắc.

Anh cầm lấy cái gối, cau mày nhìn về phía Trương Sơ Tâm, "Em lại làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm không nói gì, di động liền bay về phía anh.

Thẩm Chi Niên theo bản năng mà trốn, di động "bang" rơi trên mặt đất, nháy mắt liền vỡ vụn.

Thẩm Chi Niên mảy nhăn đến cực hạn, giọng nói có phần bất đắc dĩ, "Em rốt cuộc làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, "Anh còn hỏi em làm sao vậy? Anh có phải đã nghe điện thoại của em?"

Thẩm Chi Niên hơi hơi ngẩn ra trong chốc lát, đột nhiên phản ứng lại.

Anh nhìn cô, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Thẩm Chi Niên! Anh dựa vào cái gì mà nghe di động của em! Em nói cho anh, anh đây là xâm phạm người khác!"

Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi, "Em sợ Hàn Thời Mặc biết chúng ta có quan hệ?"

"Chúng ta đã nói không cho người khác biết!"

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, cuối cùng lại không nói cái gì, đi tới mép giường.

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn mà nhìn anh đi tới, ngơ ngẩn mà nhìn anh nằm lên giường.

Trương Sơ Tâm ngốc lại càng ngốc, "Thẩm Chi Niên, anh làm gì?"

"Ngủ." Anh nói, giờ tay kéo Trương Sơ Tâm lại, giữ cô nằm trong lòng ngực anh.

Anh thỉnh thoảng hành động, Trương Sơ Tâm cả kinh mở to mắt.

Thật lâu sau, cô mới phục hồi tinh thần lại, giãy giụa, "Không phải..... Thẩm Chi Niên, em hiện tại đang cùng anh cãi nhau, anh phải giải thích đi chứ!"

Trương Sơ Tâm giãy giụa trong lòng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên sức lực lớn, ôm cô không buông, thanh âm thấp thấp, "Không phải sợ sét đánh sao? Tinh thần tốt như vậy sao?"

"Thẩm Chi Niên anh đừng nói sang chuyện khác!"

"Mau ngủ."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên nhắm mắt lại liền ngủ. Cô dùng sức giãy giụa, lộn xộn trong lòng Thẩm Chi Niên.

"Trương Sơ Tâm, em cứ việc giãy, châm lửa em phụ trách dập!" Thẩm Chi Niên rốt cuộc nhin không được mở to mắt trừng trừng nhìn cô.

Trương Sơ Tâm hoảng sợ, nháy mắt không dám động, chỉ dám nhỏ giọng mà kháng nghị, "Anh buông ra, hết sấm sét rồi, anh cũng nên về phòng chứ!"

"Không trở về."

"Thẩm Chi Niên, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy."

"....."

Chốc lát sau.

Trương Sơ Tâm rốt cuộc cũng nằm im trong lòng Thẩm Chi Niên.

"Thẩm Chi Niên, anh ngủ rồi sao? Thẩm Chi Niên..... Thẩm Chi Niên....."

Trương Sơ Tâm nâng đầu nhìn anh, anh nhắm mắt lại, ngủ thật sự nghiêm túc.

"Thẩm Chi Niên, anh trước kia tại sao không thích em?" Cô nhỏ giọng nói một câu, thầm kín than một tiếng.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Chi Niên ôm cô chặt thêm, thanh âm nhẹ nhàng vang lên, "Trương Sơ Tâm, nếu tôi nói trước kia tôi cũng thích em, em sẽ cho tôi một cơ hội?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trương Sơ Tâm, em muốn mưu sát chồng?

Thẩm Chi Niên vừa nói ra lời này, toàn thân đều căng thẳng, khẩn trương chờ Trương Sơ Tâm trả lời.

Nào biết, đợi nửa ngày, Trương Sơ Tâm lại không có chút phản ứng.

Thẩm Chi Niên hơi cau mày, cúi đầu nhìn, hóa ra Trương Sơ Tâm nằm trong ngực anh đã ngủ rồi.

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô, thái dương giật giật, nghiến răng nghiến lợi mà nói một câu, "Trương Sơ Tâm! Em là heo sao!"

Nghe thấy người nói chuyện, Trương Sơ Tâm hơi hé miệng, lông mi run rẩy, nhưng mắt vẫn không mở.

Thẩm Chi Niên nhìn mãi cô, hầu kết hơi giật giật, không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô, cẩn thận lên môi cô một cái.

"Ừm——" Trương Sơ Tâm bị đau kêu một tiếng, trong lúc ngủ mơ màng giờ tay xoa môi.

Thẩm Chi Niên cho rằng cô tỉnh, híu mắt nhìn cô. Cuối cùng, cô lại chỉ xoay người, trong miệng lầm bầm nói gì đó, tiếp tục ngủ.

Thẩm Chi Niên một đêm không ngủ, thế mà nha đầu bên cạnh lại không tìm không phở ngủ.

Hôm sau, Trương Sơ Tâm tỉnh ngủ, nhớ tới hôm qua, lại phát hiện mình đang được Thẩm Chi niên ôm trong ngực. Cô giờ hai tay đẩy anh ra, nhưng làm thế nào cũng không được. Cô tăng thêm sức, cố gắng nhấc hai tay Thẩm Chi niên ra.

Nhưng cánh tay Thẩm Chi Niên như chiếc kim ôm chặt cô, cô phí rất nhiều sức lực, nhưng cũng không nhấc nổi tay anh. Anh ôm cô trong ngực, thân thể hai người dính sát vào nhau.

Trương Sơ Tâm không nhịn được mắng một câu, "Hạ lưu!"

Cô vừa dứt lời, Thẩm Chi Niên liền tỉnh, xoay người một cái đặt cô dưới thân.

Trương Sơ Tâm giật mình trừng mắt nhìn anh, "Anh muốn làm gì?"

"Không phải mắng tôi là hạ lưu sao? Tôi tạo chứng cứ cho em?"

Trương Sơ Tâm sắc mặt thay đổi, trong lòng có chút sợ hãi, "Anh tránh ra, mau tránh ra!"

Thẩm Chi Niên đè cô thật nặng, không thể thoát ra cũng không thể cử động.

Trương Sơ Tâm trong lòng hoảng hốt. Sợ hãi có, thẹn thùng có, nhiều nhất vẫn là phẫn nộ. Cô nhớ tới âm thanh trong văn phòng anh lần trước, không biết thế nào lại có sức lực lớn đến vậy, giờ cao đầu gối, huyếch vào nửa thân dưới của anh.....

Thẩm Chi Niên không kịp đề phòng, bị đau xoay người ngồi dậy, sắc mặt âm trầm, nghiến răng nghiến lợi, "Trương Sơ Tâm, em định mưu sát chồng?"

Trương Sơ Tâm tiện tay vớ gối ném qua chỗ anh, thờ phỉ phỉ từ trên giường xuống, chạy vọt vào phòng tắm.

Mười phút sau, Trương Sơ Tâm từ trong phòng tắm ra.

Thẩm Chi Niên đã không còn trong phòng.

Vốn tưởng rằng anh đã đi rồi, nhanh chóng đi làm. Nào ngờ, vừa đi xuống lầu, lại thấy anh anh ngồi ở sofa đọc báo.

Trương Sơ Tâm tò mò hỏi anh một câu, "Tại sao anh vẫn chưa đi?"

"Chờ em làm ăn sáng."

Trương Sơ Tâm "..... Trước kia không có em, ai làm cho anh?"

"Không ăn."

".....!!!"

Trương Sơ Tâm tuân lệnh đi vào phòng bếp.

Bữa sáng rất đơn giản, chưa tới mười phút đã làm xong, cô còn chuẩn bị thêm cho anh một ly thuốc.

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm bê ly thuốc, hơi nhú mày một chút. Nhưng cũng không nói gì, tiếp tục ăn bữa sáng.

Trương Sơ Tâm ăn không yên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt dừng trên người anh rất lâu, rồi cuộc anh buông đĩa, ngẩng đầu nhìn cô, "Muốn nói cái gì?"

Trương Sơ Tâm ho một chút, sắc mặt kì quái, hỏi: "Có phải đêm qua anh đã làm cái gì em?"

Thẩm Chi Niên cụp mắt, không đáp.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, đột nhiên có chút bức mình. Cúi đầu, tay cầm đĩa cào tới cào lui trên đĩa, phát ra âm thanh chói tai.

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng nhún mày.

Lúc sau, Trương Sơ Tâm ăn xong bữa sáng, cầm ly thuốc đưa đến trước mặt Thẩm Chi Niên, "Uống thuốc."

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không nhúc nhích. Trong ánh mắt hàm chứa cười, ngón tay thon dài ở trên bàn gỗ nhẹ nhàng.

Trương Sơ Tâm biết anh suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không nhúc nhích.

Hai người trầm mặc, Thẩm Chi Niên đột nhiên hỏi cô: "Muốn vai nữ chính sao?"

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh, nói không ra lời.

.....

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, từ ghế đứng lên, đi đến bên Thẩm Chi Niên.

Cô cúi người, môi dán sát gần môi Thẩm Chi Niên, đột nhiên dừng lại, "Thẩm Chi Niên, có thể hỏi anh một chuyện không?"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, "Hỏi đi."

Trương Sơ Tâm muốn hỏi sự việc lần trước trong phòng anh. Nhưng cuối cùng lại không nói ra lời. Cô dựa vào gì để hỏi? Cô có tư cách gì để hỏi? Ngay từ đầu không phải đã nói không can thiệp sinh hoạt cá nhân của nhau sao?

Cô không có quyền hỏi chuyện này. Nhưng lại cảm thấy Thẩm Chi Niên cùng người khác thân mật, trong lòng có chút hụt hẫng khó chịu. Cô không chịu nổi khi bị anh trêu chọc. Không ai biết, buổi sáng hôm nay lúc tỉnh lại, trong lòng cô có bao nhiêu cảm giác hạnh phúc.

Cô chưa từng nghĩ sẽ không thích anh nữa. Mỗi lần muốn quên anh, lại là một lần thất bại.

"Em muốn hỏi cái gì?" Thẩm Chi Niên thấy cô nửa ngày không mở miệng, trong lòng tò mò.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Không có gì." Cô cúi người, nhanh chóng hôn lên môi Thẩm Chi Niên. Khi rời đi, cô đảo mắt, cắn một phát lên môi anh.

Thẩm Chi Niên bị đau, cau mày nhìn cô.

Trương Sơ Tâm sờ môi, "Trả cho anh!"

Hôm nay buổi sáng cô vào phòng tắm phát hiện môi mình có một vết cắn nhàn nhạt, còn ai gây ra vào đây nữa?

Bữa sáng qua đi, Thẩm Chi Niên lên lầu thay quần áo.

Khi xuống dưới, Trương Sơ Tâm nằm chán ngồi chơi điện thoại trên sofa.

Thẩm Chi Niên quay người về phía bàn trà, "Buổi sáng có thời gian thì đi mua quần áo đi, tối nay đoàn làm phim mở họp báo."

Trương Sơ Tâm nghe xong, bật dậy, vừa mừng vừa sợ, "Mở họp báo?!"

Thẩm Chi Niên cong khóe miệng.

Trương Sơ Tâm khiếp sợ, "Em không cần thủ vai sao?"

"Việc này không quan trọng."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên đặt thẻ lên bàn, cầm lấy đưa cho anh, "Anh đã giúp em rất nhiều rồi, tiền này không cần, tiền mua lễ phục em vẫn có."

Thẩm Chi Niên nháy mắt trầm sắc mặt, "Không muốn dùng tiền của tôi?"

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Thiếu tiền anh nhiều quá sẽ không trả được....."

"Vậy đừng trả! Trương Sơ Tâm, tôi không muốn em trả lại cho tôi, em muốn trả xong hai ta sẽ không còn quan hệ gì." Anh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm cảm tấm thẻ, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Thẩm Chi Niên.

Cả đời liên quan đến nhau, chẳng phải là cùng anh cả đời làm vợ chồng?

Cùng Thẩm Chi Niên chung sống cả đời, đây là ước mơ lớn nhất của cô lúc trước nha.

Nhưng, thật sự có thể cùng anh sống cả đời sao? Thực ra, cô cảm thấy Thẩm Chi Niên lúc trước với bây giờ hơi khác nhau. Trước đây nhiều năm như vậy không thích cô, thậm chí là chán ghét, sẽ đột nhiên thích cô sao?

"Trương Sơ Tâm." Đang nghĩ ngợi, giọng nói Thẩm Chi Niên từ cửa truyền đến. Anh bỗng nhiên lại trở về.

"A!" Trương Sơ Tâm hoảng sợ, phục hồi tinh thần.

"Trưa mang cơm cho tôi, đừng quên."

"....."

"Nếu em không mang, tôi sẽ không ăn."

"....."

Thẩm Chi Niên đi rồi, Trương Sơ Tâm cả người vô lực nằm trên sofa, đôi mắt liên tục chớp chớp nhìn trần nhà. Thẩm Chi Niên từ khi nào trở nên trẻ con như vậy? Không mang cơm sẽ không ăn? Cô nghĩ, nhịn không được phụt cười, đôi mắt cong cong, thật giống một đứa trẻ nha.

Trương Sơ Tâm nằm ở sofa nằm một lát, cảm di động, nhịn không được nhắn tin cho Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên, hỏi anh một vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thẩm Chi Niên, anh thích em sao?

Lúc cô nhắn tin, là sáu giờ, Thẩm Chi Niên đang mở cuộc họp ở công ty, nghe nhân viên trình bày.

Màn hình di động sáng lên, anh đảo mắt nhìn một chút. Tin nhắn của Trương Sơ Tâm gửi tới, anh lập tức cầm di động lên.

"Thẩm Chi Niên, em hỏi anh một chuyện."

Thấy tin nhắn, Thẩm Chi Niên thậm chí có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ khi Trương Sơ Tâm nhắn tin, khóe miệng không nhịn được cong lên, tay soạn tin nhắn, "Em hỏi đi."

Bên kia, Trương Sơ Tâm ôm điện thoại khẩn trương chờ, lúc nhận được tin nhắn của Thẩm Chi Niên, cô sợ tới mức suýt đem điện thoại ném xuống đất.

Căn bản vấn đề cô muốn hỏi có chút riêng tư, trong lòng nhiều ít có chút khẩn trương. Vốn dĩ buổi sáng cô muốn hỏi, nhưng thật sự không dám đứng trước mặt Thẩm Chi Niên để hỏi.

Cô nhìn tin nhắn của Thẩm Chi Niên, cười một cái, suy nghĩ tỉ mỉ, cẩn thận gõ từng câu chữ, "Thẩm Chi Niên, mấy năm nay bên cạnh anh đã có bao nhiêu phụ nữ?"

Trương Sơ Tâm đánh xong câu chữ, ngón tay ở chỗ gửi do dự vài giây, sau đó lại xóa đi.

Trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn. Mấy ngày nay, cô luôn nhắc nhở bản thân không được để ý đến chuyện riêng tư của Thẩm Chi Niên, không muốn nghĩ đến ngày hôm đó. Nhưng hôm ấy âm thanh trong phòng anh lại làm cô suy nghĩ rất nhiều.

Cô không thể an ủi mình không để chuyện đó trong lòng, nhưng chuyện kia vẫn như cây gai cắm trong lòng cô.

Cô rất muốn hỏi anh, nhưng lại không đủ dũng cảm.

Lấy thân phận gì đi hỏi? Vợ của Thẩm Chi Niên sao? Nói trắng ra, cô rất sợ Thẩm Chi Niên cười nhạo cô. Anh có thể nói, Trương Sơ Tâm, không phải em nói tốt nhất không can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của nhau sao? Em hỏi cái này làm cái gì? Quả thực còn thích tôi sao?

Cô thậm chí có thể nghĩ tới bộ dáng lúc anh nói những lời này, cực kì đắc ý, mang theo một ý cười xấu xa.

Trương Sơ Tâm ném di động ở trên sô pha, trong đầu nghĩ tới khuôn mặt Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên thay đổi thật rồi, trước kia, anh là một chàng trai lạnh nhạt an tĩnh. Hiện giờ lại cực kì thích trêu chọc cô, làm cô tức đến run người, làm cô không thể khống chế trái tim đập nhanh một chút.

Trương Sơ Tâm rối rắm do dự, di động ném ở một bên, nửa ngày không nhấc nổi một tin.

Thẩm Chi Niên chờ cô hồi, đôi mắt nhìn chăm chăm điện thoại, tâm tư hoàn toàn không đặt trong cuộc họp, đến khi Hà Thanh lén lút gọi một tiếng mới hồi phục tinh thần lại. Giây tiếp theo, lại là cầm di động đứng lên, "Hôm nay đến vậy thôi, tan họp."

Nói xong, liền xoay người bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Bên ngoài, Thẩm Chi Niên đang chuẩn bị gọi điện cho Trương Sơ Tâm, tin nhắn rút cuộc được gửi đến. Anh vào văn phòng cúi đầu xem di động, thấy nội dung Trương Sơ Tâm gửi tới, khoe miệng hơi cong một chút, gọi điện thoại cho cô.

Thẩm Chi Niên gọi điện thoại tới, Trương Sơ Tâm khẩn trương không dám lập tức nghe máy. Cầm di động đi tới đi lui một hồi, đến khi chuông điện thoại reo được lúc lâu, mới ấn nghe.

Nói thật ra, cô cũng không biết mình đang khẩn trương cái gì.

Điện thoại được kết nối, giọng Thẩm Chi Niên từ bên kia truyền tới, mang theo tiếng cười khẽ, "Lâu như vậy mới nghe điện thoại, Trương Sơ Tâm, em đang khẩn trương sao?"

Trương Sơ Tâm ngồi trên sô pha, "Em có cái gì phải khẩn trương, chỉ là tùy tiện hỏi thôi." Cô gãi đầu trả lời, lại nói: "Đương nhiên, anh hoàn toàn có thể không trả lời, em cũng không phải tìm hiểu chuyện riêng tư của anh....."

"Một."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên đã trả lời cô.

Trương Sơ Tâm nghe xong, không tự chủ được mà nắm chặt di động, "Ài vậy?"

"Trương Sơ Tâm, em bị ngốc sao?" Thẩm Chi Niên hơi có chút bất đắc dĩ.

Trương Sơ Tâm trong lòng run đến lợi hại, nấp máy miệng một lúc lâu không nói chuyện.

Thật lâu sau, Thẩm Chi Niên nói tiếp, "Trương Sơ Tâm, tôi mấy năm nay, cũng chỉ có một mình em mà thôi. Buổi tối hôm đó, tôi là lần đầu tiên."

Trương Sơ Tâm cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà nói, "Nói dối." Nói xong, tâm trạng lại cực kì kích động.

Bên kia, Thẩm Chi Niên cau mày, thò ra một hơi mới nói: "Trương Sơ Tâm, em cũng thật có lương tâm."

Trương Sơ Tâm nhin không được nói: "Vậy anh nói xem, ngày đó ở trong văn phòng anh, nữ nhân đó là ai?"

"Ngày nào? Nữ nhân nào cơ?" Trương Sơ Tâm nói lời này, Thẩm Chi niên ngay ngốc một hồi.

Trương Sơ Tâm nói: "Ngày đó, em tới đưa di động cho anh, chắc anh cũng biết? Ngày đó em....."

"Trương Sơ Tâm, thời điểm mà em nhắc tới, tôi đang mở cuộc họp, di động là thư kí đưa cho tôi."

"....."

"Cho nên, em lúc ấy, rốt cuộc thấy cái gì?"

Trương Sơ Tâm ho một chút, đột nhiên cảm thấy xấu hổ đến nói không ra lời.

"Trương Sơ Tâm, tôi có thể cho là em đang ghen sao?" Thẩm Chi Niên đột nhiên cười một chút, "Trương Sơ Tâm, em còn chưa nói, em ngày đó đến tột cùng thấy cái gì?"

Trương Sơ Tâm có chút ảo não, "Cái gì cũng không thấy!"

"Hà?"

Nói đến đây, đơn giản đã rõ ràng, Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, "Nghe thấy giọng của một nữ nhân, là cái loại âm thanh này..... Cái loại âm thanh....."

"Ồ trong văn phòng tôi?" Thẩm Chi Niên đột nhiên trầm vài phần.

"Đúng vậy."

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, đặc biệt nghiêm túc, "Trương Sơ Tâm, tôi không biết em ngày đó nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, đều không phải sự thật. Lúc em đến, tôi thật sự đang họp."

Trương Sơ Tâm nghe xong, một lúc lâu không nói chuyện, mở miệng thời điểm cũng chỉ là nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Trương Sơ Tâm, nghe hiểu chưa?" Thẩm Chi Niên không yên tâm hỏi một câu, sợ cô hiểu lầm.

"Ừm..... Đã biết."

Cho dù là sự thật thì thế nào? Trương Sơ Tâm chỉ cảm thấy trong lòng càng rối loạn. Thật lâu sau, cô lại nhin không được hỏi: "Anh mấy năm nay, tại sao không chịu đi tìm bạn gái?" Bị mẹ giục kết hôn, còn tới tìm cô đóng kịch.

"Em thử nói đi, Trương Sơ Tâm."

Trương Sơ Tâm nghe xong, trong lòng thỉnh thoảng, kinh hoàng.

Anh vì cái gì mà hỏi cô?

Trong lòng cô chợt nảy ra một suy nghĩ hoang đường. Chẳng lẽ anh mấy năm nay không tìm bạn gái, là đang đợi cô sao? Suy nghĩ này cũng thật hoang đường, trong lòng cô hoảng loạn vô cùng.

"Cái kia..... Thẩm Chi Niên, em còn có việc, tắt máy nha!" Cô nói xong, tắt điện thoại. Ngồi ở trên sofa, trong lòng bàn tay cô vậy mà toát ra một lớp mồ hôi. Trong đầu chỉ có một ý niệm Thẩm Chi Niên mấy năm nay đều không có bạn gái, chỉ có một mình cô, anh..... Anh có lẽ thích cô?

Lần trước tới thăm mẹ anh, anh muốn làm hôn lễ, nói anh thích cô. Cô lúc ấy không tin, cũng không nghĩ sẽ theo đuổi. Chính là, giờ phút này lại có chút tin.

Cô theo đuổi anh sáu năm, anh chưa từng nhìn cô một cái, giờ phút này lại biểu hiện như vậy, giống như nói cho cô biết, anh thích cô.

Trương Sơ Tâm trong lòng càng hoảng. Kích động có, hưng phấn cũng có, nhưng càng nhiều lại là lo sợ.

Cô ngơ ngác ở trên sofa ngồi một hồi lâu, bình tĩnh hô hấp gửi cho Thẩm Chi Niên một tin nhắn.

—— Thẩm Chi Niên, anh thích em sao?

Lúc này, gửi xong tin nhắn, cô không dám ném di động đi, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình di động.

Không phải chờ quá lâu, Thẩm Chi Niên đã nhắn lại.

—— Ừ.

Đơn giản một chữ, Trương Sơ Tâm nhìn chăm chăm một hồi lâu, đến cuối cùng, cắn môi, nước mắt rơi xuống.

Thẩm Chi Niên thích cô, cô đã từng theo đuổi sáu năm không có kết quả, hiện tại thế nhưng nam nhân ấy lại thích cô. Vì cái gì?

Cô nên cảm thấy vui vẻ nên cảm thấy kích động. Nhưng mà, giờ phút này cô lại nghĩ đến những năm trước. Ở thời điểm cô khó khăn nhất, trong nhà phá sản, cha nhảy lầu. Cô cảm thấy cuộc đời thật bất công, cô đã nhiều lần gọi cho anh, cô không cần anh giúp đỡ cô, chỉ cần anh có thể an ủi cô một chút một chút, có thể nghe thấy giọng anh, cô sẽ có thêm dũng cảm.

Nhưng khi đó, anh nhất quyết không chịu nghe máy. Có bao nhiêu lạnh lùng?

Nghĩ đến đoạn thời gian đó, bị thương lại lấp mất niềm vui sướng. Trương Sơ Tâm đưa điện thoại di động ném trên bàn, nằm trên sofa, lẳng lặng nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, dần dần, cô liền ngủ mất. Trong lúc ngủ mơ, cô lại mơ tới thời điểm anh mặc áo sơ mi, mặt mày sạch sẽ, là đáng yêu cô cực thích.

Khi tỉnh lại, đã là 11 giờ.

Trương Sơ Tâm từ trên sofa bò dậy, buộc lại tóc đi vào phòng bếp làm cơm trưa cho Thẩm Chi Niên.

Làm xong cơm trưa, cất vào hộp giữ ấm, đến công ty vừa vặn 12 giờ.

Thang máy từ từ đi lên, Trương Sơ Tâm căng thẳng khó chịu.

Từ thang máy ra, cô không nghĩ tới sẽ gặp người này.

Hà Thanh đứng ở cửa thang máy, bộ dáng như muốn đi thang máy. Cô ta thấy Trương Sơ Tâm, ngần ra một hồi lâu, trên mặt mới hơi hơi cong lên vẻ tươi cười, "Sơ Tâm học tỷ, đã lâu không thấy."

Trương Sơ Tâm không nghĩ tới lại ở chỗ này thấy cô ta. Lúc học đại học, Hà Thanh thích Thẩm Chi Niên có thể giấu được người khác, nhưng không thể giấu được cô.

Trương Sơ Tâm nhìn Hà Thanh, nhìn không được hỏi một câu, "Sao cô lại ở chỗ này?"

Cô đối với Hà Thanh xưa nay đều không thích, không chỉ bởi vì cô ta cũng thích Thẩm Chi Niên, xem cô ta là tình địch, cũng bởi vì cô ta đã nhiều lần ở trước mặt Thẩm Chi Niên nói xấu cô.

Trương Sơ Tâm, không thích sẽ biểu hiện ở trên mặt, giờ phút này sắc mặt tự nhiên không thể nói đã thay đổi nhiều.

Hà Thanh cười cười, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, "Học tỷ chắc là không biết? Tôi là thư kí của Thẩm tổng, đi theo Thẩm tổng rất nhiều năm."

Nói đến nhiều năm, cô ta cố ý nhấn mạnh.

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt.

Rất đặc ý, cô không ở đây, Cô ta lại ở bên Thẩm Chi Niên nhiều năm như vậy.

Nhưng kết quả, cũng chỉ là thư kí không phải sao?

Trương Sơ Tâm đẩy cửa vào phòng, Thẩm Chi Niên đang gọi điện thoại, thấy cô tiến vào, đơn giản nói hai câu, liền lập tức ngắt điện thoại.

Trương Sơ Tâm đem giữ ấm hộp để trên bàn trà, "Com mang đến rồi, em đi đây."

Thẩm Chi Niên bước tới, bắt lấy tay cô, mảy mui lại, "Trương Sơ Tâm, em cứ như vậy đi? Chúng ta hôm nay không phải có rất nhiều lời muốn nói sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trương Sơ Tâm, cái đuôi của em đã vênh lên tận trời!

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm chuẩn bị đi về, đen mặt tức giận, nắm tay cô ấn trên sofa.

Trương Sơ Tâm nghĩ đến Hà Thanh mấy năm nay luôn ở bên cạnh Thẩm Chi Niên, trong lòng liền không thoải mái, theo bản năng tránh xa Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên lại tóm lấy tay cô, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô.

"Anh buông....."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên liền cúi người, nặng nề chặn môi cô lại.

Trương Sơ Tâm mở to hai mắt, đến lúc cô lấy lại tinh thần muốn đẩy anh ra, đôi tay đã bị nắm thật chặt.

Anh hôn, như vũ bão, cực kì hung hãn, Trương Sơ Tâm bị anh hôn đến thở không nổi, thân mình hơi vụng vẹo gãy gập.

Thẩm Chi Niên rút cuộc cũng buông cô ra, môi lại không có rồi đi, nhẹ nhàng mà dán ở trên môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm nhận được không khí, vội vàng hít thở.

Trong văn phòng, an tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Qua hồi lâu, Trương Sơ Tâm nhìn vào mắt Thẩm Chi Niên, nói, "Em vừa thấy Hà Thanh."

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Cô ấy là thư kí của anh."

Trương Sơ Tâm nghe xong lời này, ấn đường gắt gao nhú lại, dùng sức mà đẩy Thẩm Chi Niên ra.

Cô ta là thư kí. Nói thật hợp tình hợp lí!

Trương Sơ Tâm lạnh lùng cười, "Thẩm Chi Niên, ngày hôm ấy trong văn phòng anh nữ nhân đó chắc là Hà Thanh ha? Anh thật biết lợi dụng chức quyền! A....!"

Trương Sơ Tâm còn chưa nói xong đã bị Thẩm Chi Niên đột nhiên ôm vào trong lòng ngực, đặt trên đùi của anh.

Tư thế của hai người vô cùng ái muội, Trương Sơ Tâm đỏ mặt, nhỏ giọng kháng nghị, "Anh làm gì, mau thả ra."

Cô giãy giụa, giọng Thẩm Chi Niên trầm trầm vang lên, "Trương Sơ Tâm, em mà còn lộn xộn, anh không ngại làm giữa trưa đâu."

Trương Sơ Tâm nghe xong, lập tức không dám động đây, gương mặt trắng bệch.

Thẩm Chi Niên vừa tức giận vừa buồn cười, nhéo mặt Trương Sơ Tâm, "Hoá ra lúc trước anh nói nhiều như vậy, một câu em cũng không để ý phải không?"

Trương Sơ Tâm rũ đầu, mấp máy môi không nói.

"Trương Sơ Tâm, theo như em nói, hôm em tới, anh đang bận họp, không có thời gian để lợi dụng chức quyền làm mấy chuyện sai trái ấy." Thẩm Chi Niên thâm tình nhìn cô trong chốc lát, hỏi: "Rất cuộc là anh nói không rõ ràng hay em căn bản không tin anh?"

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Em không có không tin."

Quả thực trông Thẩm Chi Niên hình như không nói dối. Ngày đó, cô cũng không thấy anh, nếu anh nói không có, cô cũng sẽ không nghi ngờ anh nữa.

Thẩm Chi Niên nhéo mũi cô, "Lúc trước sự việc kia anh đã nói qua, em không muốn suy xét hay sao?"

"Sự việc gì?" Trương Sơ Tâm nhất thời không hiểu, mờ mịt nhìn anh.

"Cho anh một cơ hội?"

Nghe thấy lời này, Trương Sơ Tâm mới nhớ tới lần trước anh nói, anh thích cô, hỏi cô có nguyện ý một lần nữa thích anh hay không.

Trương Sơ Tâm nhìn anh một cái, "Thẩm Chi Niên, em cảm thấy anh cực kì gian xảo."

"Sao?"

"Cái gì mà cùng em giả kết hôn, rõ ràng là lừa cưới mà?"

Thẩm Chi Niên nhin không được cong khóe miệng, "Hôm nay em thật thông minh."

Trương Sơ Tâm đánh một phát lên ngực anh, "Thẩm Chi Niên, anh thật âm hiểm!"

"Anh không làm như vậy, em sẽ chịu gả cho anh sao?" Thẩm Chi Niên cười hì hì nói.

Trương Sơ Tâm kỳ quái mà nhìn anh một cái, "Thẩm Chi Niên, anh không phải đã từng nói dù cho em theo đuổi anh hai mươi năm hay ba mươi năm nữa anh đều không thích em sao? Giờ sao? Đột nhiên đổi ý?"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, "Đúng vậy, sau đó phát hiện, không có em bên cạnh lại cảm thấy không quen."

Anh kéo tay Trương Sơ Tâm, nhìn cô, "Sơ Tâm, anh biết trước kia mình làm tổn thương em, bây giờ cho anh thêm một cơ hội, được không?"

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, háat cằm, nói: "Vậy xem biểu hiện của anh."

Xem biểu hiện, chính là cho cơ hội.

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm cười cười, ôm eo cô, ôn nhu mà hôn lên môi cô.

Trương Sơ Tâm rời khỏi đùi anh, nói, "Anh nhanh ăn cơm đi, không chốc nữa lại nguội."

"Anh có thể ăn em không?" Anh cười dựa vào cô, Trương Sơ Tâm đẩy ngực anh, "Xem xét sự thành thật nha. Từ giờ trở đi, em không cho phép không được chạm vào người em, không được hôn em."

Thẩm Chi Niên sắc mặt thay đổi.

Trương Sơ Tâm vừa giúp anh mở nắp hộp cơm, vừa nói: "Anh đối xử với em trước kia như thế nào, đừng tưởng rằng anh nói một câu thích em, em liền

quên đi tất cả."

"Anh sai rồi Sơ Tâm."

"Nhận sai cũng vô dụng, Thẩm Chi Niên, em hiện tại không nghĩ sẽ tha thứ cho anh." Cô đem đồ ăn bày ra bàn, nói, "Anh ăn cơm đi."

Trương Sơ Tâm nói xong, đứng lên.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, "Em đi đâu vậy?"

"Đi dạo phố nha, anh không phải cho em mua lễ phục sao?"

Trương Sơ Tâm xách theo túi đi ra cửa, chợt lại nghĩ tới cái gì, quay đầu, "Đúng rồi, ăn xong anh nhớ uống hết thuốc nhớ chưa?."

"....."

"Không được uy hiếp em, ngoan ngoãn uống thuốc, biết không?"

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, "Trương Sơ Tâm, cái đuôi của em đã vênh lên tận trời rồi."

Trương Sơ Tâm cong khóe miệng.

Hiện tại Thẩm Chi Niên nói thích cô, cảm giác chèn ép đối phương, thật đúng là rất thú vị.

Cô ra cửa, vui mừng hướng cửa thang máy đi đến.

Cũng không biết là trùng hợp hay không, cô lại gặp được Hà Thanh. Cô ta xách theo túi, bộ dáng như muốn ra ngoài.

Trương Sơ Tâm không có phản ứng, cửa thang máy mở ra, liền đi thẳng vào.

Thang máy chỉ có Trương Sơ Tâm và Hà Thanh.

Trương Sơ Tâm cúi đầu chơi di động, giọng nói của Hà Thanh vang lên, "Học tỷ, chị mấy năm nay làm cái gì vậy?"

"Diễn viên a." Trương Sơ Tâm không chút nào để ý mà nói.

"Diễn viên? Thật hay giả?" Hà Thanh khiếp sợ.

Trương Sơ Tâm ngược mắt liếc nhìn cô ta một cái, "Rất ngạc nhiên sao?"

"Không có. Bất quá, học tỷ trong nhà có tiền, đóng phim chắc là do yêu thích đi."

Trương Sơ Tâm cúi đầu tiếp tục chơi di động, cũng không đáp lại cô ta.

"Ài, em lại không được tốt như chị. Tốt nghiệp xong liền theo Thẩm tổng gây dựng sự nghiệp, mấy năm trước, thời điểm gian nan nhất, em cùng Thẩm tổng cùng nhau ở tầng hầm, mỗi ngày ăn mì gói, mùa hè nóng mùa đông lạnh, không thấy ánh mặt trời cũng không phải nói quá. Cũng may cùng Thẩm tổng ở bên nhau, lúc mệt mỏi, hai người cũng có thể an ủi nhau."

Nói nghe có chút ái muội.

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, "Trước kia thật vất vả cho cô."

"Không vất vả, có thể cùng Thẩm tổng đồng cam cộng khổ, là niềm vui của em." Hà Thanh nhìn Trương Sơ Tâm, cười cười.

Lời này ý tứ khoe khoang quá rõ ràng, Trương Sơ Tâm lười phản ứng cô ta. Thang máy dừng lại, liền đi ra ngoài.

Hà Thanh nhìn bóng dáng Trương Sơ Tâm, hàm răng gắt gao cắn chặt.

Trương Sơ Tâm từ công ty ra, đi tới bách hoá Thiên Tinh.

Mấy năm nay cô không có tiền, thật lâu rồi không đi tới bách hóa Thiên Tinh. Nơi đây là nơi tụ tập của nhiều nhân hàng nổi tiếng ở khắp nơi. Lúc bước vào trong bách hóa, cô bình tĩnh. Thời điểm đi học, trong nhà điều kiện tốt, mua đồ hiệu giống như mua đồ ăn, mỗi ngày nghỉ đều theo mẹ kể đến đây càn quét một vòng. Lòng hư vinh của con gái rất lớn, hiện giờ đi đến nơi này, trong lòng lại không có chút kích động nào, cảm giác như vậy..., không nghĩ cái gì hết. Nếu không phải buổi tối hôm nay tham gia họp báo, cô sẽ mặc tùy tiện một cái váy nào đó là được.

Cô tham gia vào giới giải trí mấy năm nay, đây là lần đầu tiên tham gia họp báo phim điện ảnh. Bất quá, cô dường như không biết mình sẽ diễn nhân vật nào.

Trương Sơ Tâm xách túi đi qua rất nhiều cửa hàng nổi tiếng, quần áo đẹp rất nhiều, nhưng lại không có cái nào hợp ý cô.

Trương Sơ Tâm đang đi thì nhận được điện thoại của Thẩm Chi Niên. Anh đầu kia đặc biệt khoe mẽ nói: "Anh uống thuốc xong rồi."

Trương Sơ Tâm nhin không được cười cong đôi mắt, "Thật nghe lời nha."

Thẩm Chi Niên cười khẽ một tiếng, "Đang làm gì vậy?"

"Đi dạo phố, anh không phải nói buổi tối có cuộc họp báo khởi quay sao."

"Mua nhiều chút, thích cái gì mua cái đó."

Trương Sơ Tâm cười một chút, "Cảm ơn ngài nha, Thẩm tổng. Đúng rồi, anh còn chur cho em biết em diễn vai nào, rốt cuộc là ai nha?"

"Vợ của Thẩm Chi Niên đương nhiên sẽ là vai nữ chính nha."

Trương Sơ Tâm nghe xong, ngạc nhiên, "Anh đừng nói giỡn! Nữ chính không phải cho Mạc Thi sao?"

Mạc Thi làm ở giới giải trí là nữ minh tinh nổi tiếng nhất, Trương Sơ Tâm rất khó tưởng tượng, nếu mình cướp vai của cô ấy, sẽ phát sinh bao nhiêu chấn động. Cô hít vào một hơi, "Thẩm Chi Niên, anh đừng hại em, em không muốn gây thù chuốc oán khắp nơi, anh cho em một nhân vật phụ là được."

"Gây thù chuốc oán thì làm sao? Có anh ở đây, đừng sợ a."

"....." Nam nhân này đúng là.....thật bá đạo a.

"Sơ Tâm, anh có chút việc cần xử lý, em cứ đi tiếp nha, xong rồi gọi điện thoại cho anh, anh lại nói chuyện với em."

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Đã biết."

Ngắt điện thoại, Trương Sơ Tâm đứng lúc thấy một cái váy màu lam nhạt vô cùng đẹp.

Cô tiến lên nhìn, "Cái váy này đưa cho tôi thử đi."

Nhân viên bán hàng vội vàng tiến lên, gỡ váy xuống cho cô.

Trương Sơ Tâm rất nhanh đã thay xong, đứng trước gương ngắm nhìn, rất vừa lòng.

Nhân viên nói: "Tiểu thư, váy này cô mặc thật là đẹp mắt, hào phóng lại cao nhã, cũng đặc biệt tôn lên màu da của cô."

"Đẹp sao." Trương Sơ Tâm lại đứng trước gương nhìn trong chốc lát.

"Đẹp, tiểu thư, cô mua cái này đi, cái này chỉ có một chiếc, là phiên bản giới hạn, bỏ lỡ có thể mua không được nữa đâu."

Trương Sơ Tâm nghe xong, trầm nghĩ, giới hạn toàn cầu, rất quý nha.

"Tôi thay ra đã." Cô nói xong, đi đến phòng thử đồ, cầm quần áo thay ra rồi mới nhớ xem giá tiền.

Thời điểm thấy giá có vô cùng nhiều số 0, cô không khỏi nuốt nước miếng.

Mấy năm nay cô rất nghèo, thấy quần áo đắt như vậy, thật sự luyến tiếc không muốn mua, cảm thấy thật xót.

Cô đem váy ôm ra ngoài.

Nhân viên bán hàng thân thiết hỏi: "Tiểu thư, muốn tôi giúp cô gói lại không?"

Trương Sơ Tâm lắc đầu, một tiếng "không" còn chưa nói ra, bên ngoài liền truyền đến âm thanh quen thuộc, "Phiên bản giới hạn toàn thế giới, cô ta mua không nổi."

Editor: Đạo này rất lười nha~~

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Giọng nói vừa rồi là của Hà Đình, bên cạnh còn có hai trợ lý nữa. Hai trợ lý trong tay đều xách đầy đồ, dáng vẻ cực kì thỏa mãn.

Hà Đình vừa tiến đến, mấy người nhân viên đều tiến lên, cúi đầu khom lưng, "Hà tiểu thư, cô đã tới!"

"Hà tiểu thư, trong cửa hàng có nhiều mẫu mới, để tôi lấy cho cô xem."

"Hà tiểu thư, mời cô uống nước."

"Hà tiểu thư, cô ngồi xuống nghỉ ngơi, chúng tôi lập tức lấy mấy mẫu mới cho cô chọn."

Một đám người vây quanh Hà Đình, đôi ngó này, quả thực có thể so với thái hậu.

Hà Đình chỉ vào chiếc váy trên tay Trương Sơ Tâm, "Chiếc váy trong tay cô ta, tôi muốn."

Nhân viên bán hàng sững sốt, có chút khó xử mà nhìn về phía Trương Sơ Tâm, "Tiểu thư, chiếc váy này....."

Trương Sơ Tâm cười một chút, chuẩn bị đem váy đưa cho cô ta, lại nghe thấy Hà Đình nói: "Việc gì phải hỏi, chiếc váy này đâu phải đến chó mèo cũng có thể mua, mang váy lại đây."

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, mày hơi nhíu lại một chút.

Hướng dẫn mua nghe xong, lúc này cẩn thận đánh giá Trương Sơ Tâm một cái. Trương Sơ Tâm khí chất sang trọng, thể cho nên vừa rồi lúc cô tiến vào, nhân viên bán hàng liền niềm nở giới thiệu, đến lúc này nhìn kỹ mới phát hiện toàn thân cô không một món đồ nào là hàng hiệu, ăn mặc cực kì bình thường.

Nhân viên nháy mắt thay đổi thái độ, "Tiểu thư, phiền cô đưa váy cho tôi."

Trương Sơ Tâm trầm mặc, nhất thời cũng không động đậy, bàn tay nắm chặt váy.

"Trương Sơ Tâm, cô bình tĩnh, chiếc váy này rất quý, làm hỏng, cô cũng không đền nổi."

Hà Đình giả vờ làm người tốt, nhưng mỗi lời nói ra đều mang theo sự trào phúng, giống như đang xem kịch.

Nhân viên nghe Hà Đình nói như vậy, lập tức cũng kêu lên, "Dừng! Tiểu thư, cô nhẹ tay chút, chiếc váy này rất đắt!"

Trương Sơ Tâm lúc này không nhận được, đem váy đặt lên quầy thanh toán, "Gói cho tôi."

Mấy nhân viên đứng sốt một hồi, tròn mắt nhìn nhau.

Hà Đình cười rộ lên, chế giễu, "Trương Sơ Tâm, mua không được cũng không quá mất mặt, tôi sợ thẻ tín dụng của cô không đủ tiền đâu."

Hà Đình đi tới gần cô, kéo chiếc váy, "Chiếc váy này tôi mua, thanh toán." Nói xong liền lấy ra một chiếc thẻ tín dụng.

Nhân viên mỉm cười đi tới cầm thẻ của Hà Đình.

"Chiếc váy này tôi muốn lấy trước, ở nơi này các cô cũng phải coi trọng thứ tự trước sau chứ?"

"Này....."

"Thanh toán!" Trương Sơ Tâm cầm chiếc thẻ của Thẩm Chi Niên cho ném lên bàn.

Chiếc thẻ thực quý giá, không chỉ có nhân viên sững sốt, mà Hà Đình cũng ngạc nhiên.

"Thanh toán nhanh, đừng thất thần."

"Lập, lập tức thanh toán cho tiểu thư." Trong tay có chiếc thẻ đen này, không chỉ là người có tiền, chi sợ thân phận cũng cực cao. Nhân viên nháy mắt trở nên cung kính, vội vàng vàng giúp Trương Sơ Tâm thanh toán.

Trương Sơ Tâm xách theo váy rời đi, Hà Đình đi tới bên cạnh cô, nhíu lông mày đánh giá cô, "Trương Sơ Tâm, cô thật sự được người giàu có bao nuôi?"

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, "Cô cho rằng ai cũng giống cô sao?"

Vì đã mua chiếc váy này, cô tự nhiên muốn mua thêm một chiếc túi, một đôi giày phù hợp. Chỉ là, khi mua giày và túi, trương Sơ Tâm phải chú ý giá tiền của từng món một.

Kỳ thật, sau khi mua váy xong, Trương Sơ Tâm liền hối hận. Chiếc váy này vô cùng đẹp, nhưng cũng không nên tốn nhiều tiền như vậy để mua. Cô lúc ấy do bị Hà Đình Khích nên hồ đồ.

Cô xách ba túi đồ ra cửa, trái tim như rỉ máu.

Lúc cô ra khỏi khu thương mại Thiên Tinh, mới hơn bốn giờ.

Trương Sơ Tâm tìm ở gần đây một quán cà phê ngồi chờ.

Ngồi xuống, cô nhắn tin nhắn cho Thẩm Chi Niên, "Em mua xong quần áo rồi, hộp báo khởi quay là khi nào?"

"Em đang ở đâu?" Thẩm Chi Niên nhắn tin lại rất nhanh, giống như từng phút từng giây anh đều nhìn chăm chăm chiếc di động.

Trương Sơ Tâm ôm di động cười tủm tỉm, "Ồ Starbucks bên cạnh thương mại Thiên Tinh."

"Em chờ anh một lát, anh lập tức đến đón em."

Thẩm Chi Niên quả thực rất nhanh liền tới, lúc anh đến, Trương Sơ Tâm mới uống được một phần tư cốc cà phê.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, "Anh lái máy bay tới à?"

Thẩm Chi Niên bị cô chọc cười, xoa đầu cô, ngồi xuống bên cạnh.

Trương Sơ Tâm sờ sờ tóc, "Đừng làm rối tóc em."

Tầm mắt anh hướng tới mấy túi đồ của cô, Trương Sơ Tâm có chút chột dạ, lấy lòng đem cà phê đưa tới trước mặt Thẩm Chi Niên, "Anh muốn uống cà phê không?"

Thẩm Chi Niên cười, "Đương nhiên."

Anh cầm cốc, môi cố ý đặt lên vị trí Trương Sơ Tâm vừa uống.

"....."

Anh uống một ngụm, đặc biệt đặc ý cười với Trương Sơ Tâm, "Cái này xem như gián tiếp hôn môi phải không?"

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh một cái.

Nghĩ đến chiếc váy vừa mua, Trương Sơ Tâm bối rồi, chậm rì rì đưa chiếc thẻ đen cho Thẩm Chi Niên, "Cái này..... Trả lại cho anh....."

Đôi mắt liếc cái túi đựng váy, thật cẩn thận nói: "Cái kia..... Em mua một cái váy..... Rất đắt....."

Từ lúc Trương Sơ Tâm lấy chiếc thẻ ra, Thẩm Chi Niên sắc mặt liền không tốt lắm, giờ phút này khuôn mặt trầm xuống, nghe cô nói.

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, ngón tay viết một con số "bảy", sau đó lập tức nói: "Em sẽ trả cho anh! Chờ em kiếm được tiền sẽ trả cho anh!"

Thẩm Chi Niên khuôn mặt đen thui nhìn chăm chăm cô, huyệt Thái Dương giật giật, "Trương Sơ Tâm, em nhất định phải làm rõ cái này với tôi phải không?"

Trương Sơ Tâm thấy anh tức giận, nhỏ giọng mà nói: "Em không phải có ý gì khác.....Đến anh em ruột còn tính toán với nhau cơ mà."

"Ai coi em là anh em? Trương Sơ Tâm, em nghe cho rõ! Anh là người đàn ông của em, em tiêu bao nhiêu tiền anh cũng không đau lòng, chỉ cần là em muốn, muốn mua cả thương mại Thiên Tinh, anh cũng không tiếc."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc mà há to miệng.

Thẩm Chi Niên đem chiếc thẻ ném tới phía cô, "Cầm lấy! Không được trả lại cho anh!"

Thẩm Chi Niên vô cùng tức giận, Trương Sơ Tâm không dám cãi lại anh, thành thật cất chiếc thẻ đi. Nhưng, trong lòng hạ quyết tâm về sau sẽ không đụng tới chiếc thẻ này nữa.

Ở quán cà phê một lúc, Thẩm Chi Niên kéo Trương Sơ Tâm ra ngoài, thuận tay giúp cô xách túi đồ.

"Muốn ăn cái gì?" Đúng lúc là thời gian ăn tối, lên xe, Thẩm Chi Niên vừa khởi động xe vừa hỏi cô.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Em không biết, anh nghĩ đi."

"Gần đây có một quán lâu đời, ăn rất ngon."

"Tốt." Đối với phương diện ăn uống, Trương Sơ Tâm thật sự không kén ăn.

Đi một lúc, Trương Sơ Tâm mới biết, Thẩm Chi Niên là khách quen của quán ăn đó.

Quán ăn kia dù trong trung tâm thành phố, nhưng là ở trong một ngõ nhỏ hẻo lánh, vị trí không tốt lắm, cho nên làm ăn cũng không tốt lắm, nhưng bên trong rất sạch sẽ, bàn ghế mang phong cách cổ, rất lâu đời, ánh đèn thật sự ấm áp, màu trắng mang theo vẻ ấm áp.

Đi vào, bà chủ liền ra chào đón, "Thẩm tiên sinh, đã lâu không gặp ngài."

Bà chủ tuổi ngoài bốn mươi, rất hòa đồng.

Bà chủ nhìn Thẩm Chi Niên tay nắm Trương Sơ Tâm, hơi hơi ngần ra một chút, ngay sau đó cười càng sáng lạn, "Thẩm tiên sinh, đây là bạn gái của cậu sao?"

Thẩm Chi Niên hơi hơi mỉm cười, "Là vợ của tôi."

Bà chủ đáng vẻ khiếp sợ, "Thẩm tiên sinh, cậu đã kết hôn?"

Thẩm Chi Niên cười một chút, gật gật đầu.

"Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng cậu nha, Thẩm tiên sinh."

Thẩm Chi Niên cười nói: "Cảm ơn."

Bà chủ nhìn Trương Sơ Tâm, trong mắt lộ ra vài phần vui mừng.

Thẩm Chi Niên mang Trương Sơ Tâm đến vị trí bên phải gần cửa sổ. Anh trước kia thường tới nơi này, ăn cơm uống rượu, mỗi lần ngồi là vài tiếng đồng hồ, rất an tĩnh. Lúc tâm tình phiền muộn, tới nơi này sẽ trở nên thoải mái.

Mới vừa ngồi xuống, di động Thẩm Chi Niên liền vang lên, "Em ngồi đây, anh đi ra ngoài nhận điện thoại."

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Anh đi đi."

Thẩm Chi Niên vừa mới rời đi, bà chủ cầm thực đơn đi tới, "Thẩm phu nhân, cô xem xem, muốn ăn cái gì."

Trương Sơ Tâm mỉm cười nói: "Chờ anh ấy quay lại đã."

Bà chủ cười nói "được", lại cẩn thận nhìn Trương Sơ Tâm trong chốc lát, thật lâu sau, nhin không được nói: "Thẩm phu nhân, tôi đã thấy cô."

Trương Sơ Tâm có chút ngây ra, "Phải không?" Ngay sau đó lại phản ứng, "Là trên ti vi sao?"

Bà chủ cười lắc đầu, "Ồ di động Thẩm tiên sinh."

Trương Sơ Tâm mờ mịt mà nhìn bà.

"Thẩm tiên sinh là khách quen của quán chúng tôi, lúc trước thường xuyên tới đây ăn cơm. Hai năm, khi đó, Thẩm tiên sinh còn đang gây dựng sự nghiệp, có một hôm, cậu ấy uống rất nhiều rượu, sau đó mở album trong di động cho tôi xem. Thẩm phu nhân, cô biết không, trong album tất cả đều là ảnh chụp cô. Vừa rồi khi cô bước vào, tôi liền nhận ra."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, "Trong album tất cả đều là tôi?"

"Đúng vậy, Thẩm phu nhân, Thẩm tiên sinh thật sự rất thích cô. Trước kia tôi có hỏi cậu ấy, nếu thích cô như vậy, tại sao không bày tỏ. Cậu ấy khi đó, sự nghiệp chưa ổn định, cậu ấy nói với tôi, không muốn cô đi theo cậu ấy chịu khổ, sợ không có năng lực làm cho cô hạnh phúc. Cậu ấy lúc đó luôn chỉ có một mình, luôn một mình ngồi ở một góc nhìn chăm chăm di động đến phát ngốc, mỗi lần như vậy đều tận mấy giờ đồng hồ. Đến bây giờ khi tôi nghĩ tới bộ dáng cậu ấy vẫn có chút chua xót."

Chủ tiệm nói có chút cảm khái, đôi mắt hồng hồng, bà giơ tay lau khóe mắt, cười nói: "Nhưng hiện tại rất tốt, thấy cô và Thẩm tiên sinh sống hạnh phúc, tôi thật sự rất vui."

Trương Sơ Tâm ngờ ngẩn mà ngồi ở chỗ đó, trong đầu tất cả đều là lời bà chủ nói cho cô: "cậu ấy nói với tôi, không muốn cô đi theo cậu ấy chịu khổ, sợ không có năng lực làm cho cô hạnh phúc."

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Thẩm Chi Niên khi nói những lời này, rõ ràng anh là người cao ngạo như vậy, lại bởi vì sợ không đem đến hạnh phúc cho cô, tự ti không dám tới gần cô.

Trương Sơ Tâm nghĩ, trái tim thật đau, đau đến cô thở không nổi, đôi mắt đỏ bừng.

Thẩm Chi Niên nói chuyện điện thoại xong liền đi vào, mới vừa ngồi xuống, liền thấy Trương Sơ Tâm đôi mắt đỏ hồng nhìn anh.

Anh bỗng đứng cả kinh, hoảng loạn nói: "Làm sao vậy? Tại sao lại khóc?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chị và Thẩm Chi Niên đã kết hôn

Thẩm Chi Niên vừa nhìn thấy Trương Sơ Tâm khóc, liền luống cuống. Anh ngồi vào bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, "Tại sao lúc anh đi ra ngoài lại khóc?" Anh đau lòng lau nước mắt cho cô.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, vươn tay, "Đưa đi động cho em."

Thẩm Chi Niên nhú mày, "Di động nào?"

"Di động của anh!"

Trong điện thoại Thẩm Chi Niên toàn là ảnh chụp Trương Sơ Tâm, anh chột dạ mà nhìn cô một cái, "Em cần di động làm gì?"

"Anh cho rằng em không biết? Như thế nào, chẳng lẽ điện thoại anh có cái gì bí mật em không thể biết?"

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không nhúc nhích.

Trương Sơ Tâm nhin không được đá vào chân anh, "Thẩm Chi Niên, anh cũng không thành thật chút nào!"

Trương Sơ Tâm tức giận, quay đầu không thèm để ý đến anh. Mặc cho Thẩm Chi Niên dỗ như thế nào, nói không để ý chính là không để ý.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Chi Niên thỏa hiệp, đưa điện thoại đi động, "Đây, của em." Anh đặc biệt nghiêm túc nhìn Trương Sơ Tâm: "Thật sự không phải có bí mật gì."

Trương Sơ Tâm lấy được di động, trực tiếp mở album của Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nheo mắt, nhanh chóng hiểu rõ ràng. Anh giữ lấy di động, khản trương, "Sơ Tâm, album không có gì đẹp!"

"Sao anh lại có vẻ lo lắng như thế, vậy em càng muốn xem, buông tay ra!"

Thẩm Chi Niên không bỏ, trong album toàn là ảnh của Trương Sơ Tâm, là anh đã yếu đuối, tự ti, anh không nghĩ sẽ bị Trương Sơ Tâm phát hiện ra.

"Thẩm Chi Niên, anh còn muốn gạt em sao?" Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng không nhin được, con mắt đỏ hoe nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nhấn chặt mày, theo bản năng quay đầu lại. Bà chủ đứng ở quầy hàng, trưng ra bộ mặt xin lỗi nhìn anh.

Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên giằng co một trận, chung quy lại vẫn là Thẩm Chi Niên bại trận, đành phải mở khoá di động đưa cho cô.

Trương Sơ Tâm click mở album ra, hoàn toàn ngẩn người.

Quả nhiên giống như bà chủ nói, toàn bộ đều là ảnh của cô. Hơn nữa cũng không phải chỉ mỗi ảnh của năm cấp ba hay đại học, hình như đều là ảnh của rất nhiều năm, mỗi một tấm hình thoạt nhìn đều giống như là chụp trộm.

Trong lòng Trương Sơ Tâm vừa đau vừa tức giận, "Thẩm Chi Niên, theo dõi người khác vui lắm sao? Chụp trộm người khác cũng vui lắm sao?"

Bữa cơm nay, bởi vì Trương Sơ Tâm tức giận nên cuối cùng cái gì cũng không ăn.

Lúc rời đi, Trương Sơ Tâm thở phào đi trước, Thẩm Chi Niên đi theo sau cô giống như một đứa trẻ phạm phải sai lầm.

Đường đi bộ bên cạnh đường nhỏ, Trương Sơ Tâm cuối cùng không nhin được quay đầu lại, dấm lên ngực Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên! Anh là đồ ngu ngốc!"

Thẩm Chi Niên rừ đầu không hé răng.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh vẫn luôn thích em? Vậy tại sao trước kia anh lại đối xử với em như vậy? Hết lần này đến lần

khắc không cho em tới gần anh, lại còn nói không muốn cho em đi theo anh để chịu khổ? Lại sợ không có năng lực cho em hạnh phúc? Thắm Chi Niên, vị trí của em trong lòng anh nông cạn như vậy sao? Em không được sống một cuộc sống nghèo khổ sao?"

Trương Sơ Tâm nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

Thắm Chi Niên nhìn cô, thật lâu sau không nói gì. Anh vẫn luôn che giấu sự thật nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện. Anh tiến lên một bước, ôm Trương Sơ Tâm vào trong ngực. Cô ở trong ngực khóc ngày một to, nước mắt cũng theo thế mà tuôn ra ngoài.

Thắm Chi Niên tựa cằm trên đỉnh đầu Trương Sơ Tâm, thờ dài, "Sơ Tâm, không phải là anh cảm thấy em không thể chịu khổ, mà là anh lo cho em. Em là tiểu thư, anh chỉ là một thằng nghèo hèn, làm sao có thể xứng đôi với em? Anh thích em, nhưng sao dám tùy tiện cùng em ở bên nhau, anh sợ có một ngày, anh không có đủ năng lực có thể cho em một cuộc sống tốt, em sẽ hối hận vì đã lựa chọn anh. Anh càng sợ không thể đáp ứng đủ cho tương lai, sợ em đi theo anh cuộc sống sẽ quá khổ, không có nhà ở sạch sẽ, không có đồ ăn ngon, không có quần áo giày dép đẹp, không có trang sức lấp lánh..... Sơ Tâm, anh vô cùng sợ, vì anh mà em sẽ xấu hổ với bạn bè, người quen."

Trương Sơ Tâm khóc oà lên, nắm chặt quần áo Thắm Chi Niên, trái tim đau đến mức như bị dao đâm, "Đồ ngốc! Đồ ngốc! Thắm Chi Niên, anh là người xấu!"

"Đúng vậy, anh là người xấu."

Trương Sơ Tâm khóc ngày một lớn, "Thắm Chi Niên, anh dám vì chuyện này mà không cho em tới gần anh. Em thích anh nhiều năm như vậy, mà anh lại nhẫn tâm nói cho dù em theo đuổi anh mười năm hay hai mươi năm, anh đều sẽ không thích em..... Thắm Chi Niên, anh chết đi cho rồi!"

Thắm Chi Niên cũng nghẹn ngào, "Anh biết, là anh sai, Sơ Tâm, anh xin lỗi, về sau sẽ không như vậy, không bao giờ sẽ rời bỏ em..... Em tha thứ cho anh, được không?"

Trương Sơ Tâm dựa vào Thắm Chi Niên khóc một hồi lâu mới ngừng, lúc ngẩng đầu lên, Thắm Chi Niên liền cúi đầu hôn cô.

Răng môi triền miên, tâm linh gắn kết. Lần đầu tiên, Trương Sơ Tâm ôm chặt Thắm Chi Niên, nhiệt tình đáp lại anh.

Cô chưa bao giờ biết, lúc Thắm Chi Niên không cho cô lại gần, so với tình cảm cô dành cho anh, còn hơn rất nhiều. Rõ ràng yêu vô cùng nhưng lại phải nhẫn tâm cự tuyệt, so với việc đơn giản thích một người, khó hơn rất nhiều.

Trương Sơ Tâm khóc đến mức đôi mắt sưng lên, hộp báo khởi quay cũng không muốn đi. Ngồi trên xe, cô nghiêng đầu hỏi Thắm Chi Niên, "Cuộc họp báo lát nữa em có thể không đi sao?"

"Đương nhiên, em không muốn đi thì không cần đi."

"Không bị ảnh hưởng gì sao?"

"Không đâu."

"Anh đi sao?"

"Em không đi, anh cũng không đi."

"Cũng không ảnh hưởng sao?"

"Sẽ có người sắp xếp, em đừng lo lắng."

Trương Sơ Tâm cong khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Buổi tối trong thành phố đẹp đến nao lòng. Ven đường đủ mọi ánh đèn màu sắc lung linh, đèn xe cộ cũng vô cùng huyền ảo, lập loè thật đẹp.

Bởi vì không cần đến họp báo, Thắm Chi Niên trực tiếp lái xe về nhà.

Cửa vừa mở ra, Thắm Chi Niên đã áp sát cô vào cửa, cơ thể anh đè lên cô, cúi đầu chặn môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm ôm cổ anh, khuôn mặt trắng nõn vì tiếp xúc thân mật mà trở nên đỏ bừng, cả người đều nóng.

Thắm Chi Niên đột nhiên bế cô, thân mình lơ lửng trên không, Trương Sơ Tâm theo bản năng ôm chặt lấy Thắm Chi Niên, trong lòng hồi hộp, thanh âm run rẩy, "Thắm Chi Niên..... Chúng ta trở về phòng đi....."

Thắm Chi Niên không nghe cô nói, dường như quá chú tâm, anh vùi đầu trước ngực cô, ngón tay thon dài ở trên người cô di chuyển khắp nơi, thân mình Trương Sơ Tâm căng thẳng, gất gao ôm đầu của anh, ngửa đầu hô hấp.

Váy bị vén lên thật cao, Trương Sơ Tâm cảm giác sắp bị thiêu cháy, cô cúi đầu, môi dán ở bên tai Thắm Chi Niên, thanh âm như muỗi, "Thắm Chi Niên..... Chúng ta trở về phòng đi....."

Qua một hồi lâu, Thẩm Chi Niên mới nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, ôm Trương Sơ Tâm lên lầu.

Ngày hôm sau sáng sớm, Trương Sơ Tâm tỉnh lại, thấy Thẩm Chi Niên đang nhìn cô.

Trương Sơ Tâm hí hóp mắt cười cười, "Em đẹp lắm sao?"

Thẩm Chi Niên cười nhìn, sờ đầu cô, "Đẹp."

Trương Sơ Tâm đắc ý mà cong khóe miệng, "Em cũng cảm thấy thế."

Trương Sơ Tâm nhồm đậy, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Chi Niên. Đây là người đàn ông mà cô thích, anh cũng thích cô. Đột nhiên cảm thấy, trên đời này không có gì hạnh phúc hơn so hai người đang yêu nhau. Coi nhện không được chui vào trong ngực Thẩm Chi Niên, anh ôn nhu vuốt ve cô, cô ngửa đầu nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh nói anh mấy năm nay đều đi theo em, em như thế nào lại không phát hiện đâu?"

Thẩm Chi Niên cười nói: "Bởi vì em ngốc a."

"Anh mới ngốc!" Một chân cô nhện không được đá Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cong hạ đầu gối, mảy nhủ lại, "Đừng đá loạn! Đá hỏng rồi, hạnh phúc nửa đời sau của em sẽ không còn."

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, nghiêng đầu, khóe miệng lại lên lút cong một chút.

Thẩm Chi Niên ôm nàng, môi dán vào lỗ tai cô, "Mệt sao?"

Trương Sơ Tâm gật gật đầu. Thật sự rất mệt, mệt đến không tưởng.

"Vậy em ngủ tiếp đi, anh ra ngoài mua bữa sáng cho em." Thẩm Chi Niên nói, liền xoay người từ trên giường xuống.

"Anh không đi làm sao?"

"Hôm nay thứ Bảy."

Trương Sơ Tâm cuộn ở trong chăn, nhìn anh nói: "Nhớ rõ mua thuốc tránh thai."

Lần trước mua thuốc tránh thai không biết rơi đi nơi nào.

Thẩm Chi Niên nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô, biểu tình rõ ràng lạnh vài phần.

"Em hiện tại chưa muốn có con, em còn muốn đóng phim."

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô, "Có thì sẽ sinh."

"....."

Thẩm Chi Niên suy nghĩ một lát, bổ sung câu, "Uống thuốc đối thân thể không tốt."

"Thỉnh thoảng uống không có việc gì."

Thẩm Chi Niên nhìn coi một cái, trầm khuôn mặt, gằn từng chữ một, "Không được uống."

"....."

Thẩm Chi Niên mặc quần áo liền đi xuống lầu.

Trương Sơ Tâm nằm ở trên giường, cả người bủn rủn không nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên rời đi không lâu, Tổng Hi liền gọi điện thoại tới.

Điện thoại vừa nghe, Tổng Hi từ đầu kia truyền tới, "Sơ Tâm, chị xem tin tức chưa?!"

Trương Sơ Tâm bị tiếng hét của Tổng Hi làm cho hoảng sợ, cầm di động chui từ trong chăn chui ra, "Chưa, làm sao vậy?"

"Không biết tên diễn nào dám bịa đặt như vậy! Em mà biết, em giết chết hắn!"

Tổng Hi rất ít khi nổi giận giống như bây giờ, Trương Sơ Tâm hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Chị lên Weibo nhìn xem, không biết tên nào dám bôi đen chị, bây giờ chị lên đầu hot search rồi!"

Trương Sơ Tâm nhăn mày, "Chị nổi tiếng rồi à?"

"Nổi tiếng cái rắm ấy! Người ta nói chị được bao ~ dưỡng! Tức chết em mất! Chị mà được người ta bao dưỡng thật, không phải là đã trở thành nhân vật tai to mặt lớn sao? Vậy mà bây giờ vẫn chỉ là diễn viên tuyến 18? Hiện tại sợ là mười tám tuyến đều hỗn không nổi nữa! Này đàn bà phàm hiệp, hạt bb đều bắt quá đầu óc! Tức chết ta! Tức chết ta!"

Trương Sơ Tâm nghe lời nói, trầm mặc trong chốc lát, "Cái kia..... Hi Hi, em bình tĩnh một chút, không có việc gì, cứ cho bọn họ nói đi, chị không thèm để ý."

"Như thế nào có thể thế? Chị hiện tại vốn dĩ cũng đã không có nhiều vai diễn, lại tuồn ra loại gièm pha này, sợ là về sau cũng không thể ở giới giải trí lẫn lộn. Không được, em lập tức tìm người quan hệ xã hội, chị hai ngày này cứ ở nhà đừng ra cửa a!"

Trương Sơ Tâm môi hơi nhấp một chút, "Hi Hi, em đừng vội, chị đã có vai diễn, là nữ chính."

"Cái gì?!" Tống Hi ở bên kia hô to lên.

"Em nhẹ tiếng chút, màng tai chị sắp bị em phá nát rồi." Trương Sơ Tâm nằm di động ở trên giường trở mình, "Hi Hi, chị có nên nói cho em hay không, chị và Thẩm Chi Niên đã kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Thẩm Chi Niên đi ra ngoài rất nhanh đã trở lại, Trương Sơ Tâm còn lười ở trên giường không nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên quỳ một chân ôm cô, "Rất mệt sao? Ăn cơm rồi ngủ tiếp?"

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, ôm cổ Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên bế cô lên, Trương Sơ Tâm kẹp hai chân ở eo anh, nhìn anh, cong mắt cười. Cô dướn người lên, hôn một cái lên môi Thẩm Chi Niên, "Mua cái gì vậy?"

Thẩm Chi Niên vừa ôm cô xuống lầu vừa nói: "Bánh bao Đường Kí."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, "Sao anh biết em thích ăn bánh bao Đường Kí!"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, "Em nói xem?"

Trương Sơ Tâm có một thời gian cực kì thích ăn bánh bao Đường Kí, trùng hợp phòng cô thuê gần đó có một cửa hàng, mỗi ngày vào buổi sáng cô đều xuống đây mua mấy cái, lại thêm một phần sữa đậu nành, rất thỏa mãn.

Cô cười tủm tỉm, nắm quần áo Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên, có phải anh ngày nào cũng theo dõi em không?."

Thẩm Chi Niên cười khẽ, "Không có, chỉ là hai ngày đến một lần, lúc bận có khi hai tháng không đến gặp em"

Trương Sơ Tâm nhin không được đám lên ngực anh, "Người này thật xấu xa!"

Khi đó sao cô lại không biết anh đi theo cô?

Thẩm Chi Niên cười cười, ôm cô tới nhà ăn.

Bánh bao còn nóng.

Thẩm Chi Niên đặt Trương Sơ Tâm trên ghế, "Anh không mua sữa đậu nành, uống sữa bò đi." Nói xong, liền quay đầu đến phòng bếp đi đun sữa bò.

Thẩm Chi Niên bê sữa bò nóng ra, Trương Sơ Tâm đang cúi đầu xem di động, tay trái捏ó bánh bao, miệng nhỏ nhai nhai.

Thẩm Chi Niên cong môi cười cười, đem sữa bò đặt tới gần cô, ôn nhu xoa xoa tóc của cô, "Xem cái gì vậy?"

Trương Sơ Tâm đang xem Weibo, chuyện cô bị người ta bao dưỡng đã hot nhất Weibo. Nhưng mà, xem nửa ngày, cô lại không thấy tức giận hay buồn rầu, ngược lại đặc biệt muốn cười. Một diễn viên kém nổi tiếng như cô cũng được người ta chú ý, có thể tưởng tượng đối phương đã cho rất nhiều thủy quân để làm nóng nhiệt độ.

Cô càng xem càng muốn cười, Weibo có ảnh cô đang mua váy ở thương mại Tinh Thiên ngày hôm qua, có người cố ý bình luận: "Tôi biết diễn viên này, miễn cưỡng có thể coi là có tí tiếng tăm, nghe nói nhà cô ta thiếu nợ, tự nhiên có thể mua hàng hiệu, khẳng định là bị bao dưỡng!"

"Tôi cũng được coi là đồng nghiệp, nghe nói cô ta sinh hoạt cá nhân vô cùng hỗn loạn, hàng năm đi tới các bữa tiệc lớn, các người vậy là hiểu."

"Cô ta không phải tình nhân của Tiểu XX sao, ở trong giới giải trí chả có gì là bí mật, nghe nói Tiểu XX gần nhất rất yêu thích cô ta."

Tiểu XX? Tiểu Từ?

Nhìn đến câu này, Trương Sơ Tâm thiếu chút nữa muốn cười phun ra.

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm xem di động chuyên tâm không trả lời anh, không khỏi trầm mặt, duỗi tay đoạt di động Trương Sơ Tâm, "Ăn sáng, nhìn di động làm gì!"

Thẩm Chi Niên mất hứng nhìn cô một cái. Di động có đẹp bằng anh không? (Vâng anh đẹp nhất ^_^) Nói rồi cúi đầu xem cô đang xem cái gì mà chuyên chú đến vậy.

Giây tiếp theo, mày liền gắt gao mà nhú lại, "Biết là ai làm không?"

Trương Sơ Tâm nuốt bánh bao, ôm ly sữa bò nóng, cười nhìn anh, "Đại khái biết."

"Ai?"

Trương Sơ Tâm đứng lên, lấy điện thoại di động từ Thẩm Chi Niên về, "Không quan hệ lắm, em không thêm đề ý."

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, kéo ghế ngồi xuống, cầm di động gọi một cuộc điện thoại.

"Cho anh ba phút, dập tắt hot search trên Weibo, điều tra rõ là ai làm, hôm nay buổi trưa đem tư liệu đến."

Thẩm Chi Niên ngắt điện thoại,

Trương Sơ Tâm chống cằm nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh thật là mạnh mẽ nha."

Trương Sơ Tâm ở giới giải trí lập tức nổi tiếng, bởi vì tin đồn đấy. Cho dù tin đồn kia được Thẩm Chi Niên triệt hạ rất nhanh, nhưng vẫn gây nên sóng gió ở giới giải trí.

Tin đồn đến ngày thứ ba đã vô cùng nóng bỏng, thu hút sự chú ý của nhiều người.

Bởi vì Trương Sơ Tâm không thường lên mạng, sự việc này cô nhanh chóng quên đi.

Hôm nay sáng sớm, Thẩm Chi Niên đi làm, Trương Sơ Tâm đi tới công ty gặp mặt Tống Hi, đi tới cửa công ty, mới phát hiện dưới sảnh có rất nhiều phóng viên cầm camera đứng vây quanh.

Trương Sơ Tâm ngần ra một chút, chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên nghe thấy một phóng viên lớn tiếng hô một câu "Trương Sơ Tâm tới! "

Một đám người chen chúc tới gần cô.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức người đều phát ngốc, quay người bỏ chạy.

Tống Hi không biết từ nơi nào lao tới, che chở cho cô vào công ty.

Phóng viên vô cùng dọa người, một nữ phóng viên cao giọng hỏi: "Trương Sơ Tâm tiểu thư, xin hỏi cô thật là tình nhân của Tiểu tiên sinh sao? Cô biết Tiểu tiên sinh đã có vợ chưa? Con gái của Tiểu tiên sinh cũng đã lớn gần bằng cô, Trương Sơ Tâm tiểu thư, mong cô trả lời một chút, vì cái gì mà cô chấp nhận làm tiểu tam? Là yêu thích hư vinh, hay nhận được lợi ích gì? Trương tiểu thư, mong cô trả lời một chút."

"Nói hươu nói vượn cái gì! Anh là phóng viên ở đâu, tôi muốn khiếu nại anh!" Tống Hi tức giận khiến gương mặt đỏ bừng lên, chỉ thiếu chút nữa ném micro đi.

Trương Sơ Tâm nhìn lướt qua nhóm phóng viên, bình thản mà nói: "Bản thân tôi như thế nào, phẩm chất ra sao, thời gian sẽ cho chân tướng."

Cô nói xong, xoay người đi vào công ty.

Trên đời này, có thể nói trong lòng mỗi người đều có những tính toán riêng, đối với người nào nói cái gì, nói chuyện kiểu gì, mỗi người trong lòng đều có cách nghĩ riêng.

Nếu Trương Sơ Tâm là diễn viên nổi tiếng, có bối cảnh có chỗ dựa, cũng sẽ không vướng vào sự việc này, tin tưởng cũng không có phóng viên nào dám trắng trợn hỏi cô những câu hỏi sắc bén như vậy.

Cũng may tố chất tâm lý cô tốt, dù chưa bao giờ thử, cũng không sợ người khác chất vấn.

Tổng Hi tuổi còn trẻ, lần đầu tiên quản lý nghệ sĩ lại vướng phải loại chuyện này, tức giận muốn nổ phổi. Qua một hồi lâu, mới nhớ tới hỏi: "Sơ Tâm, chị không phải cùng Thẩm Chi Niên kết hôn sao? Chuyện lớn như vậy, sao anh ta không giải thích một chút?"

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Anh ấy chắc có tính toán riêng."

Về chuyện này, Thẩm Chi Niên xác thật có tính toán riêng. Cô gái mà anh nâng niu trân trọng lại bị người người mắng chửi, so với bất kì ai anh là người đau lòng nhất.

Trợ lý Tiểu Lâm ban nãy giúp Thẩm Chi Niên dập tắt tiêu đề đầu bảng nhìn không được hỏi anh một câu, "Ngài tại sao lại không tự mình ra mặt làm sáng tỏ?"

Anh không trả lời, hỏi lại, "Nhà thiết kế áo cưới nào nổi tiếng nhất?"

Tiểu Lâm kinh ngạc nhìn về phía anh, giấy tiếp theo lập tức phản ứng lại, "Vera Wang?"

Thẩm Chi Niên suy nghĩ một lát, gật đầu, "Giúp tôi đặt một vé đi New York vào tuần sau." Tiếp theo lại nói: "Gọi Hà Thanh vào đây."

"Vâng."

Tiểu Lâm rời khỏi văn phòng, Hà Thanh rất nhanh tiến vào, "Thẩm tổng, có cái gì yêu cầu em làm sao?"

Thẩm Chi Niên vui đầu vào làm việc, không ngẩng đầu, "Lấy bản kế hoạch kinh doanh của công ty trong vòng nửa năm tới, yêu cầu ba tháng phải hoàn thành."

Hà Thanh khiếp sợ mà mở to hai mắt, "Ba tháng? Thẩm tổng, thời gian quá gấp, chỉ sợ không có biện pháp....."

"Vậy tăng ca thêm mà làm."

Thẩm Chi Niên không lùi bước, Hà Thanh muốn nói cái gì cũng không được, nhìn thái độ kiên định của anh. Nhưng vẫn như cũ, cô nhìn không được hỏi một câu, "Tại sao lại làm gấp vậy?"

"Cử hành hôn lễ, hưởng tuần trăng mật, cần thời gian."

Thẩm Chi Niên vô cùng đơn giản nói một câu, lại giống như đâm một dao vào người Hà Thanh, đau đến mức trái tim thất lại. Đôi mắt nháy mắt đỏ bừng trong khoảnh khắc nước mắt liền rơi xuống, trên môi run rẩy, "Học trưởng..... Anh không phải không thích chị ấy sao? Anh vì cái gì..... Anh nghiêm túc sao?"

Thẩm Chi Niên "ừ" một tiếng, "Chưa từng nghiêm túc như thế."

"Em không tin!" Hà Thanh khóc rất nhiều, "Nhiều năm như vậy, anh đối với em thật sự không có một chút cảm tình sao? Dù là một chút..... Một chút cũng không có sao?"

Hà Thanh khóc lóc, đôi tay chống ở trên bàn, cả người dựa vào bàn mới đứng vững.

Thẩm Chi Niên rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh, "Hà Thanh, em là nhân viên tốt, tôi rất cảm kích em. Nhưng tôi nói rồi, trừ kinh tế có thể cho em, tôi không thể cho thứ khác."

"Em không cần tiền! Anh rõ ràng cũng biết, nếu thứ em muốn là tiền, lúc trước cần gì phải làm nhiều như vậy? Tâm ý của em đối với anh, anh rất rõ ràng! Anh vì cái gì không chịu quay đầu lại nhìn em! Ở thời điểm anh gian nan nhất, là em ở bên cạnh anh! Trương Sơ Tâm cũng không giúp cái gì, cô ta dựa vào cái gì? Cô ta dựa vào cái gì có thể ở bên anh! Cô ta dựa vào cái gì?!" Hà Thanh ôm mặt thống khổ, bả vai không kìm được mà run rẩy. (Dựa vào chị Tâm là nữ chính:)))

Hà Thanh cho rằng, chỉ cần cô đủ nỗ lực, chỉ cần cô vẫn luôn đi theo Thẩm Chi Niên, một ngày nào đó, anh sẽ thấy cô tốt, cô cho rằng yên lặng hi sinh, một ngày nào đó có thể được anh thích.

Chỉ là không có..... Anh đã kết hôn, cô không còn có cơ hội.

Mất đi tình cảm mà mình trân trọng, mất đi hy vọng liệu còn cái gì? Thật sự, đau đớn muốn chết.

Hà Thanh đầy nước mắt nhìn Thẩm Chi Niên, "Vì cái gì anh không thể thích em một chút....."

Thẩm Chi Niên nhìn cô, "Hà Thanh, tôi cho rằng em hẳn là rất rõ ràng, tôi và em vĩnh viễn cũng không có khả năng. Cho tới nay, tôi chỉ coi em là nhân viên, tôi nói rất nhiều lần, không cần lãng phí thời gian lên tôi."

Hà Thanh khóc, nói không ra lời. Cô có thể nói gì? Anh nói đúng, anh chưa từng có biểu hiện tình cảm với cô dù chỉ một chút, anh đối với cô vĩnh viễn

khách khí như thế, anh đã nhiều lần nói với cô, không cần lãng phí thời gian lên người anh. Anh chưa từng cho cô hy vọng. Là chính cô, chưa bao giờ từ bỏ hy vọng xa vời ấy.

Hà Thanh không biết mình làm thế nào có thể ra khỏi văn phòng Thẩm Chi Niên, lúc ấy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt thương cảm nhìn cô.

Là thương cảm không sai. Nhưng khi cô đau khổ không muốn bọn họ dùng ánh mắt thương hại nhìn cô như vậy?

Cô lau nước mắt, đi nhanh vào văn phòng của mình.

Không có tâm tư làm việc, cô gục lên bàn khóc một trận thật lớn, lau nước mắt, cô gửi cho Trương Sơ Tâm một tin nhắn: "Buổi tối có thời gian không? Tôi có chuyện muốn gặp chị. Tôi là Hà Thanh."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Trương Sơ Tâm nhận được tin nhắn của Hà Thanh khi đang cùng Tống Hi trong văn phòng giám đốc nghe giáo huấn.

Trương Sơ Tâm da mặt dày, giám đốc nói nhiều như vậy, nhưng cô nghe một tai lại ra một tai, coi như không nghe thấy.

Tống Hi tuổi còn trẻ, lần đầu tiên dẫn dắt nghệ sĩ lại gặp phải vấn đề này, căn bản không có kinh nghiệm đưa ra lời giải thích, hơn nữa cô lại cực kì che chở Trương Sơ Tâm, giám đốc mắng Trương Sơ Tâm không biết liêm sỉ, cô liền cãi lại, "Ông có chứng cứ sao? Không có chứng cứ dựa vào cái gì đổ oan cho chị Sơ Tâm?"

Giám đốc già không nghĩ tới Tống Hi sẽ cãi lại, giận trừng mắt, "Cô còn không biết có hay không?!"

Tống Hi còn muốn tranh luận, Trương Sơ Tâm lặng lẽ kéo cô một chút.

"Đàm tổng, sự việc không như lời báo chí đưa tin."

"Không phải? Không có lừa làm sao có khói, tôi nói cho cô biết Trương Sơ Tâm, bởi vì sự việc của cô, công ty chúng ta đã mất hết hình tượng! Làm tiểu tam, Trương Sơ Tâm, cô cái tốt không học, học làm tiểu tam, khó trách như thế nào cũng không nổi tiếng, tâm tư đều đặt ở đâu đó rồi! Tôi nói cho cô, loại nghệ sĩ có vết nhơ như vậy, chúng tôi tuyệt đối không thêm!"

Ông ta nói xong, quay đầu lại liền từ trên bàn lấy ra hộp đồng quản lí của Trương Sơ Tâm, ném về phía Trương Sơ Tâm nói, "Cô đi đi! Loại nghệ sĩ không có đạo đức giống cô, giữ lại chỉ làm hỏng mặt mũi!"

Văn kiện ném Trương Sơ Tâm, cô nhất thời chưa kịp né tránh, trang giấy sắc bén sượt qua mặt cô, đau đến mức cô nhú chặt mày lại.

Trương Sơ Tâm giờ tay cầm văn kiện, chợt cười cười, "Đàm tổng, cảm ơn ông nha, trả cho tôi tự do."

Trương Sơ Tâm xoa tay, tiếp tục nói: "Nếu tôi hiện tại đã không phải người của công ty, có chút lời tôi lại muốn nói."

Đàm tổng nhú chặt mày, trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm

"Tôi vào công ty đã nhiều năm, ngài nói tôi vô dụng, có năng đỡ có bằng không, tôi muốn hỏi một câu, ngài giúp đỡ tôi sao? Tôi mấy năm nay đóng phim, bộ nào cũng phải cùng Hi Hi tự tìm. Ông hôm nay cùng tôi kết thúc, nói thực ra, tôi rất vui."

Trương Sơ Tâm đem văn kiện đưa cho Tống Hi, lại tiếp tục nói: "Ông nói tôi vô liêm sỉ, nói tôi phá hoại hình ảnh công ty, chuyện này quả thực không đúng sự thật, nhưng chẳng may là sự thật, ông có tư cách gì lấy thứ đạo đức giả của ông ra nói tôi?"

Trương Sơ Tâm cười khê cười, "Đàm tổng, cháu gái ông cũng đã học tiểu học rồi? Ông còn ở bên ngoài bao dưỡng tình nhân, thật sự không biết xấu hổ nha?"

Đàm tổng đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Cô nói bậy cái gì!"

Trương Sơ Tâm chút nào không yếu thế, tiếp tục nói: "Tôi cùng Hà Đình tiến công ty, mấy năm nay, công ty đối tôi mặc kệ, tùy ý để tôi tự sinh tự diệt, đối lại Hà Đình lại được tất cả các tài nguyên của công ty. Tôi dám khẳng định tài năng của tôi không hề kém Hà Đình, cho nên là công ty không công bằng, mà không phải là tôi vô dụng, điểm này, ông cần giải thích."

"Trương Sơ Tâm, cô..... cô....." Đàm tổng bị Trương Sơ Tâm làm tức giận đến nói không ra lời, ngón tay run lên run lên mà chỉ vào cô.

"Ông đừng vội tức giận, tôi còn chưa nói xong đâu." Trương Sơ Tâm hơi hơi dương cằm, nhìn hẩn một cái, tiếp tục nói: "Ở công ty đối đãi như vậy mấy năm, có một số việc, tôi ngày thường ngoài miệng không nói, nhưng không có nghĩa là tôi không biết. Ba tháng trước, tôi ở bệnh viện thấy Hà Đình....."

Đàm lão nhân mở to hai mắt.

"Không chỉ thấy mỗi cô ta đâu, còn có ông." Trương Sơ Tâm cong con mắt, cười tủm tỉm mà nhìn Đàm tổng sắc mặt nháy mắt từ đen chuyển trắng, lại từ trắng chuyển thành tái nhợt, cô tiếp tục lại nói: "Đàm tổng, cháu gái đã học tiểu học, còn làm nữ nhân hai mươi tuổi to bụng, xem loại đạo đức này, ông còn không biết xấu hổ nói tôi?"

"Trương Sơ Tâm! Cô rốt cuộc muốn làm gì?!" Đàm tổng gắt gao mà nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm liếc hẩn một cái, biểu tình trở nên nghiêm túc, "Đừng cho là tôi không biết lần này là ai ở sau lưng giờ trò quỷ, còn không phải là muốn mượn cớ đuổi tôi sao? Muốn đem tôi đuổi ra giới giải trí? Kỳ thật không cần phức tạp như vậy, muốn đem tôi đuổi ra công ty, nói một câu liền được, loại công ty này, tôi cũng không cần."

"Sơ Tâm! Em cùng chị cùng nhau đi!" Tống Hi hưng hăng mà trừng mắt nhìn Đàm tổng một cái, "Từ chức cho ông thấy luôn!"

Đàm tổng bị Trương Sơ Tâm cùng Tống Hi mắng một trận, lại nghĩ đến Trương Sơ Tâm đã biết hẩn cùng Hà Đình, trong lòng lại có chút hốt hoảng, "Trương Sơ Tâm, cô đến tột cùng muốn thế nào!"

Trương Sơ Tâm nhìn, khẽ cười.

"Cô còn không phải là muốn cho công ty nâng đỡ cô sao? Không thành vấn đề, chỉ cần cô đem miệng ngoan ngoãn ngậm lại, tôi lập tức liền giúp đỡ cô!"

Trương Sơ Tâm cười lạnh, "Nói như tôi muốn các người giúp đỡ? Ông hiện tại muốn giúp tôi? Ngượng ngùng, ta thật đúng là không hiếm lạ."

Đàm tổng lập tức liền luống cuống, hẩn thật đúng là không nghĩ tới nha đầu này nặng nề đều không ưa! Hẩn tự cho là cùng Hà Đình vụng trộm, sự việc này mãi mãi là bí ẩn, không nghĩ tới tự nhiên sẽ bị Trương Sơ Tâm biết! Hẩn lúc này là hối hận cực kỳ, mấy ngày hôm trước Hà Đình nói với hẩn, muốn đem Trương Sơ Tâm đuổi ra giới giải trí, hẩn nhất thời hồ đồ đồng ý, còn kiếm người bêu xấu Trương Sơ Tâm, muốn đem cô nhân cơ hội đuổi ra công ty, bức cô rời khỏi giới giải trí.

Hẩn không nghĩ tới, nha đầu này nhìn bình thường nhưng quả thực độc ác hơn nhiều!

"Trương Sơ Tâm, cô rốt cuộc muốn thế nào?"

Trương Sơ Tâm cười cười, nói: "Không nghĩ thế nào, chính là muốn xem bộ dáng lo lắng của các người."

"Trương Sơ Tâm, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám tiết lộ nửa câu, tôi có rất nhiều biện pháp đối phó cô!"

Từ công ty ra, Tống Hi vội kéo Trương Sơ Tâm thét chói tai, "Sơ Tâm! Chị quá soái! Đàm tổng bị chị làm tức chết rồi! Sao trước kia em không biết chị như vậy?"

Trương Sơ Tâm cười, "Trước kia không chỗ dựa, không dám a."

Trương Sơ Tâm trước đây kì thật là vậy. Trước kia công ty tuy rằng không giúp cô, nhưng tốt xấu cũng là cấp trên của mình, không dám đắc tội, trong lòng vẫn là ngóng trông ngày nào đó giám đốc sẽ cho mình cơ hội? Cho nên có đôi khi trong lòng rất không vui, không phục, cũng tuyệt đối không có dũng khí đi đắc tội một người nào cả, sợ con đường ngày càng gian nan. Hôm nay như vậy, cũng là tức giận Hà Đình cùng Đàm tổng hại cô, nhưng càng quan trọng vẫn là ý vào hiện tại có Thẩm Chi Niên chống lưng.

Nghĩ đến Thẩm Chi Niên, đôi mắt cũng không tự giác mà cong lên.

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ Tống Hi, "Hi Hi, em đi về trước đi, mấy ngày sau khỏi quay chị sẽ gọi cho em, vừa lúc có dịp nghỉ ngơi, mấy năm nay đi theo chị, em cũng không có ngày nào yên ổn."

Tống Hi áy náy, "Chị đừng nói như vậy, là em không có bản lĩnh, chưa tìm được cho chị một bộ phim nào ra hồn, làm việc không thành thực, có đôi khi còn liên lụy chị, đôi lại là người khác, đã sớm đem em đuổi rồi."

Trương Sơ Tâm nhin không được cười rộ lên, ôm cô, "Em về trước đi, chị sẽ gọi sau."

"Được, em đi trước."

Trương Sơ Tâm cùng Tống Hi tách ra, định gọi cho Thẩm Chi Niên.

Trên đường, Hà Thanh lại gửi cho cô một tin nhắn.

"Tôi có chuyện quan trọng nói cho cô, buổi tối 8 giờ, quán cà phê M.E, được không?"

Trương Sơ Tâm rừ mắt nhìn lướt qua, phiền lòng đánh hai chữ, "Không rảnh." Ngay sau đó liền đưa điện thoại đi động cật vào trong túi.

Cô đúng là không biết, cô cùng Hà Thanh có gì để nói.

Đến công ty thời điểm, đã là giữa trưa 11 giờ rưỡi. Trương Sơ Tâm không về nhà nấu cơm, ở công ty bên cạnh mua hai gói mì đi lên.

Đẩy cửa, Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm ôm hai gói mì cười hi hi đi vào, hơi nhú mồm, khoe miệng lại hơi hơi cong lên, "Em đừng nói cho anh, đây là cơm trưa của anh?"

Trương Sơ Tâm ôm bảo bối chạy đến phía anh, "Em nói này, mì này đặc biệt ăn ngon, thường xuyên bán hết, hôm nay là vận khí tốt mới mua được!"

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm, trong mắt chứa đầy ý cười, "Nói như vậy, anh rất có lộc ăn?"

Trương Sơ Tâm chớp chớp mắt, "Không phải sao."

Thẩm Chi Niên cười nhìn cô, hơi dùng sức, Trương Sơ Tâm liền ngã lên đùi anh, còn không đợi cô phản ứng lại, Thẩm Chi Niên liền cúi đầu hôn cô.

Thật lâu sau, Trương Sơ Tâm thở không nổi, Thẩm Chi Niên rút cuộc hơi buông cô ra, môi nhẹ nhàng dán ở trên môi cô, nhẹ cười.

Trương Sơ Tâm đỏ mặt, nhin không được néo eo anh một chút, "Không biết xấu hổ còn cười?" Cô bị anh hôn đến thiếu chút nữa không thở nổi.

Giữa trưa, Trương Sơ Tâm ôm mì gói ra ngoài để nấu.

Lúc này, đa phần mọi người đều ở nhà ăn, chỉ có số ít người còn ở trên.

Chỗ để nước không có ai, Trương Sơ Tâm một bên bê nước, một bên khẽ hát.

Đột nhiên, một thanh âm từ sau lưng truyền đến, "Chị cho anh ấy ăn cái này? Học tử, chị làm vợ như vậy sao?"

Trương Sơ Tâm nghe thấy âm thanh, cau mày quay đầu lại.

Hà Thanh đứng sau cô, biểu tình khó tin, "Chị có biết hay không, dạ dày anh ấy không tốt, chị còn cho anh ấy ăn mì gói?"

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta, không nói chuyện.

Hà Thanh rút cuộc nhin không được, "Trương Sơ Tâm, tôi thật không hiểu tại sao anh ấy lại thích chị? Cả người chị, có điểm nào để anh ấy thích sao?"

Trương Sơ Tâm lạnh mặt, "Chuyện này cô có quan hệ sao? Thẩm Chi Niên tại sao thích tôi, loại vấn đề này, cô không phải hẳn là đi hỏi anh ấy sao?"

"Trương Sơ Tâm, cô căn bản là không xứng với anh ấy."

"Phải không, tôi không xứng, cô sẽ xứng sao?"

Trương Sơ Tâm ghen muốn chết, ôm hai ly mì, lướt qua Hà Thanh, đi thẳng qua phòng nước.

Trở lại phòng Thẩm Chi Niên, anh lập tức rời bàn làm việc, muốn lấy mì trong tay cô.

Trương Sơ Tâm không cho, trực tiếp đi đến phòng vệ sinh, đổ sạch vào bồn cầu.

Thẩm Chi Niên nhíu mày, "Làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hơi đỏ, cô đi ra, nhào vào lòng Thẩm Chi Niên, nói: "Thẩm Chi Niên, thực xin lỗi."

"Làm sao vậy? Vừa mới không phải rất tốt sao?" Thẩm Chi Niên ôn nhu mà vuốt đầu cô, giọng nói lo lắng.

Trương Sơ Tâm từ trong lòng Thẩm Chi Niên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, "Thẩm Chi Niên, thực xin lỗi, em quên mất dạ dày anh không tốt, em không nên cho anh ăn mì gói."

"Anh không có việc gì, ăn một lần không sao." Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm khóc, đau lòng ôm cô, "Ngoan, đừng khóc."

Trương Sơ Tâm ghen ngào, "Thực xin lỗi....."

Thẩm Chi Niên cong khoe miệng, đem Trương Sơ Tâm ôm càng thêm chặt, "Không việc gì."

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu lên, "Chúng ta đi ra ngoài ăn, được không? Hoặc xuống nhà ăn?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trên đường tới nhà ăn, Trương Sơ Tâm kéo tay Thẩm Chi Niên, đặc biệt tò mò hỏi: "Nhà ăn ở đây có ngon không? Có phải cái gì cũng có không anh?"

"Chắc chắn, trước đây anh đều ăn ở đây." Lúc trước Trương Sơ Tâm không mang com cho anh, Thẩm Chi Niên hầu như đều ăn ở đây, hương vị rất tốt.

"Có món em thích không?" Trương Sơ Tâm nháy đôi mắt nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cong môi cười một chút, "Thịt bò xào ớt?"

Trương Sơ Tâm thật ra muốn thử anh, không nghĩ tới anh dễ dàng trả lời như vậy, cô càng nắm chặt tay Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên, anh thật hiểu em."

Năm đó cô liều mạng theo đuổi Thẩm Chi Niên, anh lại một mực trốn tránh cô. Nói thực ra, khi đó có chút oán hận anh. Cũng không nghĩ tới, người đàn ông này lại hai mặt như vậy, bên ngoài làm vẻ trốn tránh cô, nói cái gì mà dù 10 hay 20 năm cũng sẽ không thích cô, thâm tâm lại đem sở thích của cô nhớ kĩ. Biết cô thích uống sữa chua vị đào, biết cô thích ăn bánh bao Đường Kí, còn nhớ rõ cô thích thịt bò xào ớt.....

Nhưng mấy năm nay, Trương Sơ Tâm cũng đã có chút quên sở thích của Thẩm Chi Niên.

Hai người họ, một người nỗ lực để quên, một người ngày càng sâu đậm. Rõ ràng là không hợp nhau, cố gắng trốn chạy, cuối cùng lại vẫn là ở cùng nhau.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn Thẩm Chi Niên, nhìn không được cười tủm tỉm khen một câu, "Thẩm Chi Niên, anh thật đẹp trai."

Thẩm Chi Niên nhướn mày cười, "A, chúc mừng em nha, tìm được người chồng đẹp như vậy."

Thẩm Chi Niên nói một tiếng "chồng", thật đơn giản, nhưng lại giống ngọn lửa mùa đông sưởi ấm cô. Trong lòng có chút thẹn thùng, cô lặng lẽ cúi đầu, khóe miệng không kiềm chế mà cong lên.

Thẩm Chi Niên ngày thường là người rất nghiêm túc, nhân viên vừa yêu mến lại vừa lo sợ khi thấy anh. Mỗi lần Thẩm Chi Niên tới nhà ăn ăn com, mọi người đều thật cẩn thận, lấy đồ ăn không dám lấy quá nhiều, trót lấy nhiều cũng cố gắng ăn cho bằng hết, sợ bị Thẩm tổng nói là không tiết kiệm.

Khó được Thẩm Chi Niên đã lâu không tới nhà ăn, tất cả mọi người đều thả lỏng, ở nhà ăn cao giọng nói giỡn. Không biết là ai thấy Thẩm Chi Niên trước tiên, đứng thẳng sống lưng hô một tiếng, "Thẩm tổng!"

Nhà ăn nháy mắt an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hô hấp của mỗi người.

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm tới bàn ăn, nghiêng đầu nhìn mọi người một cái, "Không cần ngạc nhiên. tiếp tục đi."

Thẩm Chi Niên lên tiếng, mọi người mới dám ngồi xuống, nhưng cũng không thể nào dám đùa nói, toàn bộ nhà ăn vẫn như cũ, vô cùng an tĩnh.

Không khí đột nhiên trở nên có chút nghiêm túc, Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên cười, "Anh có phải quá nghiêm khắc không, tất cả mọi người đều rất sợ anh."

"Có sao?"

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, khóe miệng hơi cong. Cô bỗng nhiên nhớ tới thời điểm đi học, bất kể lúc nào, trên mặt anh chưa bao giờ có nụ cười thật tươi. Ở trong ấn tượng của cô, Thẩm Chi Niên vẫn luôn không thể nào cười, vĩnh viễn là khuôn mặt nghiêm túc.

Cho nên nhân viên thấy anh không dám làm loạn, cũng không khó lý giải.

Thẩm Chi Niên tuy rằng là boss, nhưng vẫn như cũ cùng mọi người xếp hàng lấy com.

Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên, tay nhét trong túi, nhìn xung quanh.

Rất nhanh tới lượt anh, một tay cầm khay, anh cúi đầu hỏi Trương Sơ Tâm, "Muốn ăn cái gì?"

Trương Sơ Tâm nắm cánh tay anh, nghiêm túc nhìn về nơi có thức ăn, nhìn nửa ngày, nàng chỉ vào món tôm chao dầu, "Em muốn ăn cái kia."

Thẩm Chi Niên cầm hai khay đưa tới, "Hai phần."

Phụ bếp mặt tươi cười, vội vàng múc hai muỗng lớn.

"Bò xào ớt cũng muốn, còn có canh rau...."

Lấy xong đồ ăn, Thẩm Chi Niên kéo Trương Sơ Tâm đi tìm vị trí.

Đến ngồi xuống, Trương Sơ Tâm đặc biệt cảm khái mà nói một câu, "Thẩm Chi Niên, chỗ các anh có nhà ăn tốt như vậy, sao tự nhiên bắt em mang cơm cho anh? Anh như vậy vừa là tra tấn em vừa ỷ khuất dạ dày anh nha."

Thẩm Chi Niên mắt sùng nịch nhìn Trương Sơ Tâm, "Bên ngoài đồ ăn ngon, nào so được với cơm vợ làm."

Thẩm Chi Niên lần đầu tiên kêu Trương Sơ Tâm là "vợ", Trương Sơ Tâm ngẩn ra hơn nửa ngày, trên mặt lén lút đỏ ửng, chiếc đũa dừng hồi lâu, mới thẹn thùng mà nâng đôi mắt, nhỏ giọng nói: "Thẩm Chi Niên, trước kia như thế nào em không phát hiện, anh rất biết nói ngọt nha."

"Nếu em thích, ngày nào anh cũng sẽ nói cho em nghe. Nào, há mồm." Khi nói chuyện, Thẩm Chi Niên đã bóc xong vỏ tôm, đưa tới miệng Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm cười tủm tỉm cong con mắt, mở miệng.

Trương Sơ Tâm ăn xong, Thẩm Chi Niên lại cúi đầu tiếp tục bóc vỏ tôm cho cô.

Cách đó không xa, mấy nhân viên cấp cao ngồi một chỗ, đôi mắt nhìn về phía Thẩm Chi Niên cùng Trương Sơ Tâm, "Hừ, con mẹ nó, lần trước nói boss thích đàn ông? Ta khinh, thật muốn vả mặt mình! Thật không nhìn ra boss thích đàn ông, đây thật ra là một thể nô a."

"Thẩm tổng không phải có thói sạch sẽ sao? Tự nhiên chịu bóc vỏ tôm đầy dầu mỡ như vậy?!!!"

Đưa lưng về phía Thẩm Chi Niên, Nghiêm Hâm chống cằm, "Các người biết cái gì? Cái này gọi là tình yêu! Bóc tôm tính cái gì, tôi còn lau móng cho vợ đây này." (Editor: dịch đến đây cười ngất =)))))

"Anh thật ghê tởm!" Đối diện, một người đá chân Nghiêm Hâm.

Nghiêm Hâm đề thấp thanh âm cười, "Nói giỡn. Bất quá, tôi vừa rồi nhìn kỹ, bà chủ chúng ta lớn lên thật đúng là đẹp, khó trách ngày thường như vậy nhiều oanh oanh yến yến đưa tới cửa, lão đại ngắm đều không ngắm liếc mắt một ai, trong nhà có mỹ nhân đâu muốn đoái hoài tới cỏ dại ngoài kia."

Vài người nói chuyện rất nhỏ, nhưng bởi vì nhà ăn quá yên tĩnh, những lời này vẫn rất rõ ràng truyền tới tai mỗi người.

"Nghiêm Hâm, anh lại đây." Thẩm Chi Niên đột nhiên mở miệng, Nghiêm Hâm đang hớn hờ nói chuyện bất quá đột nhiên mở to hai mắt nhìn, cả người cứng đờ đứng ở chỗ đó.

Đồng nghiệp đối diện cho anh ánh mắt thương cảm. Boss không thích người tụ tập bát quái, huống chi nhân vật chính lại là anh, không chừng sẽ gặp tai họa.

Các đồng nghiệp thấy Nghiêm Hâm bị điểm danh, đồng loạt rũ xuống đầu, hận không thể đem chính mình biến thành trong suốt, không dám hé răng.

Nghiêm Hâm thật sâu hít một hơi, lấy dũng khí đứng lên, nhận mệnh hướng tới Thẩm Chi Niên.

"Lão đại, Nghiêm Hâm thấp thỏm bất an đứng ở chỗ đó, rũ đầu.

Thẩm Chi Niên cũng không nhìn anh, bóc tôm cho Trương Sơ Tâm, nói: "Lặp lại lần nữa những lời vừa nói."

Nghiêm Hâm khề cán môi, nhỏ giọng lặp lại, "Nhà có mỹ nhân rồi đâu muốn quan tâm đến hoa dại ngoài kia."

Thẩm Chi Niên nâng đầu liếc anh một cái, đôi mắt hơi hơi mị một chút.

Nghiêm Hâm hận không thể quỳ xuống nhìn Thẩm Chi Niên, chỉ kém chút nữa là khóc ra, "Lão đại, em sai rồi! Em không nên sau lưng bàn luận chuyện của anh! Anh....."

Anh cứ tùy ý phạt đi! Anh thật sự không chịu nổi cảm giác này, da đầu lạnh căm, quả thực đáng sợ!

Nào biết anh còn chưa kịp nói, Thẩm Chi Niên liền ngắt lời, "Câu trước đó."

"Câu trước đó?" Nghiêm Hâm ngẩn ra, câu trước đó.....

Nghiêm Hâm thật cẩn thận nhìn Trương Sơ Tâm một cái, nhỏ giọng mà nói: "Bà chủ chúng ta lớn lên thật xinh đẹp....."

Trương Sơ Tâm đang ăn, thiếu chút nữa sặc.

Thẩm Chi Niên nâng đầu, khoe miệng cong cong, "Ánh mắt không tồi, nói to một chút."

Nghiêm Hâm sùng sốt, cẩn thận hô " Bà chủ. "

Thẩm Chi Niên khỏe miệng tươi cười càng sáng lạn.

Nghiêm Hâm cả người đều hoá đá.

Điên mất! Núi băng vạn năm tự nhiên cười! Bởi vì anh gọi " bà chủ "? Thế nào là thê nô? Con mẹ nó, thật điên mất!

Nghiêm Hâm hít sâu một hơi, vội vàng rền sắt khi còn nóng, " Bà chủ, hình như ở TV đã nhìn thấy cô, cô có phải diễn 《 một lò hương 》 nữ số 4?"

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, "Anh đã xem qua?"

Kia bộ diễn tuy rằng là nữ số 4, nhưng kỳ thật cũng chỉ có bốn nữ diễn viên, hơn nữa cô được diễn rất ít, năm mười mấy tập, cô chỉ được xuất hiện năm tập, rất nhiều người không nhớ rõ.

Nghiêm Hâm chạy nhanh vượt móng ngựa, "Đương nhiên! Bà chủ đóng phim cực tốt, tôi ấn tượng quá sâu, thật sự, diễn đến xuất thần."

Trương Sơ Tâm thích nghe người ta nói kỹ thuật diễn tốt, cười tủm tỉm, "Cảm ơn anh a."

Thẩm Chi Niên cười nhìn Nghiêm Hâm liếc mắt một cái, "Võ móng ngựa không tồi, thưởng tiền lương."

Nghiêm Hâm đôi mắt đều trừng lớn, "Thật..... Thật sự....."

"Tôi khi nào nói dối?"

Trương Sơ Tâm lặng lẽ đá Thẩm Chi Niên. Tên tuy hứng này!

Trải qua chuyện của Nghiêm Hâm, từ nay về sau, công ty Thẩm Chi Niên đều có một bí quyết nhỏ.

—— Thưởng tiền lương sao? Cứ khen bà chủ là được, tốt hơn khen boss! Làm bà chủ vui vẻ, thăng chức tăng lương thoải mái!

Từ nay về sau, Thẩm Chi Niên lại thêm một biệt hiệu: Sùng thê cuồng ma!

Ăn trưa xong, Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên lên lầu, tính toán ngủ một lát.

Thẩm Chi Niên còn có công việc chưa xong, ở bên ngoài. Trương Sơ Tâm nằm ở phòng nghỉ, đang chuẩn bị nhắm mắt lại ngủ, di động lại vang lên.

Lại sao nữa?.

Trương Sơ Tâm thấy dãy số, tâm tình mở tin nhắn cũng không có.

Cô chuẩn bị tắt đi, bên kia lại tiếp tục một tin.

Trương Sơ Tâm hơi hơi ngẩn ra trong chốc lát, chung quy vẫn là nhịn không được tò mò.

Là một ảnh chụp. Ảnh Thẩm Chi Niên cùng Hà Thanh nằm ở trên giường.

Trương Sơ Tâm mở to hai mắt, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới lời Thẩm Chi Niên nói trước kia.

Cô hỏi anh mấy năm nay từng có mấy người phụ nữ, anh nói chỉ có một mình cô mà thôi.

Cô lại nghĩ tới di động Thẩm Chi Niên, tất cả đều ảnh chụp cô. Cô nhớ tới anh nói: Sợ cô đi theo anh chịu khổ chịu tội, sợ không làm cho cuộc sống của cô hạnh phúc.

Cho nên, người đàn ông yêu cô sẽ lừa dối cô sao? Sẽ cùng nữ nhân khác lên giường sao?

Cô hơi nghĩ một chút, liền tắt hình ảnh, rồi sau đó nhắn cho Hà Thanh một tin, "Hà Thanh, đừng uống phí công sức, so với cô, tôi lại tin anh ấy hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32-1

Hà Thanh nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô lấy ảnh chụp lúc trước ra, cũng chỉ nhận được câu trả lời băng quơ như vậy.

—— Tôi tin tưởng anh ấy nhiều hơn tưởng tượng của cô.

Hà Thanh nhớ tới tin nhắn kia của Trương Sơ Tâm, giống như vô số kim đâm trong lòng cô, bắt đầu từ tim, lan đến toàn thân, xương cốt cũng đau. Như vậy trong chốc lát, cô cảm thấy chính mình giống như không có cách nào sống sót.

Bọn họ tình thâm như vậy? Có thể kiên cố không phá vỡ nổi sao?

Cô vừa khóc vừa uống rượu. Từ lượng của cô rất tốt, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp mấy năm nay luyện được không ít, thế cho nên lúc này muốn uống say mà không được, ngược lại ngày càng bị thương. Bị thương lớn như vậy giữ trong lòng, làm cả người cô như bị ai hung hăng cắn nuốt.

Cô ghé vào quầy bar, nước mắt không ngừng trào ra.

Đột nhiên, có người giữ bả vai cô, "Nha, không phải thư kí Hà sao? Tại sao lại ở đây một mình? Không cùng Thẩm tổng sao?"

"Đừng chạm vào tôi!" Hà Thanh gắt gao cau mày, từ ghế quầy bar xuống dưới, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Thế nhưng tên đàn ông bụng phệ kia vẫn chưa có ý tha, túm tay Hà Thanh không cho đi, "Khó được gặp, thư kí Hà đi vội vã làm cái gì? Tối đây, lên trên lầu bồi đãi gia uống một chén."

"Buông ra!" Hà Thanh dùng sức giãy giụa, một chân đá tới háng tên đàn ông.

Nam nhân đau hét thảm một tiếng, ngẩng đầu lên, Hà Thanh đã chạy không thấy đâu.

"Hoàng tổng, ngài không có việc gì chứ!" Phục vụ thấy thế, vội vàng đỡ hấn.

Hoàng Hải bị Hà Thanh đá tức giận lớn, xanh cả mặt, một chân đột nhiên đá lung tung, "Cút ngay! Vừa rồi làm gì thì làm tiếp đi!"

Hoàng Hải gần bốn mươi tuổi, cũng làm buôn bán, cho tới nay, tuy không làm ra sự nghiệp lớn, nhưng cũng có chút danh tiếng, ít nhất tất cả mọi người đều biết hấn. Nào biết, từ khi Thẩm Chi Niên hai năm trước đột nhiên nâng cao địa vị, trong khoảng thời gian ngắn, không ít nhân hiệu lâu đời bị anh bức không có đường có thể đi, hầu hết phá sản. Trong đó công ty phá sản đầu tiên là của Hoàng Hải.

Hoàng Hải trừng mắt Hà Thanh rồi đi, hung hăng nhổ một ngụm, "Con chó! Sớm muộn gì có một ngày, lão tử sẽ làm các ngươi quỳ xuống cầu xin ta!"

Buổi tối, Trương Sơ Tâm ngồi ở trên giường, dựa lưng vào gối, tư thế thoải mái ôm kịch bản xem.

Thẩm Chi Niên ở bên ngoài gọi điện thoại, một hồi lâu mới trở về, chống tay ở giường, cúi người hôn Trương Sơ Tâm, "Anh đi tắm rửa."

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Anh đi đi."

"Cùng nhau không?" Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt sáng lấp lánh

"Em chờ lát nữa tắm." Trương Sơ Tâm nghiêm túc nhìn kịch bản, cầm sổ ghi chép.

Đây là kịch bản điện ảnh mới, mấy ngày nữa sẽ khởi quay, cô phải cố gắng. Nói thực ra, tuy rằng kỹ thuật diễn của mình cô vô cùng tin tưởng, nhưng lần đầu tiên làm nữ chính, vẫn là thiếu tự tin.

Thẩm Chi Niên bị từ chối, nhẹ nhàng mà than một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu Trương Sơ Tâm, xoay người đi tắm.

Thẩm Chi Niên đi phòng tắm không bao lâu, di động liên vang lên.

Trương Sơ Tâm vốn dĩ muốn giúp anh cầm điện thoại vào, cúi đầu, mí mắt đột nhiên giật một chút. Cô do dự nửa ngày, vẫn là nhịn không được nghe điện thoại của anh.

"Xin hỏi ngài là người thân vị tiểu thư này sao? Nơi này là bệnh viện, Hà tiểu thư bị tai nạn xe cộ, cần lập tức làm phẫu thuật....."

Thẩm Chi Niên tắm rửa xong, Trương Sơ Tâm ngồi ở mép giường, trong tay còn nắm di động.

"Làm sao vậy?" Trương Sơ Tâm sắc mặt không toots, Thẩm Chi Niên nhìn cô cầm di động anh, mí mắt hơi hạ. Anh đi qua, ngồi ở mép giường ôm cô, "Làm sao vậy? Ai chọc em không vui?"

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng đẩy anh, đưa điện thoại di động ném trên người anh, "Hà Thanh xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh viện gọi điện thoại."

Thẩm Chi Niên nghe xong, mày gập gao.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, "Anh không đi xem cô ta?"

Trương Sơ Tâm biểu tình không tốt, Thẩm Chi Niên sờ cái mũi, "Anh gọi cho gia đình cô ấy."

"Anh còn có số điện thoại nhà cô ta?" Trương Sơ Tâm nhú mồm trừng anh.

Thẩm Chi Niên vội vàng giải thích, "Công ty có lưu số điện thoại người nhà của tất cả nhân viên."

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, quay đầu không nói lời nào.

Thẩm Chi Niên cầm di động nhìn Trương Sơ Tâm gọi điện thoại cho người nhà Hà Thanh.

Gọi xong điện thoại, Thẩm Chi Niên sờ đầu Trương Sơ Tâm, "Ngoan, em đi tắm rửa đi. Anh giúp em làm ấm chân."

Thẩm Chi Niên nói chuyện, mặt mày lo lắng rõ ràng, không thả lỏng.

Trương Sơ Tâm nhin không được hỏi anh một câu, "Anh mấy năm nay, cùng Hà Thanh cũng coi như là sống nương tựa lẫn nhau sao?"

Thẩm Chi Niên ngửi hương vị của nguy hiểm, vội vàng lắc đầu, "Sơ Tâm, em đừng nghĩ nhiều, cô ấy chỉ là đồng nghiệp mà thôi."

"Cô ta đã giúp anh rất nhiều đi."

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, không dám nói lời nào. Cũng chỉ có khi đối mặt Trương Sơ Tâm, mới có thể cẩn thận như thế, anh thật vất vả đem trần bảo trở về, sợ nói sai cái gì sẽ chọc cô không vui.

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, thờ dài, "Anh đi xem cô ta đi, tốt xấu cô ta cũng giúp anh rất nhiều."

"Không có việc gì, người nhà cô ấy sẽ tới."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, kéo tay anh nói: "Nói thực ra, anh đi xem cô ta, lòng em có chút không thoải mái. Rốt cuộc, cô ta cũng thích anh rất nhiều năm, cô ta đối với anh có mưu đồ, đối với em mà nói, là uy hiếp. Nếu có thể nói, em thậm chí không hy vọng cô ta tiếp tục ở công ty, làm thư kí của anh, cùng anh sớm chiều ở chung."

"Sơ Tâm....."

"Anh nghe cho hết lời." Trương Sơ Tâm ngăn cản anh, lại tiếp tục nói: "Nhưng em biết, cô ta ở bên anh có mục đích nhưng không màng tất cả giúp anh gây dựng sự nghiệp đến hôm nay. Làm nhân viên, làm thư kí anh, cô ta thật sự không chọn. Cho nên, anh đi xem cô ta đi, em không tức giận, em nói thật. Em không phải không hiểu chuyện, huống chi, em không muốn để cho người khác nói anh không tốt, không muốn để cho người khác ở sau lưng nể anh qua cầu rút ván, đối đãi cấp dưới không tốt." Trương Sơ Tâm thờ dài, sờ sờ mặt Thẩm Chi Niên, "Em không nghĩ, ở trong lòng anh em thua cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32-2

Hà Thanh nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô lấy ảnh chụp lúc trước ra, cũng chỉ nhận được câu trả lời băng quơ như vậy.

—— Tôi tin tưởng anh ấy nhiều hơn tưởng tượng của cô.

Hà Thanh nhớ tới tin nhắn kia của Trương Sơ Tâm, giống như vô số kim đâm trong lòng cô, bắt đầu từ tim, lan đến toàn thân, xương cốt cũng đau. Như vậy trong chốc lát, cô cảm thấy chính mình giống như không có cách nào sống sót.

Bọn họ tình thâm như vậy? Có thể kiên cố không phá vỡ nổi sao?

Cô vừa khóc vừa uống rượu. Tầm lượng của cô rất tốt, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp mấy năm nay luyện được không ít, thế cho nên lúc này muốn uống say mà không được, ngược lại ngày càng bị thương. Bị thương lớn như vậy giữ trong lòng, làm cả người cô như bị ai hung hăng cắn nuốt.

Cô ghé vào quầy bar, nước mắt không ngừng trào ra.

Đột nhiên, có người giữ bả vai cô, "Nha, không phải thư kí Hà sao? Tại sao lại ở đây một mình? Không cùng Thẩm tổng sao?"

"Đừng chạm vào tôi!" Hà Thanh gắt gao cau mày, từ ghế quầy bar xuống dưới, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Thế nhưng tên đàn ông bụng phệ kia vẫn chưa có ý tha, túm tay Hà Thanh không cho đi, "Khó được gặp, thư kí Hà đi vội vã làm cái gì? Tối đây, lên trên lầu bồi đãi gia uống một chén."

"Buông ra!" Hà Thanh dùng sức giãy giụa, một chân đá tới háng tên đàn ông.

Nam nhân đau hét thảm một tiếng, ngẩng đầu lên, Hà Thanh đã chạy không thấy dấu.

"Hoàng tổng, ngài không có việc gì chứ!" Phục vụ thấy thế, vội vàng đỡ hấn.

Hoàng Hải bị Hà Thanh đá tức giận lớn, xanh cả mặt, một chân đột nhiên đá lung tung, "Cút ngay! Vừa rồi làm gì thì làm tiếp đi!"

Hoàng Hải gần bốn mươi tuổi, cũng làm buôn bán, cho tới nay, tuy không làm ra sự nghiệp lớn, nhưng cũng có chút danh tiếng, ít nhất tất cả mọi người đều biết hấn. Nào biết, từ khi Thẩm Chi Niên hai năm trước đột nhiên nâng cao địa vị, trong khoảng thời gian ngắn, không ít nhân hiệu lâu đời bị anh bức không có đường có thể đi, hầu hết phá sản. Trong đó công ty phá sản đầu tiên là của Hoàng Hải.

Hoàng Hải trừng mắt Hà Thanh rồi đi, hung hăng nhổ một ngụm, "Con chó! Sớm muộn gì có một ngày, lão tử sẽ làm các người quỳ xuống cầu xin ta!"

Buổi tối, Trương Sơ Tâm ngồi ở trên giường, dựa lưng vào gối, tư thế thoải mái ôm kịch bản xem.

Thẩm Chi Niên ở bên ngoài gọi điện thoại, một hồi lâu mới trở về, chống tay ở giường, cúi người hôn Trương Sơ Tâm, "Anh đi tắm rửa."

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Anh đi đi."

"Cùng nhau không?" Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt sáng lấp lánh

"Em chờ lát nữa tắm." Trương Sơ Tâm nghiêm túc nhìn kịch bản, cầm sổ ghi chép.

Đây là kịch bản điện ảnh mới, mấy ngày nữa sẽ khởi quay, cô phải cố gắng. Nói thực ra, tuy rằng kỹ thuật diễn của mình cô vô cùng tin tưởng, nhưng lần đầu tiên làm nữ chính, vẫn là thiếu tự tin.

Thẩm Chi Niên bị từ chối, nhẹ nhàng mà than một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu Trương Sơ Tâm, xoay người đi tắm.

Thẩm Chi Niên đi phòng tắm không bao lâu, di động liền vang lên.

Trương Sơ Tâm vốn dĩ muốn giúp anh cầm điện thoại vào, cúi đầu, mí mắt đột nhiên giật một chút. Cô do dự nửa ngày, vẫn là nhịn không được nghe điện thoại của anh.

"Xin hỏi ngài là người thân vị tiểu thư này sao? Nơi này là bệnh viện, Hà tiểu thư bị tai nạn xe cộ, cần lập tức làm phẫu thuật....."

Thẩm Chi Niên tắm rửa xong, Trương Sơ Tâm ngồi ở mép giường, trong tay còn nắm di động.

"Làm sao vậy?" Trương Sơ Tâm sắc mặt không toots, Thẩm Chi Niên nhìn cô cầm di động anh, mí mắt hơi hạ. Anh đi qua, ngồi ở mép giường ôm cô, "Làm sao vậy? Ai chọc em không vui?"

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng đẩy anh, đưa điện thoại di động ném trên người anh, "Hà Thanh xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh viện gọi điện thoại."

Thẩm Chi Niên nghe xong, mày gắt gao.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, "Anh không đi xem cô ta?"

Trương Sơ Tâm biểu tình không tốt, Thẩm Chi Niên sờ cái mũi, "Anh gọi cho gia đình cô ấy."

"Anh còn có số điện thoại nhà cô ta?" Trương Sơ Tâm nhú mày trừng anh.

Thẩm Chi Niên vội vàng giải thích, "Công ty có lưu số điện thoại người nhà của tất cả nhân viên."

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, quay đầu không nói lời nào.

Thẩm Chi Niên cầm di động nhìn Trương Sơ Tâm gọi điện thoại cho người nhà Hà Thanh.

Gọi xong điện thoại, Thẩm Chi Niên sờ đầu Trương Sơ Tâm, "Ngoan, em đi tắm rửa đi. Anh giúp em làm ấm chăn."

Thẩm Chi Niên nói chuyện, mặt mày lo lắng rõ ràng, không thả lỏng.

Trương Sơ Tâm nhịn không được hỏi anh một câu, "Anh mấy năm nay, cùng Hà Thanh cũng coi như là sống nương tựa lẫn nhau sao?"

Thẩm Chi Niên ngửi hương vị của nguy hiểm, vội vàng lắc đầu, "Sơ Tâm, em đừng nghĩ nhiều, cô ấy chỉ là đồng nghiệp mà thôi."

"Cô ta đã giúp anh rất nhiều đi."

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm, không dám nói lời nào. Cũng chỉ có khi đối mặt Trương Sơ Tâm, mới có thể cẩn thận như thế, anh thật vất vả đem

trần bảo trở về, sợ nói sai cái gì sẽ chọc cô không vui.

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, thở dài, "Anh đi xem cô ta đi, tốt xấu cô ta cũng giúp anh rất nhiều."

"Không có việc gì, người nhà cô ấy sẽ tới."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, kéo tay anh nói: "Nói thực ra, anh đi xem cô ta, lòng em có chút không thoải mái. Rốt cuộc, cô ta cũng thích anh rất nhiều năm, cô ta đối với anh có mưu đồ, đối với em mà nói, là uy hiếp. Nếu có thể nói, em thậm chí không hy vọng cô ta tiếp tục ở công ty, làm thư kí của anh, cùng anh sớm chiều ở chung."

"Sơ Tâm....."

"Anh nghe cho hết lời." Trương Sơ Tâm ngăn cản anh, lại tiếp tục nói: "Nhưng em biết, cô ta ở bên anh có mục đích nhưng không màng tất cả giúp anh gây dựng sự nghiệp đến hôm nay. Làm nhân viên, làm thư kí anh, cô ta thật sự không chọn. Cho nên, anh đi xem cô ta đi, em không tức giận, em nói thật. Em không phải không hiểu chuyện, huống chi, em không muốn để cho người khác nói anh không tốt, không muốn để cho người khác ở sau lưng mắng anh qua cầu rút ván, đôi đũa cặp dưới không tốt." Trương Sơ Tâm thở dài, sờ sờ mặt Thẩm Chi Niên, "Em không nghĩ, ở trong lòng anh em thua cô ta."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor& Beta: Seokie

Thẩm Chi Niên cực kì phần nộ, Trương Sơ Tâm bị anh gắt gao ôm vào trong ngực, có thể cảm giác được lồng ngực của anh đập phồng mạnh liệt.

Trừ bỏ phần nộ ra, còn có sợ hãi. Vung tay tung nắm đấm xuống, nếu không trúng mắt thì mũi cũng bị đánh tới hồng.

Thẩm Chi Niên tức giận mà trừng mắt Hà Khê, "Ai cho cậu chạm vào cô ấy! Hà Khê! Cậu dám can đảm làm thương cô ấy một, tôi tất nhiên sẽ trả lại gấp trăm lần!"

Người con gái anh nâng trên tay còn sợ ngã, cư nhiên bị người khác nắm tóc khi dễ, Thẩm Chi Niên chỉ cảm thấy trong lồng ngực như tích một cổ lửa giận, đôi mắt đen nhánh gắt gao trừng Hà Khê, mang theo phần nộ.

"Anh Thẩm! Vì sao mà anh muốn cùng nữ nhân này ở bên nhau? Anh cùng cô ta ở bên nhau, chị của em nên làm gì bây giờ?" Hà Khê gắt gao nắm chặt thành quyền, đôi mắt đỏ bừng một mảnh, môi run rẩy, thanh âm mang theo một tia nghẹn ngào, "Thẩm đại ca, anh như thế nào có thể làm vậy....."

Làm sao có thể như vậy? Chị không phải nói, rất nhanh sẽ cùng Thẩm đại ca kết hôn sao? Hửn như vậy sùng bái đại ca, vẫn luôn cho rằng Thẩm Chi Niên sẽ trở thành anh rể của hần, hần đều nói với các bạn học, tổng giám đốc tập đoàn X.N là anh rể của hần.....

Làm sao có thể như vậy?

Hà Khê gắt gao mà cắn răng, đôi mắt mở to đến sắp rơi nước mắt, rồi lại liều mạng chịu đựng, "Thẩm đại ca, anh không cần chị của em sao?"

Thẩm Chi Niên sắc mặt khó coi đến cực điểm, tiếng nói nặng nề, lạnh băng vang lên: "Tôi trước nay không cùng chị cậu ở bên nhau, cô ấy chỉ là trợ lí mà thôi. Nếu các người đối với quan hệ của tôi cùng Hà Thanh có gì hiểu lầm, chờ Hà Thanh tỉnh lại, tự mình đi hỏi cô ấy." Anh nói xong, đem hoá đơn viện phí ném đến tay Hà Khê, "Tiền tôi đã thanh toán, xin phép đi trước."

Thẩm Chi Niên ôm Trương Sơ Tâm bước nhanh đi ra ngoài.

Thẩm Chi Niên đi rất nhanh, giống như có thể mau chóng mà phát tiết nội tâm nôn nóng cùng cảm xúc phần nộ.

Trương Sơ Tâm đi cùng cũng không nói gì, chỉ là bước theo anh. Thẩm Chi Niên chân dài lại bước thật nhanh, nàng cơ hồ muốn chạy theo mới có thể đuổi kịp.

Thời điểm từ bệnh viện bước ra, Thẩm Chi Niên đột nhiên dừng lại, Trương Sơ Tâm chạy sau không kịp phanh lại, bất ngờ đâm vào lưng của anh.

Cô che lại cái trán, còn không kịp kêu đau một tiếng, cả người đã bị Thẩm Chi Niên chặt chẽ mà ôm ở trong ngực.

Lòng ngực Thẩm Chi Niên đập phồng không ngừng, cảm xúc hiển nhiên còn có chút không kìm được. Nhưng cũng chỉ là ôm cô, không nói cái gì.

Trương Sơ Tâm trầm mặc trong chốc lát, vòng tay ôm chặt lấy anh, nhỏ giọng mà nói: "Em không có việc gì, anh đừng lo lắng."

Qua một hồi lâu, Thẩm Chi Niên mới nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, ôn nhu mà vuốt ve tóc Trương Sơ Tâm, một chút lại một chút mà hỏi, "Đau không?"

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cái miệng nhỏ ừy khua mà chép chép, "Đau gần chết, cảm giác như cả da đầu đều bị kéo xuống."

Thẩm Chi Niên găt gao mà cau mày, càng khấn trương mà ôm lấy cô. Đau lòng, đau lòng muốn chết.

Trương Sơ Tâm nói xong, rồi lại cười khanh khách lên, "Thẩm Chi Niên, em còn không biết anh thế mà biết nói tục."

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, ngón tay thon dài ôn nhu mà xoa đầu Trương Sơ Tâm, nhẹ giọng hỏi: "Tốt hơn chưa? Có còn đau hay không?"

"Khá hơn nhiều." Trương Sơ Tâm dựa trong lồng ngực anh, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Thẩm Chi Niên, bấy lâu nay chưa từng có cảm xúc an tâm như bây giờ, "Thẩm Chi Niên, em rất vui."

Thẩm Chi Niên cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt dò hỏi.

Trương Sơ Tâm cong môi cười, "Anh lo lắng cho em như vậy khiến em rất vui."

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, trong mắt có tia sáng loé lên, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng sờ soạng khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô: "Đồ ngốc"

Không phải là ngốc sao, anh không lo lắng cho cô thì nên lo lắng cho ai?

Hà Thanh phẫu thuật rất thuận lợi, tuy bị xe đụng phải, nhưng cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, nằm đếm nửa đêm liền tỉnh lại.

Cô hơi hơi trợn tròn mắt, mơ mơ màng màng mà kêu, "Hà Khê....."

Hà Khê ngồi cạnh giường bệnh, nghe Hà Thanh gọi tên mình, sắc mặt trầm xuống.

"Nước....."

Mẹ Hà vội vàng đổ nước, đỡ Hà Thanh nửa ngồi dậy.

Hà Thanh uống xong một cốc nước, lúc sau ý thức mới dần dần tỉnh táo lại.

"Làm sao mọi người đều tới?" Hà Thanh nhìn cha mẹ cùng em trai đứng quanh ở trước giường bệnh của mình.

Cha cô nói: "Là Thẩm tiên sinh thông báo cho nhà mình biết mà tới."

Hà Thanh giật mình, ngay sau đó hỏi: "Anh ấy đâu? Anh ấy tới sao?"

"Tới! Lại đi rồi!" Hà Khê lớn tiếng nói, không chút nào che dấu phần nộ trên mặt.

Hà Thanh chau mày, "Cái gì mà tới lại đi rồi?"

Hà Khê nhìn chị một cái, hỏi: "Chị, chị cùng Thẩm đại ca đến tốt cùng là chuyện như thế nào? Không phải chị nói rất nhanh sẽ cùng Thẩm đại ca kết hôn sao? Kia anh ta vì cái gì mà cùng nữ nhân khác ở bên nhau? Anh ta nói nữ nhân kia là vợ mình! Chị! Thẩm đại ca kết hôn! Nhưng không phải cùng chị? Nói cho em tại sao? Hai người rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Hà Khê rất kích động. Hắn đến bây giờ vẫn như cũ không thể chấp nhận nỗi anh rể ưu tú của hắn lại cùng nữ nhân khác kết hôn. Không biết rằng hắn có bao nhiêu sùng bái Thẩm Chi Niên, luôn nghĩ rằng Thẩm Chi Niên có thể làm anh rể của hắn. Hắn nói xong, đôi mắt cũng đỏ lên.

"Đúng vậy, Thanh Thanh, con cùng Thẩm tiên sinh đến tốt cùng là chuyện như thế nào? Con không phải nói rằng đó là bạn trai con sao? Thanh Thanh, có phải hay không nữ nhân kia cướp bạn trai của con a?" Hà Khê vừa dứt lời, mẹ Hà Thanh cũng nhin không được hỏi một chút.

Hà Thanh thanh găt gao mà nắm chặt chăn, sau một lúc lâu cũng không trả lời. Trong đầu đều là cảnh Thẩm Chi Niên cùng Trương Sơ Tâm ân ái bên nhau, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Mà người trong nhà xem cái bộ dáng này của cô ta thì không một ai nói lời nào, xem ra có mùi phản hình tượng của người bị hại.

Hà Khê tuổi trẻ khí thịnh, hung hăng mà đá một cái vào chân giường bệnh "Em đã biết! Em biết rằng nữ nhân kia đã đem Thẩm đại ca đoạt đi rồi! Quá không biết xấu hổ!"

Mẹ Hà lau nước mắt, có chút tiếc nuối lại có chút oán trách mà nói: "Trước kia mẹ có nhắc nhở qua con, người giống Thẩm tiên sinh như vậy không ít nữ nhân vây quanh, nhưng nhìn xem, con như thế nào..... Như thế nào liên không cẩn thận như vậy đâu! Hiện tại làm sao bây giờ a....."

Hà gia nguyên là gia đình nghèo, mấy năm nay Hà Thanh đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp, Thẩm Chi Niên chưa bao giờ bạc đãi cô, cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, trong nhà rất cuộc mới khá lên. Cô mua cho cha mẹ mình biệt thự xa hoa, thuê bảo mẫu hầu hạ, đưa em trai đến nhập học trường quý tộc. Cô còn không có thiếu tiền, tiền lương một năm của cô có khả năng người thường cả đời không kiếm được bằng. Cô nói với người nhà là mình cùng Thẩm Chi Niên hẹn hò, rất nhanh liền sẽ kết hôn. Cha mẹ đều khen cô có tiền đồ, có bản lĩnh kiếm tiền lại câu được con rùa vàng.

Bọn họ nghe chuyện cô cùng Thẩm Chi Niên hẹn hò, so với việc cô kiếm nhiều tiền mang về nhà còn cao hứng hơn. Thật là như vậy a, trong mắt người nhà, so với số tiền hữu hạn kia, Thẩm Chi Niên rõ ràng có giá trị vô hạn.

Mà hiện giờ đột nhiên biết Thẩm Chi Niên cưới nữ nhân khác, người con rể mà Hà gia vẫn luôn coi trọng kia, tự nhiên chịu không nổi.

Mẹ Hà nổi giận đùng đùng mà mắng chửi, "Con gái ngày nay thật là ngày càng không biết xấu hổ! Vì bám theo kẻ có tiền, liền không có đạo đức! Thanh Thanh, con yên tâm! Ba ba nhất định sẽ nghĩ cách làm cho nữ nhân không biết xấu hổ kia thân bại danh liệt! Dám làm tiểu tam liền phải thừa nhận hậu quả!"

"Đủ rồi!" Hà Thanh đầu óc lộn xộn, ngắt lời mẹ mình.

Cha mẹ Hà đều có chút sợ con gái mình, nghe vậy, lập tức thu lời nói trở lại.

Hà Thanh ôm đầu, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, mặt mũi mà nói: "Chuyện này mọi người đừng động vào, tự con sẽ xử lý."

"Chị! Chị xử lý như thế nào a? Bạn trai chị đã bị người khác đoạt mất rồi! Nếu là chị, em liền lập tức đi đoạt trở lại!" Hà Khê phẫn nộ như cũ, gất gao mà nắm chặt nắm tay.

Hà Thanh nhìn hẩn một cái, không nói chuyện.

Cướp về? Cô còn chưa được đến gần anh, làm sao mà cướp về được?

"Mọi người đều đi ra ngoài đi, con đau đầu, muốn nghỉ ngơi."

Hà Khê há mồm, còn định nói cái gì, mẹ Hà vội vàng nắm lấy hẩn, "Đi thôi đi thôi, để cho chị con nghỉ ngơi cho tốt."

Hà Khê bị cha mẹ kéo đi không tình nguyện mà rời khỏi phòng bệnh.

Trương Sơ Tâm lần nữa nhìn thấy Hà Thanh là nửa tháng sau.

Chiều hôm đó, cô đang ở Starbucks chờ Tống Hi đến đây.

Ghế đối diện bị kéo ra, người ngồi xuống lại là Hà Thanh.

Trương Sơ Tâm hơi hơi hạ mi xuống, lạnh như băng mà nói: "Nơi này đã có người."

"Cô không cần đuổi tôi đi gấp, tôi tới nói mấy câu rồi rời đi."

"Ngại quá, nghe cô nói chuyện tôi đau đầu, mời cô rời đi....."

"Tôi đã cùng Thẩm Chi Niên lên giường!" Hà Khê cắn bản mặt kệ Trương Sơ Tâm có nguyện ý nghe hay không, trực tiếp mở miệng nói.

Một câu này, lực sát thương thật sự quá mạnh, nói thực, Trương Sơ Tâm chính xác bị gây ra. Cô ngồi ở chỗ đó, hàm răng gất gao cắn, phẫn nộ mà trừng mắt Hà Thanh. Cô muốn nói cái gì, đúng lúc lồng ngực có một cỗ khí tràn ra, mạnh mẽ đến mức cô không có cách nào nói lên lời.

Hà Thanh cười cười, "Cô có khả năng không tin, nhưng sự thật chính là sự thật, chuyện cũng đã xảy ra rồi. Hai năm trước, tôi đi theo anh ấy đi Mỹ công tác, anh ấy uống rượu say, cùng tôi lên giường."

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn một hồi lâu, rồi cuộc lạnh lùng mà cười một tiếng, "Hà Thanh, miệng cô ở trên người cô, cô nói như thế nào cũng được, nhưng tin hay không là chuyện của tôi, tôi nói rồi, tôi so với trong tưởng tượng của cô còn tin tưởng anh ấy nhiều hơn. Cô không cần ở bên tôi lãng phí thời gian, vô dụng."

"Bức ảnh kia là sự thật."

"Thật thì thế nào? Anh ấy ngủ rồi, hoặc là uống say, cô nằm ở bên người anh tự chụp một bức hình, thật là điều bình thường."

"Trương Sơ Tâm, cô như thế nào ngu như vậy?" Hà Thanh nhìn Trương Sơ Tâm, trên mặt mang theo ý cười trào phúng: "Cô vì cái gì muốn tự mình lừa mình dối mình như vậy? Tôi theo anh ấy đã nhiều năm, sớm chiều ở chung, anh ấy lại là một nam nhân bình thường, cô thật sự cho rằng chúng tôi trong sạch, chưa có chuyện gì sao?" Hà Thanh dừng hai giây, nhìn chằm chằm Trương Sơ Tâm, từng câu từng chữ mà nói: "Trên đùi anh ấy có một cái bớt....."

Trương Sơ Tâm đột nhiên nắm chặt cái ly trong lòng bàn tay, càng khấn trương cắn răng.

Hà Thanh đắc ý mà cười, "Nơi riêng tư như vậy, không cùng lên giường là sẽ không thấy? Trương Sơ Tâm, cô còn muốn lừa mình dối người sao?"

Trương Sơ Tâm không biết nên hình dung tâm tình mình giờ phút này như thế nào. Trong lòng lộn xộn, không tìm ra một tia manh mối. Ngực kịch liệt đập phồng, cô không biết là do phần nộ hay là vì cái khác.

Hà Thanh nói xong, nhìn Trương Sơ Tâm hơi hơi mỉm cười, xách theo túi chuẩn bị rời đi.

Trương Sơ Tâm nói: "Như thế thì sao? Anh ấy thật sự cùng cô lên giường thì thế nào? Một nam nhân bình thường có yêu cầu sinh lý, anh ấy lại không phải cùng tôi yêu đương rồi ngoại tình, càng không phải là đi bao nữ nhân khác, cô cho rằng tôi thật sự để ý Thẩm Chi Niên đã từng làm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế (Cứ Thế Thích Em)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.